

ΚΟΝΤΡΑ

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 794 - 18 ΟΚΤΩΒΡΗ 2014

1,30 ΕΥΡΩ

**Προεκλογικά κεντήματα
στον καμβά της
κινεζοποίησης**

ΣΕΛΙΔΕΣ 8-9

**Διαφορική η εξίσωση της
προεδρικής εκλογής**

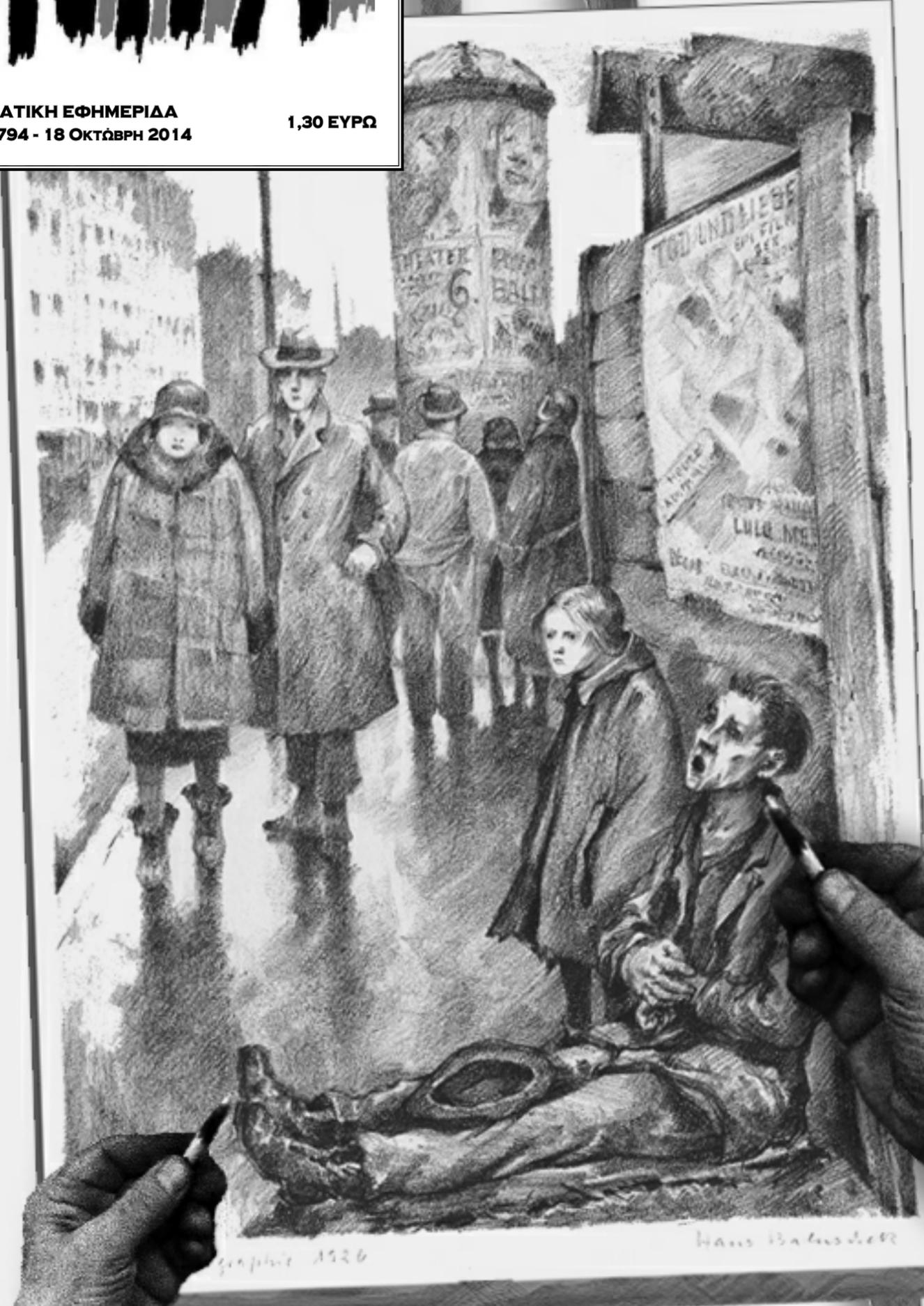
ΣΕΛΙΔΑ 9

Ελάχιστο Εγγυημένο Εισόδημα
**Φιλανθρωπικός φερετζές
για μια βάρβαρη πολιτική**

ΣΕΛΙΔΑ 16

**Ο Λοβέρδος «θ' αλλάξει
τα φώτα» και στην
Πρωτοβάθμια
Εκπαίδευση**

ΣΕΛΙΔΑ 10

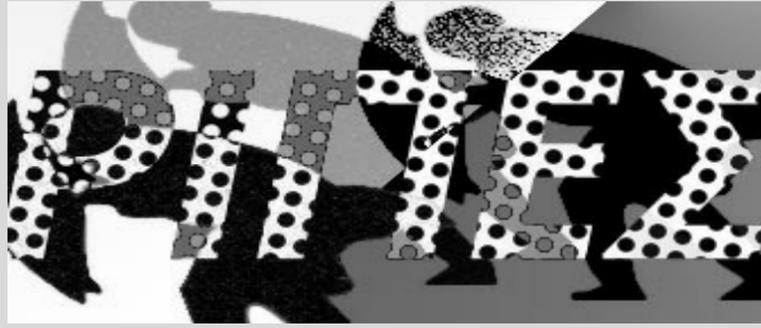

Ρετουσάρουν την κινεζοποίηση

ΤΟ ΕΠΙΤΕΙΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

18/10: Ημέρα γραβάτας, ημέρα κατά εμπορίας ανθρώπων, Ροδεσία: Ημέρα δημοκρατίας 18/10/1918: Γέννηση Κωνσταντίνου Μητσοτάκη 18/10/1947: Κλείνουν με δικαστική απόφαση οι εφημερίδες «Ριζοσπάστης» και «Ελεύθερη Ελλάδα» 18/10/1977: Δολοφονία Μπάαντερ, Ενσλιν και Ράσπε στις φυλακές Στάμχαϊμ (Γερμανία) 18/10/1978: Τέσσερις βόμβες ακροδεξιών στα δικαστήρια και σε καταστήματα με σοβιετικά προϊόντα 18/10/1980: Βόμβα στο ΙΚΑ (ΕΛΑ) 19/10: Μαυριτανία: Ημέρα ανεξαρτησίας (1960) 19/10/1977: Βόμβες σε τράπεζα Πίστωσης και υπουργείο Δημόσιας Τάξης 19/10/1977: Μία μέρα μετά τα γεγονότα του Σταμχαϊμ βρίσκεται το πτώμα του Χανς-Μάρτιν Σλάγιερ 20/10: Ημέρα ελεγκτών εναέριας κυκλοφορίας, ημέρα κατά οστεοπόρωσης, ημέρα στατιστικής, ημέρα μακεδονικού αγώνα, Γουατεμάλα: Ημέρα επανάστασης (1944), Κένυα: Ημέρα Jomo Kenyatta 20/10/1969: Πρώτη εμφάνιση οργάνωσης «20 Οκτώβρη» με βόμβα σε κάδο απορριμμάτων (Δεξαμενή) 20/10/1977: Θάνατος Χρήστου Κασίμη (ΑΕΓ, Ρέντη) 20/10/1977: Βόμβα στο γερμανικό προξενείο Πάτρας 20/10/1986: Βόμβα στο ΙΔ' ΑΤ (ΕΛΑ) 21/10: Σομαλία, Σουδάν: Ημέρα επανάστασης (1964), Αγγλία: Ημέρα Trafalgar (1805), Ονδούρα: Ημέρα στρατού (1956) 21/10/1918: Πρώτο Πανελλαδικό Πανεργατικό Συνέδριο, ίδρυση ΓΣΕΕ 21/10/1977: Βόμβα σε γραφείο σοσιαλδημοκρατικού κόμματος (Βερολίνο), πυροβολισμοί εναντίον αστυνομικού σταθμού (RAF), βόμβες σε Παρίσι, Πον Μαυλί, Τουλούζη, Λιμόζ, Νανσί, στο γερμανικό προξενείο Μαδρίτης, επιθέσεις σε γερμανικά προξενεία Αμστερνταμ και Μάαστριχτ (Ολλανδία), επεισόδια σε Ρόμη, Φλωρεντία, βόμβες σε Γένοβα και Μιλάνο 22/10: Ημέρα για τραυλισμό, Βατικανό: εθνική γιορτή, Πουέρτο Ρίκο: Ημέρα βετεράνων 22/10/1977: Βόμβα στο γερμανικό προξενείο στο Ηράκλειο Κρήτης 22/10/1977: Μεγάλες διαδηλώσεις στην Ιταλία, επεισόδια, βόμβες σε Μιλάνο, Βενετία, Μπολζάνο, Μπρέσια, Νάπολι, πυρπολήσεις αυτοκινήτων, πολλοί τραυματίες 22/10/1989: Σκοτώνεται ο ανθυπασιπιστής Μιχάλης Παυλής από βόμβα που τοποθετούσε έξω από το Δημοτικό Θέατρο Μυτιλήνης όπου θα μιλούσε ο Κωνσταντίνος Μητσοτάκης 23/10: Ημέρα οικολογικού χρέους 23/10/1998: Ο ανθυπασιπνύμος Κυριάκος Βαντούλης σκοτώνει τον 17χρονο γιουγκοσλάβο μαθητή Μάρκο Μπουλάτοβιτς (Θεσσαλονίκη) 24/10: Ημέρα αποτίμησης γυναικείας εργασίας, ημέρα Ηνωμένων Εθνών, ημέρα κατά παχυσαρκίας, ημέρα για αφοπλισμό, ημέρα πληροφόρησης για ανάπτυξη, ημέρα ακτών, Ζάμπια: Ημέρα ανεξαρτησίας (1964) 24/10/1977: Αποφυλακίζεται μετά από 18μηνο ο βασανιστής Μπάμπουλης 24/10/1978: Βόμβες σε έκθεση ΑΕΓ και στο μηχανοκίνητο χωροφυλακής (Θεσσαλονίκη) 24/10/2001: Ο αστυφύλακας Γ. Τυλιανιάκης σκοτώνει τον 21χρονο αθίγγανο Μαρίνο Χριστόπουλο (Ζεφύρι) 24/10/2002: Ο ανθυπασιπνύμος Θ. Κατσάς σκοτώνει τον 23χρονο Αναστ. Λυμούρα (Γλυφάδα).

● Αναμφισβήτητα έχουμε πρόοδο ●●● Τον Γιωργάκη τον είχε πλησιάσει ένας συνταξιούχος και του προσέφερε ολόκληρη τη σύνταξή του ●●● Τον Αλέξη τον πλησίασε μια γυναίκα και του είπε ότι θα είναι ευχαριστημένη με τα μισά απ' αυτά που εξήγγειλε ●●● Δεν ξέρω αν το προσέξατε, αλλά οι δύο μεγάλοι αρχηγοί επέδειξαν την ίδια γενναιοδωρία ●●● Ο μεν Γιωργάκης δε δέχτηκε να πάρει τη σύνταξη του γέροντα, ο δε Αλέξης είπε στη γυναίκα ότι θα τα κάνει όλα, όχι τα μισά ●●● «Εγώ και το Στράτευμα είμαστε συγκλονισμένοι» ●●● Η Αυτού Μεγαλειότης, ο Δ. Αβραμόπουλος, μετά το θάνατο των τριών στρατιωτικών ●●● Φυσικά και Αυτός μπαίνει μπροστά από το Στράτευμα ●●● Εμάς τα σενάρια συνωμοσίας δεν μας αρέσουν, αλλά αυτή την απαγόρευση του εισαγγελέα να μεταχθούν οι προφυλακισμένοι νεοναζι βουλευτές για να μιλήσουν για την «πρόταση εμπιστοσύνης» της κυβέρνησης δεν καταπίνεται ●●● Ποιος εμφανίστηκε ως αρχηγός της νεοναζιστικής συμμορίας; ●●● Ο Παναγιώταρος! ●●● Οπερ εδει δείξει που λέγαμε και παλιά στα Μαθηματικά ●●●

Πριν προλάβει να πει «δόξα τω Θεώ» ο ευσεβέστατος Μπένι, άρχισε τα «βόηθα Παναγιά» ●●● Αυτό δεν είναι κόμμα, είναι ο ΠΑΟΚ του Αγγελου Αναστασιάδη ●●● Τη μεγαλύτερη πλάκα, όμως, την είχαν οι αστικές φυλλάδες ●●● Την Τετάρτη εξήραν το φιλικό κλίμα μεταξύ Βενιζέλου και Χρυσοχοϊδη και την Πέμπτη έκλαιγαν για το νέο άγριο καυγά τους ●●● Κασσής: «Αν δε γίνουν σημαντικές διορθώσεις στον ΕΝΦΙΑ θα καταψηφίσω τον Προϋπολογισμό» ●●● Κασσής: Λέμε και καμιά μαλακία για να περνάει η ώρα ●●● Απευθείας συνδέσεις όλων των καναλιών με την Ουάσινγκτον, όπου

Χαρδούβελος και Στουρνάρας θα είχαν «κρίσιμη συνάντηση» με την Λαγκάρντ ●●● Τόσο «κρίσιμη» που ήταν προγραμματισμένη να κρατήσει μισή ώρα! ●●● Ούτε για καφέ δηλαδή ●●● Η προπαγάνδα Σαμαρά-Βενιζέλου σε όλη την άδλια μεγαλοπρέπεια της ●●● Οι ΑΝΕΛ (Καμμένος, Κουϊκ) βάζουν όρους στον ΣΥΡΙΖΑ για μελλοντική κυβερνητική συνεργασία ●●● Λες και το 'χουν σίγουρο ότι θα είναι στην επόμενη Βουλή ●●● Μεγάλη απογοήτευση στο στρατόπεδο των ΠΑΟΚτσήδων οπαδών ●●● Ο Ζαγοράκης ζήτησε να συγκροτηθεί αντιπροσωπία ευρωβουλευτών και

να πάει να επισκεφτεί την Αμφίπολη ●●● Περίμεναν ότι αντί του τύμβου Καστά θα οργάνωνε επίσκεψη ευρωβουλευτών στο μοναδικό τύμβο που είναι όνομα και πράμα ●●● Το γήπεδο της Τούμπας ●●● Αντίθετα, οι ΑΕΚτζήδες έχουν άλλη έγνοια ●●● Θα είναι ακόμη ευρωβουλευτής ο Ζαγοράκης όταν θα χριστεί η «Αγίασσοφία»; ●●● Είδηση δεν είναι ο καυγάς Βενιζέλου-Χρυσοχοϊδη ●●● Είδηση είναι το ότι ο Χρυσοχοϊδης καταφέρθηκε κατά της... πλουτοκρατίας και κατήγγειλε τον Βενιζέλο ότι δεν οργανώνει την αλληλεγγύη προς τους Παλαιστίνιους ●●● Τι άλλο θ' ακούσουμε ακόμα; ●●● Ελεος, κύριοι, σκεφθείτε λίγο την ψυχική μας υγεία ●●● Η εκδίκηση των παπανδρείκων ●●● Προτείνουν κυβέρνηση χωρίς Σαμαρά και Βενιζέλο ●●● Πιστεύει κανείς/καμιά ότι ο Ταμήλος ξέρε να παίζει σκάκι; ●●● Για μια φορά ακόμη το άτομο απέδειξε ότι είναι πολύ προχώ σε ζητήματα προπαγάνδας ●●● Συνελήφθη – λέμε τώρα – από το φωτογραφικό φακό να παίζει σκάκι στο σμάρτφον, την ώρα που συνεδρίαζε η Βουλή ●●● Για σκεφτείτε να έπαιζε πασιέντζα... ●

◆ Μάτια περιμέναμε να πει κάτι ο Τσίπρας στη Βουλή για τη «συγκλονιστική καταγγελία» της Λαγκάρντ ότι δέχτηκε απειλές από έλληνες φοροφυγάδες, αλλά και για τις απειλές που δέχτηκε ο ίδιος. Από πλευράς Λαγκάρντ, έχουμε βέβαια την απάντηση: εννοούσε κάποια απαξιωτικά σχόλια που γράφτηκαν στο facebook. Από πλευράς Τσίπρα δεν έχουμε καμιά απάντηση. Οπως δεν είχαμε απάντηση για τα «ονόματα» που «δεν ήταν έτοιμος» να πει ο Δραγασάκης, αλλά υποτίθεται ότι θα έλεγε ο Τσίπρας, όπως ψιθύριζαν σε δημοσιογραφικά αυτιά διάφορα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ.

◆ Ας πούμε ότι είστε στέλεχος των περιβόητων «αγορών». Ποιον θα πιστεύατε; Τον Σαμαρά που λέει ότι η Ελλάδα δεν χρειάζεται τα δάνεια από το ΔΝΤ, που ήταν προγραμματισμένα για την περίοδο 2015-16 ή την Λαγκάρντ και τον Τόμσεν που λένε ότι καλό είναι η Ελλάδα να έχει στην καβάτζα μια «ανοιχτή γραμμή πίστωσης» για την περίπτωση που τα

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

βρει μπαστούνια στο δανεισμό από τις «αγορές»; Επειδή σίγουρα θα πιστεύατε τους Λαγκάρντ-Τόμσεν, ποια θα ήταν η επόμενη κίνησή σας; Να αυξήσετε τα επιτόκια και να περιμένετε με ανοιχτές αγκάλες τον πελάτη Ελλάδα να έρθει να σας ζητήσει δανεικά. ◆ Το απόλυτο ξεφτιλίκι. Ο τηλεπλασιέ Μπουμπουκός βγήκε στο πρωινάδικο του Mega, που υποτίθεται ότι είναι πολιτική εκπομπή, και στο τέλος, συννενοημένος με τους Καμπουράκη-Οικονομέα, που έπαιζαν τους αβανταδόρους, διαφήμισε την ταμπλέτα που πουλάει! Ηθελε, βλέπετε, διαφήμιση και από ένα μεγάλο τηλεοπτικό

μαγαζί. Αυτός ο άνθρωπος μέχρι πρότινος ήταν υπουργός και τώρα είναι κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος του πρώτου τη τάξει κυβερνώντος κόμματος, δηλαδή εκπρόσωπος του πρωθυπουργού στη Βουλή! ◆ Τελικά έγινε και αυτό για το οποίο αναρωτιόμασταν στο προηγούμενο φύλλο. Οι βουλευτές της ΔΗΜΑΡ χειροκρότησαν τον Κουβέλη στη Βουλή, στη συζήτηση για την ψήφο εμπιστοσύνης! Αυτοί που μια βδομάδα πριν του ζητούσαν να παραιτηθεί! Κι αφού τον χειροκρότησαν, συνέχισαν τα μυστικά δείπνα σε σπίτια, με στόχο να τον εξαναγκάσουν

να φύγει από

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Οι πρόωρες εκλογές σημαίνουν πρόσθετα προβλήματα και ανακοπή του ρυθμού εξόδου από την κρίση και το Μνημόνιο, επιβάρυνση της οικονομίας. Σημαίνουν κόστος για τον πολίτη, για κάθε νοικοκυριό και κάθε επιχείρηση ατομικά (...). Από τη μία μεριά ακούμε την Αντιπολίτευση να θέλει να κινηθεί μονομερώς, εκτός ευρωπαϊκού πλαισίου με όλους τους κινδύνους που αυτό συνεπάγεται (...). Πρόκειται, λοιπόν, για μία πρόταση όχι ολοκληρωμένη και ασφαλούς εξόδου από την κρίση, αλλά ολικής επιστροφής στα πρόθυρα της ασύντακτης χρεοκοπίας του 2009. Πρόκειται για μία πρόταση επιστροφής, όχι στο μηδέν, αλλά πολύ κάτω από το μηδέν. Εχω πει κι άλλες φορές ότι προσπάθειες, κόποι πέντε ετών μπορούν άνετα να καταστραφούν σε πέντε μέρες. Η καταστροφή είναι ασύμμετρη. Μπορείς με μία λάθος απόφαση, με μία λάθος υπόσχεση να οδηγήσεις τη χώρα εκεί από όπου αγωνίζεται πέντε χρόνια να ξεφύγει.

Ευάγγελος Βενιζέλος

ΕΙΠΑΝ... ΕΓΡΑΨΑΝ... ΕΙΠΑΝ...

Ο πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ μερμνά ταυτόχρονα για την παρτάση, την κυβέρνηση, τη διαδικασία διαπραγματεύσεων, την οριστικοποίηση της συμφωνίας εξόδου από το Μνημόνιο.

Ανακοίνωση ΠΑΣΟΚ

Στο ΠΑΣΟΚ έχουμε αρχηγούς, αρχηγίσκους και αρχηγόπουλα.

Λεωνίδας Γρηγοράκος

Πολιτική υπευθυνότητα σημαίνει ότι η χώρα θα αποπληρώνει τους τόκους του χρέους

προς τους θεσμικούς πιστωτές και εταιρούς της ανελλιπώς. Μόνοι έτσι θα είμαστε αξιόπιστοι και θα μπορούμε να βγαίνουμε στις αγορές και να ξαναδανειζόμαστε.

Γκίκας Χαρδούβελος

Από τη μία, η πολιτική του «δώσ' τα όλα» που υποσχεται ο ΣΥΡΙΖΑ. Προσανατολίζει στο ανέφικτο. Και καθιστά πιο επώδυνη και δύσκολη τη στροφή που αναμφίβολα θα επιχειρήσει η ηγεσία του αν αναλάβει

την εξουσία.

Σεραφείμ Πολίτης (Τα Νέα)

Ο Βορίδης στα νιάτα του ήταν ακροδεξιός. Όταν είσαι πιστευτικός βράζει το αίμα σου, τώρα το μυαλό του έχει πήξει.

Φαήλος Κρανιδιώτης

Το ΠΑΣΟΚ βρίσκεται σε κατάσταση πλήρους αφασίας από την πολιτική λοβοτομή που έχει υποστεί από τον Πρόεδρό του.

Θεοδώρα Τζάκρη

Η ψηφοφορία για την εκλογή του προέδρου της Δημοκρατίας είναι μια διαφορετική

ψηφοφορία. Αν υπάρχει πρόσωπο που μπορεί να εκφράσει τον θεσμό, θα δω τι θα κάνω. Εγώ δεν είμαι ούτε Τσίπρας ούτε Σαμαράς ούτε είμαι στο δικό τους το μοντρί.

Βασίλης Οικονόμου

Δεν πιστεύω στις εκλογές, όπως δεν πιστεύω ότι καμιά μακρά προεκλογική περίοδος θα βοηθήσει τη χώρα μου. Θα συμβάλω με τον καλύτερο δυνατό τρόπο στη σταθερότητα της πατρίδας μου. Η άρνησή μου στην ψήφο εμπιστοσύνης που ζητά σήμερα η Κυβέρνηση δεν

επιζητά την αποσταθεροποίηση, αλλά στέλνει ένα μήνυμα για ανάγκη συνεννόησης και ριζοσπαστικών αλλαγών.

Χρήστος Αηδόνης

Απειλησα ότι είμαι έτοιμη ακόμη και να χορέψω τον χορό της κοιλιάς αν αυτό πρόκειται να βοηθήσει στις μεταρρυθμίσεις που σχεδιάσαμε. Ας ελπίσουμε ότι δεν θα χρειαστεί.

Κριστίν Λαγκάρντ

Εγώ ποτέ δεν έσκισα κανένα μνημόνιο και ποτέ δεν υποσχέθηκα λαγούς με πετραχήλια.

Ντόρα Μπακογιάννη

Τι έχουν τα έρ'μα και φοφούν;

Ηαστική πολιτική έχει κάποιους κανόνες. Όταν κάποιος τους παραβαίνει, πρέπει να το κάνει εν πλήρει συνειδήσει και να έχει σχέδιο για ν' αντιμετωπίσει τους αντιπάλους του. Στον ΣΥΡΙΖΑ, όμως, βουτηγμένοι από τη μια στην αλαζονεία και από την άλλη στην αγωνία για την επίτευξη του στόχου «εκλογές το Μάρτη», κατάφεραν να κάνουν δυο γκάφες μέσα σε τρεις μέρες, επιτρέποντας στον Σαμαρά να περάσει στην αντεπίθεση, αλλά και στρώνοντας το δρόμο της ΝΔ να παίξει στο επίπεδο της λασπολογίας (την ξέρει σίγουρα καλύτερα από τον ΣΥΡΙΖΑ).

Βγήκε στη Βουλή ο Δραγασάκης και είπε ότι γίνονται νομοθετικές ρυθμίσεις κατόπιν τηλεφωνημάτων κολλητών του πρωθυπουργού. Δε γίνονται; Φυσικά και γίνονται, όμως όταν το λέει ο Νο 2 ενός κόμματος εξουσίας, πρέπει να είναι σε θέση και να το υποστηρίξει. Ο Δραγασάκης όχι μόνο δεν το υποστήριξε, αλλά στο άγριο «πέσιμο» του Σταμάτη άρχισε την άμυνα, καταλήγοντας στο «δεν είμαι έτοιμος να δώσω ονόματα». Δεν τόλμησε καν ν' ανεβάσει τους τόνους, να μιλήσει πολιτικά έστω. Αιφνιδιάστηκε πλήρως. Κι ενώ από τον ΣΥΡΙΖΑ διέρρεαν πως θα βγει ο Τσίπρας και θα πει ονόματα, ο Τσίπρας δεν είπε κουβέντα (σε καμιά περίπτωση δε θέλουν να φτιάξουν κακό όνομα μέσα στους καπιταλιστές), επιτρέποντας στον Σαμαρά να περάσει στην αντεπίθεση και να τον προειδοποιήσει στο τέλος ότι αυτή η ιστορία μπορεί να γυρίσει και να χτυπήσει δικά τους στελέχη. Την ίδια ώρα, τα παπαγαλάκια της ΝΔ διέρρεαν πληροφορίες για σχέσεις του Ν. Κωνσταντόπουλου με τον Αλαφούζο, σε όφελος του οποίου έγινε κάποια χαρακτηριστική ρύθμιση. Θα μπορούσαν να τους πουν και για τις παρτίδες με τον Μελισσανίδη, αλλά αυτός είναι πρωθυπουργικός φίλος και έπρεπε να μείνει στο απυρόβλητο.

Πριν καλά-καλά μαζέψουν τη ζημιά οι συριζαίοι, βγήκε ο Σκουρλέτης και την έκανε μεγαλύτερη, ανασύροντας στο πάνελ τηλεοπτικού πρωινάδικου ένα προ εβδομάδων δημοσίευμα της φυλλάδας του Κουρή, που έλεγε ότι σε κάποιο γάμο καπιταλιστές έβγαλαν δίσκο για να μαζέψουν λεφτά και ν' αγοράσουν βουλευτές για την προεδρική εκλογή. Όταν ρωτήθηκε αν ο ίδιος υιοθετεί το δημοσίευμα, απάντησε «ο φόβος φυλάει τα έρ'μα!» Και άρχισε το πατιρντί, το οποίο συνεχίζεται ακόμη.

Τη γκάφα την κατάλαβε γρήγορα ο ίδιος ο Σκουρλέτης, γι' αυτό και φρόντισε από την

ανάρτηση της συνέντευξής του που έκανε το Γραφείο Τύπου (στο οποίο προϊστάται ο ίδιος) στην επίσημη ιστοσελίδα του ΣΥΡΙΖΑ, το επίμαχο σημείο της τηλεοπτικής του συνέντευξης να λείπει. Ο Σαμαράς, όμως, δεν άφησε την ευκαιρία να πάει χαμένη. Βγήκε ο ίδιος μπροστά (πράγμα που μέχρι τώρα δεν το συνήθιζε) και άρχισε να καταγγέλλει τον ΣΥΡΙΖΑ για λασπολογία.

Την ίδια ώρα, η εισαγγελέας του Αρείου Πάγου πήρε εντολή από τον κολλητό της υπουργό Αθανασίου να διατάξει προκαταρκτική εξέταση! Κι έφτασε ο ΣΥΡΙΖΑ στο γελοίο σημείο να ανακοινώνει (πρώτα το Γραφείο Τύπου και μετά ο ίδιος ο Σκουρλέτης, προσερχόμενος να καταθέσει ως μάρτυρας), ότι πρέπει ν' αφήσουμε τη Δικαιοσύνη να κάνει ανεπιτήρηστη το καθήκον της. Δηλαδή τι να κάνει; Να βρει αν αληθεύει το δημοσίευμα της Κουριάδας, όταν ο διευθυντής της κατέθεσε πως του το είπε σίγουρη πηγή, την οποία αρνείται να αποκαλύψει;

Και βέβαια, η ΝΔ συνέχισε τις καταγγελίες, εγκλωβίζοντας την πολιτική αντιπαράθεση σ' αυτό και μόνο το ζήτημα, ενώ ο αντιπρόεδρος της Βουλής Γ. Καλαντζής θύμισε δημόσια αυτό που κάθε άνθρωπος με στοιχειώδη νοημοσύνη σκεφτόταν: αν ακολουθήσουμε αυτή τη λογική, τότε θα πούμε ότι οι ανεξάρτητοι βουλευτές που θα ψηφίσουν κατά της εκλογής προέδρου, θα έχουν έρθει σε συναλλαγή με τον ΣΥΡΙΖΑ. Η πλάκα είναι πως ενώ η πρώτη συναλλαγή παραμένει ακόμη μια αναπόδεικτη καταγγελία από τη φυλλάδα του Κουρή, η δεύτερη έχει επιβεβαιωθεί εμμέσως πλην σαφώς από τον ίδιο τον ΣΥΡΙΖΑ, καθώς ο διευθυντής του πολιτικού γραφείου του Τσίπρα δήλωσε πως όσοι βουλευτές ψηφίσουν

υπέρ της εκλογής προέδρου θα γκρεμίσουν αυτόματα κάθε γέφυρα συνεργασίας με τον ΣΥΡΙΖΑ! Αρα, παραδέχτηκε ότι υπάρχουν γέφυρες συνεργασίας, δηλαδή πολιτική συναλλαγή. Μόνο που η πολιτική συναλλαγή, όταν πρόκειται για εκλογή βουλευτή, έχει και άμεσο οικονομικό αντίκρισμα. Εκτός αν πιστέψουμε ότι οι Πασόκοι και Δημαρίτες που νταλαβερίζονται με τον ΣΥΡΙΖΑ για να ξαναβγούν βουλευτές μέσα από τα ψηφοδέλτια του το κάνουν για να υπηρετήσουν το λαό και τον τόπο!

Ο ΣΥΡΙΖΑ κατάλαβε ότι αυτοπαγιδεύτηκε και ότι πρόσφερε στον Σαμαρά μια ευκαιρία που δεν την περίμενε και προσπάθησε να κλείσει το ζήτημα. Ο Τσίπρας κατέβασε τους τόνους και ο Σκουρλέτης εμφανίστηκε σε ραδιοφωνική εκπομπή για να πει ότι «ο κάθε βουλευτής όχι απλώς δικαιούται αλλά και επιβάλλεται με βάση τη συνειδήσή του και την πολιτική του συγκρότηση ελεύθερα να κάνει την επιλογή του» και πως από πλευράς ΣΥΡΙΖΑ δεν τίθεται θέμα χρηματισμού, αλλά κάθε βουλευτής «θα κριθεί, όπως όλοι μας». Αρα, τζάμπα έβγαλαν δίσκο οι καπιταλιστές να μαζέψουν λεφτά για εξαγορά βουλευτών ή όλα ήταν αποκύημα της νοσηρής φαντασίας του ειδικευμένου σε κάτι τέτοια Κουρή.

Αν, όμως, ο ίδιος ο Σκουρλέτης βγήκε να τα μαζέψει, πώς είναι μαζευτεί η Ζωή Κωνσταντοπούλου, που επέστρεψε ανανεωμένη από το μήνα του μέλιτος και όρμηξε ακάθεκτη να συνεχίσει αυτό που ξεκίνησε ο μπαμπάς της. Αστράψε και βρόντησε από το βήμα της Βουλής: «Πρέπει ο πρωθυπουργός να κληθεί, στα πλαίσια της εισαγγελικής έρευνας, και να προσδιορίσει ποιοι ήταν εκείνοι οι βουλευτές που -πέρα των 154-155 - στο μυαλό

του ήταν διαθέσιμοι να ψηφίσουν αντίθετα απ' όσα έχουν ψηφίσει σε όλη αυτή την κοινοβουλευτική περίοδο. Αν υπάρχει προσδοκία αλλαγής, την οποία διακηρύζει από τον Ιούνιο, δεν παραπέμπει πουθενά αλλού παρά σε υπόγειες διεργασίες!» Εδώ σηκώνει τα χέρια της η λογική. Κι εκείνοι που ψήφισαν με χέρια και με πόδια μνημόνια και εφαρμοστικούς νόμους, ορισμένοι εκ των οποίων έγιναν και υπουργοί μνημονιακών κυβερνήσεων και τώρα ετοιμάζονται να γίνουν υποψήφιοι του ΣΥΡΙΖΑ; Η συμπεριφορά αυτών που παραπέμπει, όχι σε υπόγειες διεργασίες, αλλά σε επανάσταση που έγινε στη συνειδήσή τους και ανέβλεψαν σαν τον Σαούλ που έγινε Παύλος; Εφτασε στο σημείο ο ΣΥΡΙΖΑ ν' ακούει τον Καραγκούνη να ταπώνει τη βουλευτή του που έχει μπλέξει την πολιτική αντιπαράθεση με τις ποινικές διαδικασίες: «Ο κ. Τσίπρας επτά φορές είπε ότι δε θα βρει η κυβέρνηση τις 180 ψήφους. Να τον καλέσει κι αυτόν ο εισαγγελέας;»!

Δε γίνονται, δηλαδή, συναλλαγές μεταξύ βουλευτών και καπιταλιστών; Ο κανόνας είναι. Κάθε καπιταλιστής που σέβεται τον εαυτό του και τις επιχειρήσεις του χρηματοδοτεί κεντρικά όλα τα κόμματα εξουσίας, ενώ φροντίζει να φτιάξει το προσωπικό του «λόμπι» από βουλευτές, των οποίων χρηματοδοτεί τις προεκλογικές καμπάνιες, εξοπλίζει τα γραφεία, χτίζει τα σπίτια κτλ. Ε, δε βγάζουν και δίσκο με γάμους και βαφτίσια για να μαζέψουν τα λεφτά. Στο κάτω-κάτω εκεί κυκλοφορούν γκαρσόνια, μαγειρίτσες, βοηθοί και άλλοι προλετάριοι που δε θα ήθελαν να τους δουν. Αυτά, όμως, τα λέμε εμείς. Δεν μπορεί να τα πει ένα κόμμα εξουσίας σαν τον ΣΥΡΙΖΑ, που κολυμπάει στον ίδιο αστικό βόθρο με τα άλλα.

■ Σανίδα σωτηρίας στον Καμμένο

Μόνο ως προσφορά σανίδας σωτηρίας στον Καμμένο, που βρίσκεται μεταξύ (πολιτικής) φθοράς και αφθαρσίας, μπορεί να θεωρηθεί η εν χορδαίς και οργάνοις συνάντησή του με τον Τσίπρα. Η επίσημη δικαιολογία για τη συνάντηση είναι επεικώς γελοία. Ο Καμμένος έχει καταθέσει πρόταση νόμου για τα «κόκκινα» δάνεια και ο ΣΥΡΙΖΑ θα τη στηρίξει, αν και όταν έρθει στη Βουλή. Τι λόγο είχε να γίνει «ουρά» του Καμμένου ο ΣΥΡΙΖΑ στο συγκεκριμένο θέμα, στο οποίο μάλιστα δεν ταυτίζονται απολύτως οι θέσεις τους, όπως δήλωσε ο Τσίπρας; Μπορούσε κάλλιστα να καταθέσει δική του πρόταση νόμου και να ζητήσει από τον Καμμένο να τη στηρίξει. Ή να υπάρξει κοινή συζήτηση των δύο προτάσεων, όπως έχει γίνει και με άλλες προτάσεις νόμου.

Είναι φανερό ότι η συνάντηση -σε επίπεδο προέδρων, μάλιστα- έγινε για να στηριχτεί ο Καμμένος και να υπονοηθεί ότι αποτελεί εν δυνάμει κυβερνητικό εταίρο μετά τις εκλογές. Ο,τι και να λέγεται δημόσια, ο πολιτικός συμβολισμός είναι αυτός και το γνωρίζουν πολύ καλά οι του ΣΥΡΙΖΑ. Αν δεν ήθελαν να υπάρξει αυτός ο συμβολισμός, θα χειρίζονταν το θέμα διαφορετικά, με συνηνοήσεις σε επίπεδο κοινοβουλευτικών ομάδων και όχι με τα ταρατατζούμ που συνοδεύουν τις συναντήσεις μεταξύ αρχηγών κομμάτων. Το γιατί ο ΣΥΡΙΖΑ προσπαθεί να στηρίξει τον παραπαίοντα Καμμένο είναι προφανές. Γιατί κόβει ψήφους από τη ΝΔ. Γι' αυτό το λόγο, άλλωστε, υπήρξε συντονισμένη (και πολύ νευρική) αντίδραση από πλευράς ΝΔ. Ο ίδιος ο Τσίπρας φρόντισε να ξεκαθαρίσει ότι η συνάντηση δεν αφορούσε μόνο την πρόταση νόμου του Καμμένου για τα «κόκκινα» δάνεια, αλλά την ευρύτερη πολιτική συνεργασία, δηλώνοντας: «Είχαμε την ευκαιρία να κουβεντιάσουμε πάνω στα αναγκαία βήματα για την επανεκκίνηση της οικονομίας και στην αναγκαία, κατά τη δική μας εκτίμηση, σύγκλιση απόψεων διαφορετικών δυνάμεων, από διαφορετικές οπτικές γωνίες, προκειμένου να σταματήσει η καταστροφική πολιτική του μνημονίου άμεσα και να προχωρήσουμε στην ανόρθωση της οικονομίας, στην επανεκκίνηση της οικονομίας».

Τι σηματοδοτεί αυτό το νταραβέρι σε πολιτικό επίπεδο; Τίποτα περισσότερο απ' αυτό που ήδη γνωρίζουμε: τη χωρίς αρχές πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ. Δεν χρειάζεται ν' αναφερθούμε στις φαιδρότητες περί «ψεκασμών», στην υστερική συνωμοσιολογία και στη δικομανία του Καμμένου. Αρκεί ο ακροδεξιός χαρακτήρας του ίδιου, των βασικών στελεχών και του κόμματός του. Και κάτι τελευταίο που αφορά τον Καμμένο. Το πολιτικό νταραβέρι του με τον ΣΥΡΙΖΑ διευκολύνει την προσέγγιση πρώην αλλά και νυν βουλευτών των ANEL από τον Σαμαρά και τα στελέχη του. Διότι οι άνθρωποι είναι παραδειξιοί, οπότε θα έχουν έναν επιπλέον λόγο για να δικαιολογήσουν το πέρασμά τους στη χορεία των 180, αν πειστούν ότι έτσι εξυπηρετείται το προσωπικό τους συμφέρον (το μόνο που τους ενδιαφέρει): «δε δεχόμαστε την πολιτική συμμαχία με το κόμμα που υποστηρίζει τους Σκοπιανούς, τους τρομοκράτες και τους λαθρομετανάστες και θέλει να χτίσει τζαμί στην Αθήνα».

■ Καυγός για το πάπλωμα

Θύμωσε ο Σταυράκης με το σακκίδιο, επειδή τόσο καιρό ο Τσίπρας ανέβαλε τη συνάντησή τους, για να συναντηθεί πρώτα με τον Καμμένο. Κι επειδή θύμωσε, ακύρωσε τη συνάντηση και την έπεσε με το δικό του μοναδικό τρόπο στον ΣΥΡΙΖΑ, δηλώνοντας ότι είναι ντροπή για την Αριστερά η συνεργασία με τους «ψεκασμένους».

Λογική η αντίδραση από την πλευρά του, αλλά λογική και η στάση του ΣΥΡΙΖΑ. Για το πάπλωμα γίνεται ο καυγός και ο καθένας κοιτάζει ν' αρπάξει το κομμάτι που σκεπάζει τον άλλο. Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν αισθάνεται να απειλείται εκλογικά από το κόμμα των ψεκασμένων εθνικιστοράδων. Αυτοί προσδοκούν να πάρουν ψήφους από τη ΝΔ, κάτι που βολεύει τον ΣΥΡΙΖΑ. Γι' αυτό και έσπευσε να προσφέρει στήριξη στον Καμμένο, σε μια περίοδο που αυτός αντιμετωπίζει πρόβλημα πολιτικής επιβίωσης. Αντίθετα, ΣΥΡΙΖΑ και Ποτάμι σκεπάζονται με το ίδιο πάπλωμα. Από την πάλα ποτέ μεγάλη δεξαμενή ψηφοφόρων του ΠΑΣΟΚ αρδεύονται. Το Ποτάμι δεν απειλεί μόνο το ΠΑΣΟΚ και τη ΔΗΜΑΡ, που έχουν φτάσει στο εκλογικό τους ναδίρ. Απειλεί και τον ΣΥΡΙΖΑ. Προσπαθεί να αντλήσει ψήφους από τη δεξαμενή του «κέντρου», τις οποίες διεκδικεί και ο ΣΥΡΙΖΑ με τα συνεχή δεξιά ανοήματά του.

Αυτή είναι, λοιπόν, η αιτία του καυγά. Οι εκδότες επεξεργάστηκαν για τον Θεοδωράκη μια εκλογική στρατηγική με τον κωδικό «μπαλαντέρ»: θα συνεργαστώ με όποιον βγει πρώτος. Κάνοντας πρώτα τη συνάντηση με τον Καμμένο, ο Τσίπρας προσπάθησε να τσαλακώσει επικοινωνιακά τον Θεοδωράκη. Κι αυτός, επειδή έχει πάντα την υποστήριξη των εκδοτών, έκλεισε την πόρτα και πέρασε στην επίθεση.

Πανικός και συναίνεση

Είμαι πραγματικά πανικόβλητος ο τρόπος με τον οποίο η συγκυβέρνηση προσπάθησε ν' αντιμετωπίσει τον ξέφρενο χορό της ανόδου των επιτοκίων των ελληνικών ομολόγων (το δεκαετές έπιασε το 8% τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές) και της κατρακύλας του Χρηματιστηρίου. Με γκεσέμια τη Βούλτεψη και τον Γεωργιάδη, αλλά και με δηλώσεις των Σαμαρά και Βενιζέλου στο υπουργικό συμβούλιο, που έμοιαζε να συγκλήθηκε ειδικά για να γίνουν αυτές οι δηλώσεις, δουλεύει στη γραμμή «φταίει ο ΣΥΡΙΖΑ».

Μια γραμμή που μόνο ειρωνικά γέλια προκαλεί. Αν μη τι άλλο, τα επιτόκια είχαν αρχίσει ν' ανεβαίνουν πριν το σύστηριγλο με τις δηλώσεις Σκουρλέτη, ενώ ήταν η Λαγκάρντ εκείνη που πρώτη είπε ότι η Ελλάδα δε θα μπορούσε να σταθεί μόνη της στις «αγορές», γι' αυτό χρειάζεται μια προληπτική γραμμή πίστωσης, για να επιβεβαιώσει τις απόψεις

της ο Ντεϊσελμπλουμ (και ο Γιούνκερ μέσω διαρροών).

Μετά από αυτές τις εξελίξεις, ο Σαμαράς χρειάστηκε εσπευσμένα να αναθεωρήσει την προεκλογική τακτική του. Εκεί που πήγαινε καμαρωτός με το «δεν χρειαζόμαστε τα υπόλοιπα λεφτά του ΔΝΤ», μέσα σε λίγες μέρες αποδέχεται ως βάση συζήτησης την «προληπτική γραμμή πίστωσης», η οποία βέβαια συνοδεύεται από Μνημόνιο και ειδική επιτήρηση από την Κομισιόν και την ΕΚΤ, όπως προβλέπει το καταστατικό του EFSF. Αρα, ο «αγώνας» τώρα γίνεται για να βρεθεί μία διαφορετική ονομασία του νέου Μνημόνιου. Είμαστε σίγουροι ότι πλέον θ' ακούμε κυρίως για την απομάκρυνση της τρούικας, η οποία θα γίνει ντουέτο. Ηταν το πιο καιρίο πλήγμα στην τακτική των Σαμαρά-Βενιζέλου, που δε θα μπορούσαν να το κρύψουν για πολύ κάτω από τον σκυλοκαυγά με τον ΣΥΡΙΖΑ.

Πέρα από τον εθνικισμό και την ξενοδοουλεία (1)

Ηπολιορκία της πόλης Κομπάνι στα τουρκοσυριακά σύνορα από τους τζιχαντιστές του Ισλαμικού Κράτους έχει ξεσηκώσει θύελλα διαμαρτυριών ανά τον κόσμο. Πολλά έχουν γραφτεί για τους «αιμοσταγείς τζιχαντιστές που δολοφονούν εν ψυχρώ γυναϊκόπεδα» και για τους κούρδους μαχητές που «χρειάζονται τη βοήθεια όλων για να αντισταθούν». «Όλοι ενωμένοι κατά του ISIS» είναι το κεντρικό σύνθημα των διαδηλώσεων που έγιναν στην Ευρώπη γι' αυτό το θέμα.

Οι διαμαρτυρίες, όμως, βλέπουν - και μάλιστα «φωτογραφικά»- τις συνέπειες μιας κατάστασης και όχι τα γενεσιουργά αίτιά τους. Γι' αυτό και όχι μόνο δεν μπορούν να δώσουν λύση, αλλά φουσκώνουν τελικά τα πανιά μιας ιμπεριαλιστικής επέμβασης στο Ιράκ και τη Συρία. Είναι σα να ζητάς από το δολοφόνο να αποδώσει δικαιοσύνη στα θύματά του. Εν προκειμένω, οι δολοφόνοι δεν είναι μόνο (ούτε κυρίως) οι τζιχαντιστές, αλλά αυτοί που μακείλεσαν το Ιράκ για να το δέσουν στο άρμα τους.

Οι καρποί της κατοχής

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία, ότι το έκτρωμα που γεννήθηκε στο Ιράκ και τη Συρία με τη μορφή του «Ισλαμικού Κράτους» δολοφονεί ασύστολα, χωρίς διαταγούς και μακριά από ταξικές ή αντιιμπεριαλιστικές αναφορές. Σε μια χώρα, όμως, που οι Αμερικάνοι διέλυσαν μέσα σε λίγα χρόνια, μετατρέποντάς τη σε σωρούς από συντρίμια και ενισχύοντας μια κυβέρνηση που μακείλεσε το σουνιτικό στοιχείο, δεν ήταν επόμενο να εμφανιστεί αυτό το έκτρωμα; Τώρα που αποκτά δύναμη και επιρροή, η «ευαίσθητη» Δύση χύνει κροκοδείλια δάκρυα για τη γενοκτονία των μειονοτήτων από τους τζιχαντιστές! Πρώτα ήταν οι Γεζίντι, που τελικά γλίτωσαν (όσοι γλίτωσαν) χάρη στους Πεσμεργκά (τους μαχητές των Κούρδων του Ιράκ) και όχι τους Αμερικάνους, τώρα είναι οι Κούρδοι της Συρίας και του Ιράκ.

Οι τελευταίοι, όμως, πότε αντιστάθηκαν στους Αμερικάνους, όταν έπρεπε; Δεν ήταν ο Τζαλάλ Ταλαμπάνι πρόεδρος του Ιράκ από το 2005 μέχρι το 2014; Ο Ταλαμπάνι, ιστορικός ηγέτης της «Πατριωτικής Ενωσης του Κουρδιστάν», οργάνωσης που δρούσε στο Ιρακινό Κουρδιστάν από την εποχή του Σαντάμ, κατέλαβε τον προεδρικό θώκο στο υπό αμερικανική κατοχή Ιράκ λίγο μετά τη μεγάλη σφαγή της Φαλούτζα, τον Απρίλη του 2004. Τότε που οι Αμερικάνοι άφησαν «κληρονομιά», πέρα από τους περισσότερους των δεκαπέντε χιλιάδων νεκρούς αμάχους, τα τοξικά τους απόβλητα (<http://www.eksegersi.gr/issue/609/Διεθνή/4311.Χειρότερη-από-τη-Χιροσίμα>).

Όταν ο σουνιτικός πληθυσμός υπέφερε τα πάνδεινα, οι Κούρδοι του Ιράκ είχαν «βουλευτεί» με την «αυτονομία» που τους παρείχε το κατοχικό καθεστώς. Τώρα δρέπουν τους καρπούς της κατοχής, έστω και καθυστερημένα.

Η παγίδα πιάνει τόπο

Απ' αυτό το κουβάρι των αντιπθέμενων συμφερόντων λείπει, δυστυχώς, οποιαδήποτε ταξική ή εθνικοαπελευθερωτική κατεύθυνση. Καμιά πλευρά (ούτε οι Κούρδοι της Συρίας, που τώρα αποθεώνονται από τη δυτική προπαγάνδα), δε βγαίνει από την

παγίδα του εθνικισμού και της ξενοδοουλείας, με αποτέλεσμα οι αμερικάνοι και οι άλλοι δυτικοί ιμπεριαλιστές να εμφανίζονται σαν οι μοναδικοί εγγυητές μίας «δικαίας λύσης», με τον ακραϊσμό των τζιχαντιστών. Γι' αυτό και καλούνται να επέμβουν πιο ενεργά. Την πρώτη φορά εισέβαλαν στο Ιράκ εθιθετικά, βίαια, χωρίς να δώσουν λογαριασμό ούτε στον ΟΗΕ, τώρα καλούνται να εισβάλουν για δεύτερη φορά, ως ελευθερωτές!

Το μεγάλο πρόβλημα του κινήματος που αναπτύχθηκε για την υπεράσπιση του Κομπάνι είναι ότι στη συντριπτική του πλειοψηφία φαίνεται να εγκλωβίζεται κι αυτό στην ίδια παγίδα. Οι εκκλήσεις προς τους Αμερικάνους και τους Δυτικούς να επέμβουν, οι εκκλήσεις ακόμα και στην Τουρκία να βοηθήσει τους Κούρδους της Συρίας (!) δείχνουν τη σύγχυση που υπάρχει μέσα σ' αυτό το κίνημα.

Η σύγχυση αυτή υπάρχει τη στιγμή που οι Αμερικάνοι, που δε θέλουν να επέμβουν για να μην κινδυνεύσουν να μπουν σε μια περιπέτεια που δεν ξέρουν πού θα τους βγάλει, πιέζουν το τουρκικό καθεστώς να αναλάβει δράση. Η Τουρκία από τη μεριά της βρίσκει μια πρώτης τάξης ευκαιρία να δει τους Κούρδους αποδυναμωμένους από τις επιθέσεις των τζιχαντιστών, γι' αυτό και αποφεύγει να συμμετάσχει πιο ενεργά στην αμερικανόπνευστη «συμμαχία κατά του IS», φτάνοντας στο σημείο να βομβαρδίσει θέσεις του PKK, με τη μεγαλύτερη αεροπορική επιχείρηση κατά των ανταρτών του από την έναρξη της ειρηνευτικής διαδικασίας εδώ και δύο χρόνια!

Αντίσταση ή «προστασία»;

Οι διαδηλώσεις που έγιναν το τελευταίο δεκαήμερο στην Τουρκία είχαν ως αποτέλεσμα 37 νεκρούς και δεκάδες τραυματίες. Το οξύμωρο, όμως, ήταν πως οι διαδηλωτές διαμαρτύρονταν για την απραξία του τουρκικού στρατού, ζητώντας την ενεργό παρέμβασή του για να βοηθήσει τους Κούρδους! Ο τουρκικός στρατός, φυσικά, όχι μόνο δεν εισέκουσε τη φωνή των διαδηλωτών, αλλά συνέλαβε κούρδους μαχητές που τραυματίστηκαν στη μάχη του Κομπάνι και αναγκάστηκαν να περάσουν τα σύνορα για να βρουν καταφύγιο, με την κατηγορία ότι είναι μέλη του PKK (!), ενώ λίγες μέρες αργότερα βο-

μάρισε θέσεις του PKK, όπως προαναφέραμε.

Οι διαδηλωτές που κατέβηκαν στους δρόμους πολλών ευρωπαϊκών πόλεων ζήτησαν επίσης διεθνή επέμβαση κατά των τζιχαντιστών για την υπεράσπιση των Κούρδων της Συρίας, που πολεμούν στο Κομπάνι υπό την καθοδήγηση του Κόμματος Δημοκρατικής Ενωσης (PYD) και των Ομάδων Λαϊκής Προστασίας (YPG) που αποτελούν τις ένοπλες πολιτοφυλακές του. Σε ορισμένες από τις διαδηλώσεις αυτές, όπως στο Βερολίνο, οι διαδηλωτές ζήτησαν άμεση δράση από τη Γερμανία και την Ευρωπαϊκή Ένωση, ενώ στο Μόναχο οι διαδηλωτές που πορεύτηκαν στο αμερικανικό προξενείο ζήτησαν άμεση δράση κατά των συνεχιζόμενων επιθέσεων των τζιχαντιστών στο Κομπάνι (από τους Αμερικάνους φυσικά)! Οι πληροφορίες δεν προέρχονται από τα αστικά ΜΜΕ, αλλά από την Ομοσπονδία Τούρκων Εργατών στην Ευρώπη (ATIK, <http://www.atik-online.net/english/2014/10/kurds-in-europe-rise-up-for-kobane/>), μια πλατιά αντιφασιστική-αντιιμπεριαλιστική οργάνωση, στην οποία συμμετέχουν ακόμη και ακροαριστερές τουρκικές οργανώσεις μαρξιστικολενινιστικής αναφοράς. Στη διαδήλωση που έγινε στο Ντίσελντορφ το περασμένο Σάββατο, εμφανίστηκαν πλακάτ ακόμα και ακροαριστερών οργανώσεων που έγραφαν: «Καταστρέψτε το φασισμό του IS. Οπλα στο PKK και τις YPG» (πανό του MLPD – Μαρξιστικό Λενινιστικό Κόμμα Γερμανίας βλ. φωτογραφία).

Υπέρ της ιμπεριαλιστικής επέμβασης!

Οι ίδιες οι YPG ζητούν εδώ και καιρό τη βοήθεια των Αμερικανών! Σε συνέντευξη που έδωσε ο Γενικός Διοικητής τους Σιπάν Χέμο στο κουρδικό πρακτορείο Rudaw τον περασμένο Ιούλη (<http://rudaw.net/english/interview/03072014>) διαφήμιζε την οργάνωσή του, υποστηρίζοντας ότι είναι η μόνη που μπορεί να αντιμετωπίσει τους τζιχαντιστές. Υποστήριζε, μάλιστα, ότι αν οι ΗΠΑ θέλουν να στηρίξουν τους «μετριοπαθείς» στη Συρία, τότε «οι Κούρδοι και οι YPG αξίζουν αυτή τη βοήθεια περισσότερο», καταλήγοντας ότι «οι Κούρδοι είναι έτοιμοι να παίξουν σημαντικό ρόλο στη δημοκρατία στη Συρία!». Εφτασε στο σημείο να απευθύνει προσωπική έκ-

κληση στον Ομπάμα και τον Κέρι, λέγοντάς τους πως, «αν θέλουν η κατάσταση στη Μέση Ανατολή να μην κατακυλιθεί στο χάος, τότε η Ουάσινγκτον χρειάζεται επιτακτικά να αλλάξει την πολιτική της απέναντι στους Κούρδους!».

Ποια πρέπει να είναι αυτή η αλλαγή πολιτικής; Ο Χέμο το κάνει ακόμα πιο ξεκάθαρο, για να μην υπάρχει κανένα περιθώριο παρερμηνείας: «Αν η Αμερική και η Δύση θέλουν πραγματικά τη δημοκρατία, θα έπρεπε να χτίσουν μια στενή και σταθερή σχέση με τους Κούρδους». Κάτι σαν τη σχέση με το Ισραήλ, θα προσθέταμε, αλλά δε νομίζουμε ότι οι Αμερικάνοι και η Δύση θα κάνουν τη χάρη στον Χέμο και την κλίκα του.

Οι YPG, πάντως, φαίνονται ικανοποιημένες από τους αμερικανικούς αεροπορικούς βομβαρδισμούς. Στην πιο πρόσφατη ανακοίνωσή τους (<http://www.atik-online.net/english/2014/10/ypg-gangs-attack-civilians-close-to-the-border/>) υποστήριξαν πως «οι βομβαρδισμοί της συμμαχίας απέδειξαν ότι είναι σημαντικό στο να προκαλέσουν απώλειες στους γκάνγκστερ (σ.σ. εννοεί τους τζιχαντιστές). Απέδειξαν ότι είναι σημαντικό οι αεροπορικές επιθέσεις να συνεχιστούν με πιο έντονο τρόπο, ώστε να σταμάσει η δύναμη των γκάνγκστερ και να τους αποक्रούσουμε!».

Οι λεονταρισμοί του PKK

Το παζλ των δεδομένων αυτής της ιστορίας θα ήταν λειψό, αν δεν συμπεριλαμβάναμε τη στάση του PKK που αποτελεί και την κοντινότερη δύναμη στους Κούρδους της Συρίας, κά-

τι σαν «συγκοινωνούντα δοχείο» σύμφωνα με ορισμένους δυτικούς αναλυτές. Ο πολύς Οτζαλάν, που μετά τη σύλληψή του ανακάλυψε ότι... η μητέρα του ήταν Τούρκισσα και διαπίστωσε ότι οι Κούρδοι μπορούν και χωρίς αυτόν και δεν είναι τελικά τόσο... ηλίθιοι όσο ο ίδιος είχε εκτιμήσει σε συνέντευξη στο «Βήμα» το Φλεβάρη του 1998 (βλ. <http://www.tovima.gr/relatedarticles/article/?aid=%2095569> και <http://www.eksegersi.gr/issue/725/Διεθνή/18926.Ο-υποταγμένος-«μεσοσίας»-παζαρεύει-το-τομάρι-του>), δεκαπέντε χρόνια από τότε που αποκλήρυξε τον ένοπλο αγώνα, με δήλωσή του από το νησί Ιμρολί όπου φυλακίστηκε, την οποία απέστειλε μέσω των δικηγόρων του για να δημοσιευτεί από το ίδιο το PKK, στην οποία χαρακτήρισε τον ένοπλο αγώνα των Κούρδων της Τουρκίας «εμπόδιο στα ανθρώπινα δικαιώματα και τις δημοκρατικές εξελίξεις» (βλ. <http://www.pk-online.com/en/index.php?sys=article&artID=11>), τώρα δηλώνει ότι, σε περίπτωση που πέσει το Κομπάνι στα χέρια του Ισλαμικού Κράτους, θα καταρρεύσουν και οι ειρηνευτικές συνομιλίες με την τουρκική κυβέρνηση. Ο «τουρκοφάγος» που έγινε αρνάκι απειλεί, ζητώντας ταυτόχρονα από τον τουρκικό στρατό να επέμβει για να σώσει τους Κούρδους της Συρίας!

Πώς όμως έφτασε το κουρδικό κίνημα μέχρις εδώ; Πώς κατάφερε να αναπτυχθεί ο εθνικισμός ως κυρίαρχο στοιχείο πέρα από την ταξική ανάλυση; Πριν από το PKK ήταν οι κομμουνιστικές οργανώσεις μαρξιστικολενινιστικής αναφοράς που έθεσαν πρώτες το δικαίωμα των Κούρδων στην αυτοδιάθεση, υπερασπίζοντας τα εθνικά τους δικαιώματα. Το PKK, όμως, κατόρθωσε στην πορεία να επιβληθεί. Κι αυτό δεν έγινε αναίμακτα. Γι' αυτό όμως θα μιλήσουμε στο επόμενο φύλλο της Κόντρας.

Στο επόμενο: Εθνικισμός με «σοσιαλιστικών» μανδύα και τις φρατσετές στα χέρια...

Δακρυγόνα στην επέτειο μιας δολοφονίας

Θυμάστε τη «δέσμευση» Ομπάμα για τον περιορισμό της αστυνομικής βίας, μετά από τη δολοφονία του 18χρονου αφροαμερικανού Μάικλ Μπράουν από το λευκό μπάτσο Ντάρντ Ουίλσον τον περασμένο Αύγουστο; Ο μπάτσοσ σκότωσε εν ψυχρώ, με έξι σφαίρες, τον 18χρονο, επειδή περπατούσε στη μέση του δρόμου! Η δολοφονία είχε προκαλέσει την οργή χιλιάδων Αμερικανών που κατέβηκαν στους δρόμους και τα έκαναν γης μαδιάμ επί δύο βδομάδες, ενώ οι μπάτσοι απάντησαν με τη γνωστή... αβρότητα που δεν έκανε διακρίσεις ούτε σε δημοσιογράφους.

Την περασμένη Παρασκευή, σε διαδήλωση που έγινε σε ανάμνηση της δολοφονίας κι ενώ η «ανεξάρτητη» δικαιοσύνη ερευνά ακόμα το περιστατικό, οι μπάτσοι συνέλαβαν 17 άτομα στο Σεντ Λούις στο Μιζούρι, επειδή έκαναν καθιστική διαμαρτυρία. Τους πέταξαν και μερικά δακρυγόνα, για να θυμίσουν πόσο έχει αλλάξει η αμερικανική αστυνομία!

■ Ουκρανία

Ηρωες οι συνεργάτες των Ναζί!

Σφοδρές συγκρούσεις ξέσπασαν μεταξύ φασιστών του Σβόμποντα και του Δεξιού Τομέα και αστυνομικών δυνάμεων έξω από το ουκρανικό κοινοβούλιο την Τρίτη 15 Οκτώβρη μετά την απόφαση της βουλής να μην αναγνωρίσει τον Ουκρανικό Αντάρτικο Στρατό ως οργάνωση που πολέμησε για την ανεξαρτησία της Ουκρανίας κατά τη διάρκεια του Δεύτερου Παγκοσμίου Πολέμου. Ο πρόεδρος της βουλής Ολεξάντρ Τουρτσίνκοφ, παραβιάζοντας τη διαδικασία, επιχείρησε εφτά φορές να θέσει το θέμα σε ψηφοφορία και δεν κατάφερε καμιά φορά να συγκεντρώσει τις απαιτούμενες 226 ψήφους. Μετά απ' αυτό, μασκοφόροι με σημαίες του νεοναζιστικού κόμματος Σβόμποντα άρχισαν να ξηλώνουν πέτρες από τα πεζοδρόμια και να τις πετούν στο κτίριο της βουλής και ταυτόχρονα να εκτοξεύουν καπνογόνα, βόμβες κρότου και εκρηκτικούς μηχανισμούς ενάντια στην αστυνομία που περιφρουρούσε τη

βουλή.

Νωρίτερα την ίδια μέρα, το Σβόμποντα οργάνωσε διαδήλωση στο Κίεβο με συνθήματα «Ο Μπαντέρα είναι ο ήρωάς μας» και απαίτησε να αναγνωριστεί ότι ο Ουκρανικός Αντάρτικος Στρατός πολέμησε για την ανεξαρτησία της χώρας. Στη διαδήλωση συμμετείχαν στρατιώτες της ουκρανικής εθνοφρουράς και βετεράνοι του ΟΑΣ.

Η Οργάνωση των Ουκρανών Εθνικιστών, πρόδρομος

του Ουκρανικού Αντάρτικου Στρατού, ιδρύθηκε το 1939 στη Δυτική Ουκρανία και κατά τη διάρκεια του Δεύτερου Παγκοσμίου Πολέμου συνεργάστηκε δραστήρια με τους γερμανούς Ναζί. Η Οργάνωση των Ουκρανών Εθνικιστών χρησιμοποιήθηκε από τους ναζί σαν δύναμη κρούσης ενάντια στους σοβιετικούς παρτιζάνους. Κατά τη διάρκεια της εισβολής των ναζί στη Πολωνία το 1939 οι ουκρανοί εθνικιστές έπαιξαν δραστήριο ρόλο στην οργάνωση επιθέσεων ενάντια

στον πολωνικό στρατό και τον λαό της Πολωνίας εντός πολωνικού εδάφους. Το 1943 η Οργάνωση Ουκρανών Εθνικιστών μετασηματίστηκε από τους Ναζί στον Ουκρανικό Αντάρτικο Στρατό, διαβόητος για τις μαζικές δολοφονίες αμάχων. Οι φασίστες του Ουκρανικού Αντάρτικου Στρατού ήλπιζαν ότι θα κυριαρχούσαν στη χώρα με την βοήθεια των Ναζί και θα εξολόθρευαν όλους όσους δεν ήταν Ουκρανοί. Το βασικό τους σύνθημα ήταν «Ουκρανία μόνο για τους Ουκρανούς». Την περίοδο 1943-44, ο Ουκρανικός Αντάρτικος Στρατός πολέμησε ενάντια στους σοβιετικούς παρτιζάνους αλλά και την πολωνική Αντίσταση. Όταν η σοβιετική εξουσία απελευθέρωσε την Ουκρανία από τους Ναζί, οι φασιστικές ορδές του Ουκρανικού Αντάρτικου Στρατού οργάνωσαν επιθέσεις ενάντια σε σοβιετικούς στρατιώτες, εκπροσώπους της σοβιετικής εξουσίας και γενικά όσους έρχονταν από την «Ανατολή».

■ Αίγυπτος

Οργιο καταστολής και τρομοκρατίας στα πανεπιστήμια

Με μαζικές φοιτητικές διαδηλώσεις και σφοδρές συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής ενάντια στην πολιτική της στρατιωτικής χούντας που προσπαθεί να επιβάλει τη σιωπή του τρόμου στα πανεπιστήμια ξεκίνησε στις 11 Οκτώβρη η νέα ακαδημαϊκή χρονιά στην Αίγυπτο.

Η επιχείρηση καταστολής ξεκίνησε τον περασμένο Ιούνιο, με την απόφαση του στρατηγού Σίσι να τροποποιήσει το νόμο διοίκησης των πανεπιστημίων. Με την τροποποίηση καταργήθηκε η εκλογή της διοίκησης των πανεπιστημίων και δόθηκε στον πρόεδρο η εξουσία να διορίζει τους προέδρους των πανεπιστημίων και των σχολών για τετραετή θητεία, με βάση την πρόταση μιας επιτροπής που σχηματίζεται από το Ανώτατο Συμβούλιο των Πανεπιστημίων. Δίνει επίσης το δικαίωμα στον πρόεδρο να απολύει τη διοίκηση ενός πανεπιστημίου πριν τη λήξη της θητείας της, μετά από αίτηση του Ανώτατου Συμβουλίου των Πανεπιστημίων, σε περίπτωση που παραμελεί τα καθήκοντά της ή δεν καταφέρνει να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις της. Με άλλα λόγια, αυτοί που διορίζονται θα είναι πιστά μαντρόσκυλα της στρατιωτικής χούντας στα πανεπιστήμια.

Η πρεμούρα της χούντας να πνίξει κάθε φωνή διαμαρτυρίας και αντίστασης στα πανεπιστήμια είναι τόση που παίρνει η μπάλα και τους καθηγητές. Μια άλλη τροποποίηση δίνει το δικαίωμα στον πρόεδρο ενός πανεπιστημίου να απολύει καθηγητές σε περίπτωση που βρεθούν ένοχοι για κάποια παραβίαση του νόμου, όπως συμμετοχή σε διαμαρτυρία που εμποδίζει την εκπαιδευτική διαδικασία, αναστολή μαθημάτων, παρεμπόδιση διεξαγωγής εξετάσεων, ενθάρρυνση, υποκίνηση ή υποστήριξη διαδηλωτών, σκόπιμη καταστροφή πανεπιστημιακών εγκαταστάσεων και υποκίνηση βίας ή εξέγερσης στο πανεπιστήμιο.

Τις τροποποιήσεις του νόμου για τα πανεπιστήμια ακολούθησε σειρά αποφάσεων από προέδρους πανεπιστημίων (πρώτα του προέδρου του Πανεπιστημίου του Καΐρου και έπειτα του προέδρου του Πανεπιστημίου της Αλεξάνδρειας), που απαγόρευσαν τις πολιτικές δραστηριότητες των φοιτητών και τη λειτουργία φοιτητικών συλλογικοτήτων που συνδέονται με θρησκευτικά ή πολιτικά κινήματα και κόμματα στο χώρο του πανεπιστημίου. Ηδη, στο Πανεπιστήμιο της Αλεξάνδρειας εκδόθηκε απόφαση να διαλυ-

θούν εφτά φοιτητικές συλλογικοότητες που συνδέονται όχι μόνο με τη Μουσουλμανική Αδελφότητα αλλά και με κοσμικά κόμματα, όπως το «Ισχυρή Αίγυπτος», το «Αλ Ντουσούρ» και «Ελεύθεροι Αιγύπτιοι».

Εκτός από τις τροποποιήσεις του νόμου για τα πανεπιστήμια και την απαγόρευση της πολιτικής δράσης στους πανεπιστημιακούς χώρους, η στρατιωτική χούντα παίρνει έξτρα μέτρα ασφάλειας στην προσπάθεια να θέσει υπό τον ασφυκτικό έλεγχό της τα πανεπιστήμια. Ανέθεσε σε μια ιδιωτική εταιρία ασφάλειας, τη Falcon, τον έλεγχο των πανεπιστημιακών χώρων, της ταυτότητας και των πραγμάτων των φοιτητών, των εργαζόμενων και των καθηγητών με ανιχνευτές μετάλλων που έχουν τοποθετηθεί στις πύλες δεκαπέντε πανεπιστημίων. Η εταιρία αυτή θα χρησιμοποιεί σκύλους για τον εντοπισμό βομβών και θα παρέχει προσωπικό εκπαιδευμένο για «αντιτρομοκρατικές» επιχειρήσεις. Έξω και γύρω από τα πανεπιστήμια έχουν αναπτυχθεί μόνιμα ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις που θα επεμβαίνουν αμέσως για να αντιμετωπίσουν διαδηλώσεις ή κινητοποιήσεις διαμαρτυρίας σε πανεπιστημιακούς χώρους. Επι-

χουν τοποθετηθεί κάμερες στον περιβόλο τους και έχουν χτιστεί νέοι ενισχυμένοι τοίχοι γύρω απ' αυτά.

Τα μέτρα αυτά έχουν προκαλέσει σφοδρές αντιδράσεις και μεγάλες φοιτητικές διαδηλώσεις, οι οποίες συνεχίζονται μέχρι τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές σε όλα σχεδόν τα αιγυπτιακά πανεπιστήμια από την πρώτη μέρα της νέας ακαδημαϊκής χρονιάς, στις οποίες συμμετέχουν φοιτητές απ' όλο το πολιτικό φάσμα. Οι μεγαλύτερες διαδηλώσεις πραγματοποιήθηκαν στις 12 Οκτώβρη στο Πανεπιστήμιο του Καΐρου και στο Ισλαμικό Πανεπιστήμιο αλ Αζχάρ, κατά τις οποίες οι φοιτητές κατέστρεψαν ανιχνευτές μετάλλων που είχαν τοποθετηθεί πρόσφατα στις πύλες των πανεπιστημίων και συγκρούστηκαν με τους ασφαρισταδες της Falcon. Σε δύο ακόμη τουλάχιστον πανεπιστήμια, τα Helwan και Assiut, σημειώθηκαν συγκρούσεις των φοιτητών με προσωπικό της Falcon, ενώ έχουν γίνει συλλήψεις δεκάδων φοιτητών.

ΗΠΑ και Αίγυπτος «βοηθούν» τη Γάζα

Τα 5,4 δισ. δολάρια φτάνουν οι δωρεές που συγκεντρώθηκαν για την ανοικοδόμηση της Γάζας την Κυριακή 12 Οκτώβρη στο Κάιρο. Στους δωρητές συμπεριλαμβάνονται οι ΗΠΑ, η Αίγυπτος και άλλα κράτη όπως τα αμερικανόδουλα καθεστώτα του Κόλπου, τα οποία είτε βοηθούν τους σιωνιστές να μακελεύουν τον παλαιστινιακό λαό είτε τηρούν σιγήν ιχθύος μπροστά στα συνεχόμενα σιωνιστικά εγκλήματα σε βάρος του παλαιστινιακού λαού, του αποκλεισμού της Λωρίδας της Γάζας και της καταδίκης 1,8 εκατομμυρίου ανθρώπων στη χειρότερη εξαθλίωση.

Ακόμα και αυτή τη «βοήθεια», από την οποία μόλις η μισή θα πάει στη Γάζα, ενώ την υπόλοιπη θα τη διαχειριστεί ο Αμπάς όπως κρίνει, που παραμένει ακόμα σε επίπεδο διακηρύξεων, προσπάθησαν να χρησιμοποιήσουν σαν όχημα οι σιωνιστές για να προωθήσουν την απαίτησή τους για αφοπλισμό της Αντίστασης, προκειμένου να δώσουν τις «ευλογίες» τους για τη χορήγησή της. Η συνέλευση των δωρητών απέρριψε ομόφωνα αυτή την απαίτηση των σιωνιστών, γεγονός που ξεσήκωσε αντιδράσεις στο εσωτερικό του Ισραήλ και βάθυνε ακόμα περισσότερο την πολιτική κρίση που έχει ξεσπάσει στη χώρα. Η απόρριψη της πρότασης για αφοπλισμό δείχνει ακόμα μια φορά ποιος ήταν ο νικητής της τελευταίας αναμέτρησης στη Γάζα μεταξύ της Αντίστασης και των σιωνιστών, αλλά και την αλλαγή των συσχετισμών στην περιοχή. Με μια οργισμένη δήλωσή του ο ακροδεξιός υπουργός Μεταφορών Ισραήλ Κατζ κάλεσε τους δωρητές να μη σπαταλάνε τα λεφτά τους σε άχρηστες δωρεές, αφού το Ισραήλ σύντομα πρόκειται να εισβάλει ξανά στη Γάζα για να επιβάλλει τους όρους του στην Αντίσταση.

Συν τοις άλλοις, εκπρόσωποι των σιωνιστών δήλωσαν ότι έχουν συμφωνήσει με τον ΟΗΕ για τη δημιουργία ενός μηχανισμού ο οποίος θα ελέγχει πού θα ξοδεύονται τα χρήματα από τη διεθνή χρηματοδότηση, ώστε να μην πέσουν στα χέρια της Χαμάς για την ανανέωση του οπλοστασίου της. Οι ίδιοι βέβαια αναφέρουν ότι ένας τέτοιος μηχανισμός είναι αναποτελεσματικός και στην πραγματικότητα κανείς δεν έχει τα μέσα για να ελέγξει πού θα πάνε τα χρήματα, αναγνωρίζοντας εμμέσως ότι πρακτικά δεν μπορούν να επιβάλουν τον αφοπλισμό της Αντίστασης με κανένα τρόπο.

Οι οργανώσεις της Παλαιστινιακής Αντίστασης κρατούν κριτική στάση απέναντι στη χορήγηση της «βοήθειας» από αυτούς που τις έχουν κατατάξει στη λίστα με τις τρομοκρατικές οργανώσεις ανά τον κόσμο. Ο Γιούσεφ αλ Χασάινε, στέλεχος στην Ισλαμική Τζιχάντ, δήλωσε ότι «οι Αμερικάνοι και η Δύση προσπαθούν να δέσουν τις δωρεές με την επιστροφή στις διαπραγματεύσεις με το Ισραήλ, εκμεταλλευόμενοι την ανάγκη των Παλαιστινίων να ξαναχτίσουν ό,τι γκρέμισε η ισραηλινή εισβολή στη Γάζα». Ο Ισμαήλ Χανίγια, πρωθυπουργός της κυβέρνησης της Χαμάς στη Γάζα, την ημέρα που γινόταν το συνέδριο των δωρητών στο Κάιρο δήλωσε: «Περιμένουμε με μεγάλη προσμονή ένα διαφορετικό συνέδριο για την ανοικοδόμηση της Γάζας, διαφορετικό από τα προηγούμενα, από τα οποία η Γάζα δεν βοηθήθηκε στο ελάχιστο».

■ Μεξικό

Συνεχίζονται οι έρευνες για τους 43 φοιτητές

Εν μέσω μαχητικών διαδηλώσεων συνεχίζονται οι έρευνες για τον εντοπισμό των 43 φοιτητών που «εξαφανίστηκαν» μετά τη σύλληψή τους από την αστυνομία της πόλης Ιγκουάλα στο νότιο κρατίδιο Γκερέρο, ύστερα από την ανακάλυψη του Μεξικού στις 14 Οκτώβρη ότι τα 28 ανθρώπινα λείψανα που βρέθηκαν σε έξι μαζικούς τάφους σε λόφο κοντά στην Ιγκουάλα δεν ανήκουν στους αγνοούμενους φοιτητές και ότι συνεχίζονται οι έρευνες σε τέσσερις άλλους μαζικούς

τάφους που ανακαλύφθηκαν τις τελευταίες μέρες. Ομως, μια μέρα αργότερα, η γνωστή διεθνώς Αργεντινή Ανθρωπολογική Ινστιτούτο Ομάδα (EA-AF), που συμμετέχει στις έρευνες με πρόσκληση των οικογενειών των φοιτητών και οργανώσεων για τα ανθρώπινα δικαιώματα, η οποία δήλωσε ότι το έργο της παρακολουθείται από τις μεξικάνικες αρχές, ανακοίνωσε ότι δεν μπορεί ακόμη να καταλήξει ότι τα πτώματα δεν ανήκουν στους αγνοούμενους φοιτητές και ότι θα χρει-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 11

Επίδικα και μη

Τα πιάνουν ή δεν τα πιάνουν οι βουλευτές; Μάζευαν στ' αλήθεια λεφτά «δεξιοί» καπιταλιστές για ν' αγοράσουν βουλευτές για την προεδρική εκλογή; Σε ποια βάση παζαρεύει ο ΣΥΡΙΖΑ με ανεξάρτητους πρώην Πασόκους και με Δημαρίτες για να μην ψηφίσουν υπέρ της εκλογής προέδρου της Δημοκρατίας; Θα καταρρεύσει ή όχι το τραπεζικό σύστημα αν σχηματίσει κυβέρνηση ο ΣΥΡΙΖΑ; Μπορεί η Ελλάδα να σταθεί στις «αγορές» μετά το τέλος του Μνημονίου ή θα χρειαστεί μια «προληπτική γραμμή πίστωσης»; Και τι όροι θα συνοδεύουν αυτή την «προληπτική γραμμή»;

Αυτά τα... δραματικά ερωτήματα απασχολούν την πολιτική ζωή του τόπου από τα τέλη της προηγούμενης εβδομάδας. Βάλτε και ολίγη γκλαμουριά από Αμάλ Αλαμουντίν συν ολίγη από σασπένς της Αμφίπολης και θα έχετε πλήρες το καθημερινό μωσαϊκό που επιδεικνύουν έντυπα και ηλεκτρονικά ΜΜΕ.

Καθάρια προεκλογικό το τοπίο, δεν υπάρχει αμφιβολία. Ο φόβος φυλάει τα έρ'μα, όπως θα 'λεγε ο Σκουρλέτης. Ομως, πίσω από τον ορυμαγδό των ραδιοτηλεοπτικών πάνελ και τη δυσώδη εθνικιστική προπαγάνδα με τα αρχαία μνημεία, μπορεί κανείς να διακρίνει τα δύο επίδικα της περιόδου.

Το πρώτο έχει να κάνει με τη διεκδίκηση της αστικής εξουσίας. Θα «κόψει» ο ΣΥΡΙΖΑ την προεδρική εκλογή ή οι Σαμαράς-Βενιζέλος θα καταφέρουν να περάσουν τον κάβο; Κι αν δεν τον περάσουν, ποια θα είναι η διαφορά με την οποία θα νικήσει ο ΣΥΡΙΖΑ, αφού κανείς δεν αμφισβητεί την πρωτιά του; Και σε ποιους θα στηριχτεί για να σχηματίσει κυβέρνηση, αφού την αυτοδυναμία δεν του τη δίνουν ούτε τα πιο αισιόδοξα γκάλοπ;

Το δεύτερο επίδικο έχει να κάνει με τις σχέσεις με τους δανειστές. Θα προσπαθήσουν να κλείσουν μια συμφωνία με την παρούσα κυβέρνηση ή θα περιμένουν με ανοιχτές αγκαλιές την επόμενη, όντες βέβαιοι ότι η συμφωνία θα έχει το ίδιο περιεχόμενο; Δηλαδή, επιμήκυνση της αποπληρωμής του χρέους, δανεισμός από τις «αγορές» με εξισορροπητικό παράγοντα μια «προληπτική γραμμή πίστωσης», όροι για συνέχιση της «μνημονιακής» πολιτικής και σκληρή επιτήρηση, όχι με τρόικα, αλλά με τις κλασικές μεθόδους της Κομισιόν και της ΕΚΤ.

Ενα μόνο δεν είναι επίδικο: η συνέχιση της κινεζοποίησης, την οποία ο ελληνικός καπιταλισμός χρειάζεται περισσότερο τώρα, καθώς μπαίνει στη φάση μιας αναιμικής ανάκαμψης. Υπάρχει μια τετράδα κομμάτων εξουσίας (ΣΥΡΙΖΑ, ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, Ποτάμι - θα ήταν πέντε αν η ΔΗΜΑΡ δεν είχε βαρέσει διάλυση), τα οποία είτε μόνα τους είτε σε κυβερνητικούς συνδυασμούς εγγυώνται τη συνέχιση της κινεζοποίησης.

Επειδή, όμως, κατά πάσα πιθανότητα έρχονται εκλογές, έχουμε ήδη αρχίσει να βλέπουμε τα απαραίτητα κεντήματα πάνω στον καμβά της κινεζοποίησης, με τα οποία τα αστικά κόμματα προσπαθούν να αρπάξουν την ψήφο ενός λαού που δεν πιστεύει στις δυνάμεις του.

■ Αρμονική συνεύρεση

Από τον αστικό Τύπο σχολιάστηκε, με ειρωνική διάθεση, η επιμέλεια του βουλευτή Κοντονή, που διάβαζε μέσα στη Βουλή το φυλλάδιο με το «Πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης» του ΣΥΡΙΖΑ. Εμείς θα σχολιάσουμε, χωρίς καθόλου ειρωνική διάθεση, το γεγονός ότι το Πρόγραμμα ενός κόμματος «αριστερού» και «ριζοσπαστικού» έχει ως μοναδική φωτογραφία στο εξώφυλλό του τον πρόεδρό του! Ούτε ο Λένιν με τις «Θέσεις του Απρίλη» να ήταν!

Δεν είναι η πρώτη φορά, βέβαια. Ολο το προπαγανδιστικό υλικό του ΣΥΡΙΖΑ έχει μία μόνο φωτογραφία. Αυτή του Τσίπρα. Το αστικό μάρκετινγκ και η πολιτική χυδαιότητα σε αρμονική συνεύρεση.

λή, όπου μονίμως κλαψούριζε και ενίοτε κατήγγελλε προσπάθεια πολιτικής του εξότωσης, σταμάτησε απότομα, χωρίς ποτέ να μάθουμε τι έγινε με το «χοντρό» πρόστιμο που του είχε βάλει το ΣΔΟΕ. Πάντως, μέχρι και την παρέμβαση του πρωθυπουργού είχε ζητήσει σε μια από τις ομιλίες-κλαψουρίσματα που έκανε.

■ Προσυμφωνημένα

Πώς πρέπει ν' αντιμετωπίσει κανείς τον Παντελή Καψή; Ως στέλεχος της Ελιάς και της υπό εκκώλυση Δημοκρατικής Παράταξης ή ως αρθρογράφο του Συγκροτήματος Μπόμπολα, στο οποίο μεταπήδησε μετά το ξωπέταγμα του από τον Ψυχάρη; Όταν αρθρογραφεί στο «Εθνος», τότε εκφράζει τα συμφέροντα του αφεντικού του. Δεν έχει περιθώριο για οτιδήποτε άλλο. Εγραψε, λοιπόν, στις 8 Οκτώβρη: «Το πραγματικό ερώτημα που μπαίνει είναι αν μπορεί ο ΣΥΡΙΖΑ να κάνει μια πειστική πρόταση συνεργασίας προς το ΠΑΣΟΚ και τη Δημοκρατική Παράταξη ή/και το Ποτάμι. Κι εδώ τα πράγματα δυσκολεύουν». Στη συνέχεια περιέγραψε τη δυσκολία: «Αν δεν εκλεγεί Πρόεδρος της Δημοκρατίας και αν βγει πρώτο κόμμα ο ΣΥΡΙΖΑ, η επόμενη κυβέρνηση θα έχει ένα τεράστιο πολιτικό βάρος. Να διαπραγματευθεί τη συμφωνία για το χρέος, πετυχαίνοντας μάλιστα τη διαγραφή του μεγαλύτερου μέρους του». Επειδή, όμως, «στη δημοκρατία δεν υπάρχουν αδιέξοδα», ο Π. Καψής περιέγραψε και τη λύση: «Στις πολιτικές προϋποθέσεις το ελάχιστο που θα ζητήσουν τα άλλα κόμματα είναι η αποφυγή μονομερών ενεργειών που θα θέσουν σε κίνδυνο τη συμμετοχή μας στο ευρύ. Που σημαίνει ότι θα καταβάλουμε κανονικά τις δόσεις των δανείων, θα τηρούμε τις δημοσιονομικές δεσμεύσεις και θα πάμε μόνο σε κοινά - με τους εταίρους - αποδεκτή λύση για το χρέος. Σε μια τέτοια περίπτωση, τα άλλα κόμματα ίσως αναγκαστούν να συμφωνήσουν».

Διαφεύγει, άραγε, του Καψή ότι αυτό το έχει ήδη αποδεχτεί ο ΣΥΡΙΖΑ και το αναγράφει φαρδιά-πλατιά στο «Πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης»; Ασφαλώς και δεν του διαφεύγει. Απλά το αποκρύπτει, για να δώσει δραματικό τόνο σε μια μελλοντική διαδικασία σχηματισμού κυβέρνησης συνασπισμού, το πλαίσιο της οποίας είναι συμφωνημένο από τώρα. Απλώς, δεν συμφέρει

τον ΣΥΡΙΖΑ να το κάνει πρώτο θέμα, για να μην έχει διαρροές προς τ' αριστερά. Και το Συγκρότημα Μπόμπολα έχει κάθε λόγο να αβαντάρει τον ΣΥΡΙΖΑ σ' αυτό.

■ Προειδοποίηση με νόημα

Όταν δεξιοί βουλευτές, απαντώντας στον Δραγασάκη που μίλησε για νομοθέτηση κατά παραγγελία επιχειρηματιών, φωτογράφησαν τον Κωνσταντόπουλο ως «διαπλεκόμενο», θα μπορούσε να πει κανείς ότι ήταν μια αντανάκλαση αντίδρασης της στιγμής. Όταν, όμως, κάνει κάτι ανάλογο ο Σαμαράς, τότε το πρόγραμμα αλλάζει. Είπε ο πρωθυπουργός απευθυνόμενος προς τον Τσίπρα από το βήμα της Βουλής: «Το έκανε [ο Δραγασάκης], χωρίς να κατονομάσει κανέναν. Είναι λάσπη στον ανεμιστήρα και όπου "κάσει". Και ύστερα εκτεθήκατε, γιατί αυτά που είπατε για εμάς θα μπορούσαν κάλλιστα να γυρίσουν σε βάρος σας και σε βάρος δικών σας προσώπων. Κι αυτό να το θυμάστε». Συμπέρασμα: η ΝΔ μαζεύει υλικό και καθώς θα στενεύει ο εκλογικός ορίζοντας θ' αρχίσει να το βγάζει στην πιτάσα μέσω των φιλικών της εντύπων. Και δεν είμαστε καθόλου σίγουροι ότι αυτό το υλικό θα είναι σκέτη λάσπη.

Εχουμε, βλέπετε, το προηγούμενο του «πολύφερνου» Αλέξη Μητρόπουλου, βουλευτή και τομέαρχη του ΣΥΡΙΖΑ, που μετέτρεψε σε πολιτικό πρόβλημα μια προσωπική του διαμάχη με το ΣΔΟΕ, για ένα πρόστιμο 1 εκατ. ευρώ! Η αλήθεια είναι πως αυτή η υπόθεση, για την οποία ο Μητρόπουλος απασχόλησε τουλάχιστον τέσσερις φορές τη Βου-

■ Κοινός προβοκάτορας

Ο κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος του Περιεσού Αθ. Παφίλης σε ρόλο κοινού προβοκάτορα από το βήμα της Βουλής: «Όσον αφορά τους τζιχαντιστές: Εσείς μιλάγατε για "αραβική άνοιξη". Ολοι σας εδώ. Ναι ή όχι; Και για την Αίγυπτο και παντού. Να η "αραβική άνοιξη", αυτή που κόβει κεφάλια. Όταν λέγαμε εμείς ότι είναι αυτοί που τρώνε καρδιές, αυτοί οι οποίοι στρατολογούνται, μισοφόροι κλπ., για να ρίξουν τον Ασαντ, επειδή μπαίνει εμπόδιο, εσείς λέγατε τα ίδια. Τα ίδια και για την Ουκρανία».

Τα εκατομμύρια των ανθρώπων που βγήκαν στους δρόμους και τις πλατείες πρώτα της Τυνησίας, μετά της Αιγύπτου, γκρεμίζοντας τα ματωμένα στρατοκρατικά καθεστώτα του Μπεν Αλί και του Μουμπάρακ, είναι άνθρωποι που τρώνε καρδιές και κόβουν κεφάλια!

Τι να πρωτοθαυμάσεις σ' αυτή τη δήλωση; Την ισλαμοφοβία, η οποία συναγωνίζεται τα πιο κίτρινα έντυπα των ιμπεριαλιστικών χωρών της Δύσης; Τη λογική της συλλογικής ευθύνης; Τη σκόπιμη, γκεμπελίστικη σύγχυση ανάμεσα στις αυθόρμητες λαϊκές εξεγέρσεις και τα κινήματα που προϋπήρχαν (όπως το ISIS, που αποτελεί μετεξέλιξη σουνιτικών οργανώσεων που έκαναν αντίσταση στο Ιράκ) ή που δημιουργήθηκαν με τη βοήθεια των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων (όπως οι διάφορες миліції στη Λιβύη); Ή την επιφανειακή προσέγγιση σύνθετων κοινωνικών φαινομένων, έτσι που να καταντά προβοκάτσια;

■ Εμποροπανήγυρις

Χρειαζόταν ένας σάκος του μποξ για τους ευρωβουλευτές, για να 'χουν να λένε ότι πέρασαν από κόσκινο τους επιτρόπους και άλλους ενέκριναν, άλλους έκοψαν. Και βρέθηκε στο πρόσωπο της αλοβένας πρώην πρωθυπουργού Αλένκα Μπράτουσεκ. Εύκολο δύμα, καθόσον ανήκει στους Φιλελεύθερους. Οι δυο μεγάλες ευρωομάδες έκαναν το παζάρι τους και ψήφισαν από κοινού. Οι συντηρητικοί ψήφισαν υπέρ του Πιέρ Μοσκοβισί (επίτροπος Οικονομικών) και οι σοσιαλδημοκράτες υπέρ του Μιγκέλ Αρίας Κανέτε (επίτροπος Ενέργειας). Κανονική εμποροπανήγυρη δηλαδή.

ΥΓ: Προσέξατε, ασφαλώς, ότι ο Π. Καψής θεωρεί βέβαιο ότι η επόμενη συμφωνία για το χρέος θα υπογραφεί μετά τις εκλογές του Μάρτη (αν αυτές γίνουν τελικά).

■ Ακροδεξιά κοιλιάκια

Τρίτη 7 Οκτώβρη, βραδινές ώρες. Στο κανάλι του Καρατζαφέρη κάνει εκπομπή ο αδερφός Καρατζαφέρης, ξεπεσμένος πρώην μεγαλοδημοσιογράφος, με καλεσμένο τον Ντινόπουλο. Ξαφνικά, παίζει το βίντεο στο οποίο ο Ντινόπουλος είχε πει «εγώ είμαι με τη Δούρου». Ο Ντινόπουλος δίδει οργίσει. Αυτό κρατάει 10 δευτερόλεπτα. Φυσικά, αποφεύγει να πει οτιδήποτε περί «ειρωνικής αναφοράς». Ετσι, το ακροδεξιό κοινό (ξανα)βλέπει το βίντεο, με τον Ντινόπουλο να τα βάζει –στα σοβαρά και όχι ειρωνικά– με τον Μητσοτάκη. Αν του πουν τίποτα από το κόμμα, έχει έτοιμη την απάντηση: ο Καρατζαφέρης έβαλε το βίντεο, χωρίς να με έχει ενημερώσει...

■ Βυζαντινές ίντριγκες

Ο Καλαβρύτων Αμβρόσιος, γνωστός μνηστής της Χρυσής Αυγής, ήταν εκείνος που ξιφούλκησε κατά του Βαρθολομαίου, κατηγορώντας τον, εμμέσως πλην σαφώς, ότι επιδιώκει το διαμελισμό του ελληνικού κράτους με την αξίωσή του να διαφεντεύει στις λεγόμενες μητροπόλεις των νέων χωρών (οι μητροπόλεις των περιοχών που προστέθηκαν στο ελληνικό κράτος μετά τους βαλκανικούς πολέμους του 1912-13. Αναζητήστε το σχετικό πόνημά του στο διαδίκτυο. Το μόνο βέβαιο είναι ότι δε θα πλήξετε. Αντίθετα, θα πάρετε μια καλή γεύση της έννοιας «βυζαντινές ίντριγκες» (αυτό δεν αφορά μόνο τον Αμβρόσιο, αλλά και τον Βαρθολομαίο) και του τρόπου με τον οποίο μαλλιοτραβιούνται οι δεσποτάδες, όταν μπαίνει στη μέση η κατανομή της εξουσίας και το μαγαζόκο. Μπροστά τους οι αστοί πολιτικοί μοιάζουν με αθώα παιδάκια.

Ο Ιερώνυμος, πάντως, γάτα με πέταλα κι αυτός, όταν ο Αμβρόσιος έθεσε το ζήτημα στην Ιερά Σύνοδο και μαλλιοτραβήχτηκε με τον «άγιο αδελφό του» Αλεξανδρουπόλεως Ανθιμο, έκανε μια ντριπλά που θα τη ζήλευε και ο Ροναλντίνιο και παρέπεμψε το θέμα σε μελλοντική συζήτηση στη Διαρκή Ιερά Σύνοδο.

■ Αριστερές ίντριγκες

Με ταυτόσημο περιεχόμενο, αλλά με διαφορετικά μέσα, διεξάγεται ένας εσωτερικός καυγάς στον ΣΥΡΙΖΑ σχετικά με την υποδοχή των βουλευτών και στελεχών που είναι έτοιμα να την κάνουν από τη ΔΗΜΑΡ και να διεκδικήσουν τη συνέχιση της πολιτικής τους καριέρας μέσα από τα ψηφοδέλτια του ΣΥΡΙΖΑ. Οι Λαφραζνικοί σήκωσαν και πάλι την παντιέρα του... αριστερόμετρο. «Η Αριστερά δεν επιτρέπεται να επαναφέρει στην πολιτική επιφάνεια όσους η λαϊκή ετυμηγορία τιμώρησε με περιθωριοποίηση για τη μνημονιακή τους πορεία», έγραψε στο iskra.gr εξέχον στέλεχος αυτής της πτέρυγας του ΣΥΡΙΖΑ.

Πίσω από τις πολιτικές αναφορές, βέβαια, κρύβονται πολύ πιο απλά πράγματα και συγκεκριμένα η εκπροσώπηση στην αυριανή Βουλή και στην κατανομή της εξουσίας. Οι ΔΗΜΑΡίτες είναι «επώνυμοι» και μπορούν να υπερισχύσουν στη μάχη του σταυρού των εν πολλοίς «ανώνυμων» της πτέρυγας Λαφαζάνη. Ετσι, μερικοί αυτής της πτέρυγας που φιλοδοξούν να εξασφαλίσουν μια θέση στα βουλευτικά έδρανα θα μείνουν και πάλι εκτός νυμφώνος και θα βλέπουν κάτι Ρεπούσηδες και κάτι Πανούσηδες να τους παίρνουν τις θέσεις. Μ' αυτή την προοπτική έχουν πρόβλημα και όχι με τις προγραμματικές θέσεις διαχείρισης της βαρβαρότητας, που παρουσίασε ο Τσίπρας στη Θεσσαλονίκη.

■ Αδικο έχει;

Δυστυχώς γι' αυτόν, είναι ο Βενιζέλος, ένα από τα πιο αποκρουστικά πρόσωπα του πολιτικού προσωπικού, οπότε ό,τι λέει περνάει στο ντούκου. Το πολύ να εισπράξει μπινελίκια. Καμιά φορά, όμως, λέει εύστοχα πράγματα, που πρέπει να του τα πιστώσουμε. Όπως την προηγούμενη Παρασκευή στη Βουλή, που είπε ειρωνικά: «Υπό την πίεση του ΣΥΡΙΖΑ γίνονται όλες οι πολιτικές της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας! Αγωνιά η κ. Μέρκελ γιατί θα εμφανιστεί ένας άλλος εκπρόσωπος της Ελλάδος που θα αλλάξει τους συσχετισμούς, αυτό που δεν μπορεί να κάνει ο κ. Ολάντ ή ο κ. Ρέντσι!».

Αν πρωθυπουργός της Ελλάδας ήταν ο Τσίπρας και όχι ο Σαμαράς, υπάρχει περίπτωση να καθόταν δίπλα στους Μέρκελ, Ολάντ και Ρέντσι, στην κοινή συνέντευξη Τύπου που έδωσαν οι τρεις τους στο Μιλάνο, αμέσως μετά τη λήξη της έκτακτης συνόδου κορυφής που έγινε την περασμένη εβδομάδα; Ούτε οι πιο ασυγκράτητοι συριζαίοι δεν τόλμησαν να ισχυριστούν κάτι τέτοιο. Εντύπωση, όμως, προκάλεσε το γεγονός ότι ο ΣΥΡΙΖΑ, που δεν αφήνει τίποτα να πέσει κάτω, απέφυγε να κάνει οποιοδήποτε σχόλιο γι' αυτό το «θεσμικό ατόπημα». Δηλαδή, να γίνεται μια σύνοδος κορυφής της Ευρωζώνης και μετά τη σύνοδο να μην εμφανίζεται κάποια θεσμική σύνθεση για να δώσει συνέντευξη Τύπου (ο πρόεδρος της Κομισιόν, ο πρόεδρος του Ευροgroup, άντε και ο πρωθυπουργός της προεδρευούσας χώρας), αλλά να εμφανίζονται οι ηγέτες τριών απλώς μια τριμερής της Γερμανίας, της Γαλλίας και της Ιταλίας.

Μπορούμε να καταλάβουμε την έκ-

θε άλλη φορά την πόρτα της εξουσίας, ξέχασε εκείνα τα ηρωικά (και φολκλορικά συνάμα), ότι θα πάει ο Τσίπρας, θα χτυπήσει το χέρι στο τραπέζι και θα χεστεί από το φόβο της η Μέρκελ. Ή ότι η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ θα εκβιάσει με το «υπερόπλο» που κατέχει: «αν φύγουμε εμείς, θα διαλυθεί η Ευρωζώνη». Τώρα, ξεορκίζεται κάθε ιδέα μονομερούς ενέργειας και δίνονται όρκοι πίστης σε μια μεταφυσική διαπραγματεύση, η οποία θα γίνει με όλους τους θεσμικούς κανόνες της ΕΕ.

Κι επειδή τους ρωτάνε «τι θα κάνετε, αν οι εταίροι αρνηθούν»;, οι συριζαίοι έχουν έτοιμη την απάντηση: «θα οικοδομήσουμε συμμαχίες». Κι όταν τους ρωτούν με ποιους, δείχνουν τον Ρέντσι, το γαλλικό δίδυμο Ολάντ-Βαλς και τον Ντράγκι! Κατά μια ειρωνεία της τύχης, οι απαντήσεις δόθηκαν όλες επί ιταλικού εδάφους. Από τη Νάπολη ο Ντράγκι ξεκαθάρισε ότι μόνο αν η Ελλάδα είναι σε «πρόγραμμα» θα μπορέσουν οι ελληνικές τράπεζες να εκμεταλευτούν την ενισχυμένη ρευστότητα που είναι

κεφάλαιο, συνοδεύουν τη μικρή δημοσιονομική χαλάρωση με πακέτα αντεργατικών μεταρρυθμίσεων, στις οποίες έχουν δώσει το όνομα «περισσότερη ευελιξία». Ο Σαμαράς, που ξέρει καλά τι γίνεται, δεν άφησε την ευκαιρία να πάει χαμένη και έκοψε τη δημαγωγική φώρα του Τσίπρα στη Βουλή, καταθέτοντας μάλιστα το πρόγραμμα που την προηγούμενη μέρα είχε μοιράσει στο Μιλάνο ο Ρέντσι. Είπε μεταξύ άλλων: «Μας είπε ο κ. Τσίπρας για τον Ιταλό Πρωθυπουργό, κ. Ρέντσι, που πράγματι ως η μεγαλύτερη χώρα του Νότου αντιστέκεται με πάθος στη μονομερή λιτότητα. Τις μεταρρυθμίσεις, όμως, που προσπαθεί και προωθεί ο Ρέντσι, τις έχετε δει; Τις ξέρετε; Τις είδατε; Το ξέρετε ότι ο Ρέντσι προωθεί άμεσα την περικοπή των μισών συνδικαλιστικών αδειών στην

Συριζαίικο παραμύθι και πραγματικότητα

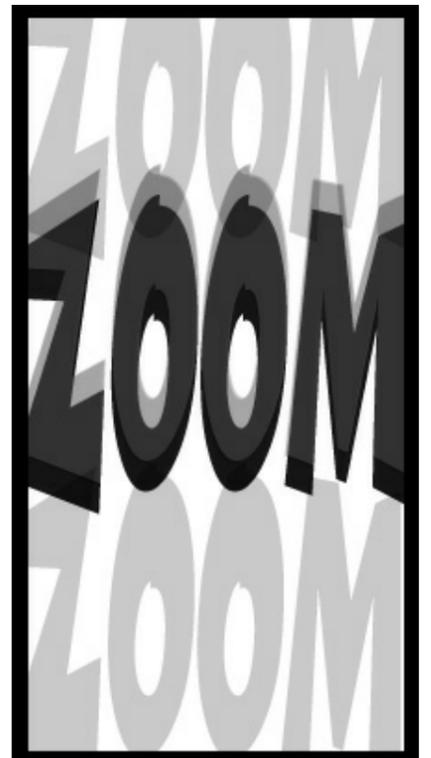
δηλη αμηχανία του θεσμολόγου ΣΥΡΙΖΑ. Στο Μιλάνο, έγινε φύλλο και φτερό ο ισχυρισμός του για το υπό διαμόρφωση «μέτωπο του Νότου». Τέτοιο μέτωπο ούτε υπήρξε ούτε μπορεί να υπάρξει. Δηλαδή, η Γαλλία και η Ιταλία να πάρουν μαζί τους την Ισπανία, την Ελλάδα και την Πορτογαλία (να βάλουμε και από μια πινελά Κύπρου και Μάλτα;) και να σταθούν απέναντι στη Γερμανία. Εκείνο που έγινε και συμβολίστηκε με την κοινή εμφάνιση των τριών μετά τη σύνοδο κορυφής ήταν η συνέχιση ενός παζαριού στο οποίο παίρνουν μέρος μόνο οι ηγέτριες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, η καθεμία με τα συμφέροντά της και με το ειδικό της βάρος, χωρίς να αναζητούν συμμαχίες με εξαρτημένες χώρες. Αν κάποια ιμπεριαλιστική δύναμη δοκιμάσει να κάνει κάτι τέτοιο, εκμεταλλεζόμενη την τυπική θεσμική λειτουργία της ΕΕ, τότε θα τιναχτεί στον αέρα η ίδια η ΕΕ. Επειδή καμιά από τις ηγέτριες δυνάμεις δεν το θέλει αυτό, όλες τηρούν τους κανόνες του παιχνιδιού και παζαρεύουν μεταξύ τους. Αυτό εξέπτεψαν από το Μιλάνο οι Μέρκελ, Ολάντ και Ρέντσι. Εμφανίστηκαν μαζί και έκαναν «σαπησιάρικες» δηλώσεις, μολονότι το παζάρι δεν έχει τελειώσει, αλλά βρίσκεται σε εξέλιξη.

Σ' αυτό το παζάρι, όμως, δεν έχουν θέση οι εξαρτημένες χώρες, είτε έχουν πρωθυπουργό τον Σαμαρά είτε τον Τσίπρα. Το ποιος συμμετέχει και πού, καθορίζεται από τη δύναμη του κεφαλαίου που εκπροσωπεί και όχι από τη «μαγκιά» του ή την «εντολή από το λαό» του. Κάτι τέτοιες εντολές τις έχουν «γραμμένες» οι ιμπεριαλιστές, όπως πολλάκις έχουν αποδείξει. Γι' αυτό και ο ΣΥΡΙΖΑ, τώρα που βλέπει καθαρότερα από κά-

διατεθειμένη να προσφέρει η ΕΚΤ. Από το Μιλάνο οι Ολάντ-Ρέντσι ξεκαθάρισαν ότι τις απαιτήσεις τους τις συζητούν μόνο με τη Μέρκελ και δεν τις συζητούν με τα αιτήματα τρίτων. Πόσο πιο καθαρά να το πουν;

Μέρκελ, Ολάντ και Ρέντσι ανακοίνωσαν στο Μιλάνο ότι «πονούν» για την αύξηση της ανεργίας, ειδικά της ανεργίας των νέων, και «δεσμεύτηκαν» ότι θα απλουστευθούν οι διαδικασίες για να ενισχυθεί το μέτωπο της ανεργίας. Τα λεφτά για τα διάφορα προγράμματα (όλα δουλεμπορικά, σαν κι αυτά που εφαρμόζει στη χώρα μας ο ΟΑΕΔ) δεν πρόκειται να αυξηθούν, όμως θα απλοποιηθούν οι προϋποθέσεις, γιατί μέχρι τώρα η απορροφητικότητα υπήρξε χαμηλή. Σε ελεύθερη απόδοση αυτό σημαίνει πως θα δοθεί η δυνατότητα στη Γαλλία και την Ιταλία να απορροφήσουν το μεγαλύτερο μέρος αυτών των κονδυλίων. Και οι δύο αυτές χώρες έχουν ήδη ετοιμάσει ειδικά προγράμματα για την «αξιοποίηση» των κονδυλίων. Σ' αυτό η Μέρκελ δεν είχε κανένα λόγο να σταθεί εμπόδιο, από τη στιγμή που δε ζητήθηκε αύξηση των κονδυλίων.

Αυτό, όμως, είναι το λιγότερο. Το σημαντικότερο είναι η φύση της πολιτικής που εφαρμόζουν οι Ολάντ και Ρέντσι και ο χαρακτήρας της κόντρας τους με την Μέρκελ. Υπάρχει πράγματι κόντρα ως προς την έκταση της χαλάρωσης της δημοσιονομικής πολιτικής, που επιδιώκουν Γαλλία και Ιταλία και αντιδρά η Γερμανία. Αυτή τη χαλάρωση, όμως, δεν την επιδιώκουν για να κάνουν κοινωνική πολιτική, αλλά για να βοηθήσουν το γαλλικό και το ιταλικό κεφάλαιο να ξεπεράσει όσο γίνεται πιο γρήγορα την κρίση. Επειδή η μέριμνά τους είναι μόνο για το

Ιταλία; Το ακούσατε αυτό; Το ξέρετε ότι ο Ρέντσι προωθεί τη συστηματική αξιολόγηση της απόδοσης και των δασκάλων και των καθηγητών για να επαναφέρει –όπως το λέει ο ίδιος– την αριστοκρατία στο εκπαιδευτικό σύστημα της Ιταλίας;».

Ο Ρέντσι, πέρα από τους αντεργατικούς νόμους, προχώρησε σε ανακοινώσεις για φοροαπαλλαγές ύψους 18 δισ. ευρώ. Φοροαπαλλαγές για τις καπιταλιστικές επιχειρήσεις, τις οποίες μάλιστα ανακοίνωσε μιλώντας στα μέλη της Confindustria (ο ιταλικός ΣΕΒ). Την ίδια στιγμή, ανακοίνωσε περικοπές 16 δισ. ευρώ στις δημόσιες δαπάνες. Τέλος ανήγγειλε στους καπιταλιστές ότι θα εγκρίνει μέτρο σύμφωνα με το οποίο οι εργαζόμενοι θα μπορούν να προσλαμβάνονται για τα τρία πρώτα χρόνια χωρίς ο εργοδότης να υποχρεούται να πληρώνει ασφαλιστικές εισφορές. Το ποσό θα καλύπτεται από το ιταλικό κράτος (στην πράξη ξέρουμε ότι θα πληρώσουν τα ασφαλιστικά ταμεία).

Αυτό είναι το περιβόητο «μέτωπο του Νότου» που ευαγγελίζεται ο ΣΥΡΙΖΑ. Ως μέτωπο δεν πρόκειται να υπάρξει, διότι Γαλλία και Ιταλία κάνουν απευθείας πολιτική με τη Γερμανία και δεν χρειάζονται συμμαχούς, ενώ από άποψη πολιτικής αντιπροσωπεύει ένα διαφορετικό «μείγμα», πιο χαλαρό δημοσιονομικά, εξίσου αντεργατικό και αντικοινωνικό, όμως, γιατί στόχος είναι η διευκόλυνση του κεφαλαίου.

Πέτρος Γιώτης

■ Επαναλαμβάνεται η ιστορία:

Δε θυμόμαστε, τουλάχιστον στα χρόνια της μεταπολίτευσης, να έχει υπάρξει άλλος αρχηγός κόμματος που να αμφισβητείται πανταχόθεν και να κάνει πως δεν τρέχει τίποτα, επιμένοντας ότι κάνει και χάρη στο κόμμα του που παραμένει στην αρχηγία του. Ο λόγος για τον Βενιζέλο, φυσικά, που βαδίζει από ξεφτίλα σε ξεφτίλα, αλλά παραμένει πεισματικά γαντζωμένος στα πόστα του, χωρίς να κάνει τη μοναδική κίνηση που του έχει απομείνει αν θέλει να περισώσει μερικά ψήγματα ατομικής αξιοπρέπειας: την παραίτηση και την πολιτική αποστράτευση.

Την ώρα που ο Βενιζέλος αγόρευε στη Βουλή, με το γνωστό ύφος αυτοκρατορικής μεγαλοπρέπειας, «καταπίνοντας» τη συντονισμένη επίθεση των παπανδρείκων, τρεις εκ των οποίων (Σηφουνάκης, Μωραϊτής, Κρεμαστινός) ζήτησαν την παραίτηση της σημερινής κυβέρνησης και την αντικατάστασή της με κυβέρνηση «εθνικού σκοπού», εκτός Βουλής αναπτύσσονταν δυο κινήσεις: συνδικαλιστικά και αυτοδιοικητικά στελέχη οργάνωναν κίνηση για τη δημιουργία νέου πολιτικού φορέα, ενώ η ομάδα Καρχιμάκη κατέθετε κείμενο με 4.000 υπογραφές μελών και στελεχών του ΠΑΣΟΚ, με το οποίο ζητούσε να γίνει συνέδριο του ΠΑΣΟΚ και αλλαγή ηγεσίας. Και αν η κίνηση των συνδικαλιστών θα μπορούσε να αποδοθεί σε «δάκτυλο Παναγιωτακόπουλου», η κίνηση Καρχιμάκη αποτελεί καθαρά παπανδρείκη κίνηση, η οποία γίνεται μέσα και όχι έξω από το ΠΑΣΟΚ, επομένως πρέπει να αντιμετωπιστεί και αυτό δεν μπορεί να γίνει «αναίμακτο».

Η τριάδα των παπανδρείκων βουλευτών μοιάζει να επιδιώκει τη ρεβάνς για τον τρόπο που ο Γιωργάκης ξωπετάχτηκε από την κυβέρνηση το Νοέμβριο του 2011, με πρωταγωνιστή στο παρασκήνιο τον Βενιζέλο. Οπως τότε ο Γιωργάκης παραμέρισε και έδωσε την πρωθυπουργία στον Παπαδήμο, έτσι να παραμερίσετε τώρα και εσείς (Σαμαράς και Βενιζέλος) και να δώσετε την πρωθυπουργία σε κάποιον άλλο, αν θέλετε να αποφευχθούν οι εκλογές, είναι το μήνυμα που εξέπεμψαν οι «3», συνεπικουρούμενοι και από καναδυό ανεξάρτητους, όπως ο Λυκούδης και ο Μουτσιάνας.

Όμως, το 2014 δεν είναι 2011. Τότε ήταν ο Σαμαράς που απετέλεσε τον καταλύτη για το σχηματισμό της κυβέρνησης Παπαδήμου. Είναι αυτός που ενέδωσε στις πιέσεις από το Βερολίνο και τις Βρυξέλλες, μπήκε στην κυβέρνηση και μετέβαλε την προηγούμενη «αντιμνημονιακή» στάση του. Οι δανειστές και η ελληνική αστική τάξη επείγονταν να ρυθμίσουν το ΨΣ και να προωθήσουν το δεύτερο Μνημόνιο και αντιλήφθηκαν ότι μόνο με το αναξιόπιστο ΠΑΣΟΚ του Γιωργάκη δεν μπορούσαν να κάνουν χωριό. Σήμερα δεν υπάρχουν ανάλογες προτεραιότητες ούτε η ίδια πειστικότητα. Το Μνημόνιο έχει εφαρμοστεί, η κινεζοποίηση έχει βαθύνει (έχει ολοκληρωθεί θα μπορούσαμε να πούμε) και ο ΣΥΡΙΖΑ έχει δώσει τις εγγυήσεις του ότι θα διαχειριστεί με «σωφροσύνη» τη διαμορφωμένη κατάσταση, εμμένοντας κυρίως σε δυο βασικά προσπατούμενα: πρώτο, στην κανονική αποπληρωμή των τοκοχρεολυτικών δόσεων, μέχρι να γίνει η «διαγραφή του μεγαλύτερου μέρους του χρέους» (δηλαδή ποτέ) και, δεύτερο, στην τήρηση της «αρχής των ισοσκελισμένων προϋπολογισμών», όπως προβλέπεται από το ευρωπαϊκό Σύμφωνο Σταθερότητας και Ανάπτυξης.

Γιατί, λοιπόν, να υπάρξει πίεση ώστε να σχηματιστεί μια «οικουμενική» κυβέρνηση χωρίς εκλογές, με τη συμμετοχή του ΣΥΡΙΖΑ; Γιατί να εκτεθεί τόσο πολύ ο ΣΥΡΙΖΑ και να μείνει το πολιτικό σύστημα χωρίς εφεδρείες; Όλα μπορούν να γίνουν ομαλά και σύμφωνα με την κοινοβουλευτική τάξη. Να γίνουν εκλογές (όποτε κι αν γίνουν) και ο συσχετισμός που θα βγάλει η κάλπη να καθορίσει το είδος της συμμαχικής κυβέρνησης που θα σχηματιστεί. Το 2011 ο Σαμαράς υποχρεώθηκε να «κάψει» την αντιπολιτευτική του αήγη συμπεριφορά σε μια σκληρή μνημονιακή κυβέρνηση. Το πλήρωσε στις εκλογές του 2012. Το 2014 δεν υπάρχει ανάγκη να «καεί» η αντιπολιτευτική αήγη του ΣΥΡΙΖΑ πριν αυτή εξαργυρωθεί σε εκλογές. Οι εγγυήσεις έχουν δοθεί στα μυστικά διαβούλια με τον Ασομυσην και άλλους ιμπεριαλιστές παράγοντες, προγραμματικά ο ΣΥΡΙΖΑ έχει δώσει σαφέστατο δείγμα γραφής με το «Πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης», οπότε δεν υπάρχει κανένας λόγος να τον «κάψουν» πριν την ώρα του. Μια χαρά πολιτική εφεδρεία του συστήματος είναι.

Βέβαια, σε συνθήκες πολιτικής κρίσης δεν μπορείς εκ των προτέρων ν' απορρίψεις τίποτα. Μπορεί στο τέλος να γίνουν ανατροπές που δεν τις περιμένεις και να δεις τον Σηφουνάκη και τον Λυκούδη να αναγορεύονται... προφήτες. Οι σκέψεις που παρατέθηκαν παραπάνω δεν έχουν ως σκοπό να κάνουν οποιαδήποτε πρόβλεψη, αλλά να καταδείξουν την ουσία των πραγμάτων. Όλες οι πολιτικές κινήσεις που γίνονται έχουν ως στόχο τη νομή της αστικής εξουσίας, με δεδομένη τη δέσμευση όλων των μερών στη διαχείριση της κοινωνικής βαρβαρότητας.

Προεκλογικά κεντήματα

«Συζητήσαμε επίσης και για τα επόμενα βήματα. Η Ελλάδα επεξεργάζεται τα επόμενα βήματα και η Ελλάδα βρίσκεται σε επαφή με την τρόικα και επ' αυτού είναι σαφές ότι υπάρχουν διάφορες ευχάριστες εξελίξεις που πρέπει να επιβεβαιωθούν. Θα υπάρξουν σίγουρα τις επόμενες βδομάδες διαβουλεύσεις για τα επόμενα βήματα».

Ανγκελα Μέρκελ, Βερολίνο, 23.9.2014

«Η διευθύντρια του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, Κριστίν Λαγκάρντ, συναντήθηκε σήμερα με τον υπουργό Οικονομικών της Ελλάδας, Γκίκα Χαρδούβελι, τον διοικητή της Τράπεζας της Ελλάδος Γιάννη Στουρνάρα και τους συνεργάτες τους για να συζητήσουν την πρόοδο του προγράμματος και τα ενδεχόμενα επόμενα βήματα. Η κ. Λαγκάρντ συνεχάρη τις ελληνικές Αρχές για τη σημαντική πρόοδο στο δημοσιονομικό τομέα και συνέστησε στην Ελλάδα να εφαρμόσει αποφασιστικά κρίσιμες διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις, ευθυγραμμισμένες με τις δεσμεύσεις του προγράμματος. Επανελάβε τη δέσμευση του Ταμείου για την υποστήριξη της Ελλάδας στην προσπάθεια συνέχισης επίτευξης των στόχων του προγράμματος».

Ανακοίνωση ΔΝΤ, Ουάσινγκτον, 12.10.2014

«Χρειάζεται περισσότερη πρόοδος σε ορισμένους τομείς. Καλούμε τις ελληνικές αρχές να προχωρήσουν στις αναγκαίες δράσεις για την ολοκλήρωση της αξιολόγησης. Όταν τα συμπεράσματα από την αξιολόγηση θα είναι πιο καθαρά, τότε θα συζητηθούν οι διαδικασίες για το τι θα ακολουθήσει μετά την ολοκλήρωση του ελληνικού προγράμματος».

Γερούν Ντεϊσελμπλουμ, Βρυξέλλες, 13.10.2014

Μέσα σ' ένα εικοσαήμερο, οι εκπρόσωποι των τριών βασικών οικονομικών ιμπεριαλιστικών κέντρων εξέφρασαν δημόσια την άποψή τους για το τι μελλί γενέσθαι σχετικά με την προσπάθεια «εξόδου από το Μνημόνιο» και «απεμπλοκής από την εναπομένουσα χρηματοδότηση του ΔΝΤ», που στην Ελλάδα εμφανίζονται ως το δίπτυχο της νέας Μεγάλης Ιδέας, για την οποία αγωνίζονται λυχνημερόν ο Σαμαράς, ο Βενιζέλος, ο Χαρδούβελις, ο Στουρνάρας. Σε ελεύθερη απόδοση, η τοποθέτηση της Μέρκελ, της Λαγκάρντ και του Ντεϊσελμπλουμ (ως προέδρου του Eurogroup) είναι: «κάντε τα μαθήματά σας, ολοκληρώστε ό,τι έχετε αναλάβει στο πλαίσιο του προγράμματος και αφού σας ελέγξει η τρόικα και σας βρει εντάξει, ελάτε να συζητήσουμε ό,τι άλλο θέλετε». Κανονικό φτύσιμο, δηλαδή, που δεν κρύβεται πίσω από τη διπλωματική φινέτσα.

Οπως εύκολα μπορεί να διακρίνει ο καθένας με μια απλή ανάγνωση των δηλώσεων που παραθέσαμε, δεν υπάρχει καμιά αναφορά σε έξοδο από το Μνημόνιο, αποχώρηση του ΔΝΤ και της τρόικας και τα παρόμοια.

Υπάρχουν και άλλα δεδομένα, όμως. Πρώτη η Λαγκάρντ, πριν δεχτεί στο γραφείο της τους Χαρδούβελι, Στουρνάρα και Παπασταύρου, για να της υποβάλουν (υποτίθεται) το αίτημα απεμπλοκής από τον εναπομένοντα δανεισμό του ΔΝΤ και να κάνουν την πρώτη συζήτηση μέσα σ' ένα μισάωρο, άδειασε δημόσια τον Σαμαρά που είχε πει στο Bloomberg ότι αισθάνεται σίγουρος πως

η Ελλάδα «μπορεί να καλύψει τις χρηματοδοτικές ανάγκες από τις αγορές ομολόγων τα επόμενα χρόνια». «Πιστεύουμε ότι για να προχωρήσει μπροστά η χώρα και προκειμένου να αποδίδει διαρκώς ένα θετικό αποτέλεσμα, θα ήταν κατά τη γνώμη μας σε καλύτερη θέση αν είχε προληπτική στήριξη».

Ακολούθησε ο Ντεϊσελμπλουμ, ο οποίος προσερχόμενος στο Eurogroup της περασμένης Δευτέρας, μια μέρα μετά τη συνάντηση των Χαρδούβελι-Στουρνάρα-Παπασταύρου με τη Λαγκάρντ, φρόντισε να δηλώσει ότι «πριν από το τέλος του έτους θα κάνουμε νέους υπολογισμούς σχετικά με τη βιωσιμότητα του χρέους, προκειμένου να δούμε ποιες είναι οι χρηματοδοτικές ανάγκες για το 2015 και τα επόμενα χρόνια». Το ξέκοψε, δηλαδή, ότι το τι θα γίνει δε θα το αποφασίσει μονομερώς η ελληνική κυβέρνηση, αλλά θα το αποφασίσουν το Eurogroup, το ΔΝΤ και η ΕΚΤ. Μετά το τέλος του Eurogroup επανήλθε, «δίνοντας» στεγνά τον Χαρδούβελι: «Νομίζω ότι ήταν ξεκάθαρο από την σημερινή μας συζήτηση, ότι υπάρχει μια ισχυρή συναίνεση στο γεγονός ότι η έξοδος θα πρέπει να θεωρηθεί από όλους τους εταίρους ως βιώσιμη και αξιόπιστη. Συνεπώς ανεξαρτήτως του πώς θα σχεδιαστεί – αυτό θα το κουβεντιάσουμε αργότερα – θα πρέπει να είναι μια “συνετής έξοδος”. Αυτήν την εκφραστική χρησιμοποίησε ο Έλληνας υπουργός και νομίζω ότι αυτό είναι το σωστό».

Ο Ντεϊσελμπλουμ δε δίστασε να ευθυγραμμιστεί με τη Λαγκάρντ, δηλώνοντας ότι «η υιοθέτηση προληπτικής γραμμής πίστωσης είναι μια εναλλακτική λύση», σπεύδοντας να συμπληρώσει ότι αυτή (η προληπτική γραμμή πίστωσης) «θα πρέπει να συνοδεύεται από όρους και προϋποθέσεις». Απαντώντας σε ερώτημα για το ενδεχόμενο να γίνουν εκλογές και να αλλάξει η κυβέρνηση στην Ελλάδα, ο πρόεδρος του Eurogroup απάντησε με το πιο φυσικό ύφος του κόσμου: «Οι κυβερνήσεις αλλάζουν, αλλά υπάρχουν κανόνες. Το βασικό για την Ελλάδα είναι το πώς θα σχεδιάσει την έξοδο για την επόμενη μέρα». Είναι, προφανώς, κι αυτός ενημερωμένος για τις εγγυήσεις που έχει προσφέρει ο ΣΥΡΙΖΑ. Μπορεί η συγκυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου να επιθυμούσε μια –συγκυβερνητική έστω– δόση κινδυνολογίας (κατά το πρότυπο των δύο προεκλογικών περιόδων του 2012), όμως ο Ντεϊσελμπλουμ, απηχώντας το κλίμα που υπάρχει στις ευρωπαϊκές ιμπεριαλιστικές πρωτεύουσες, δεν της έκανε τη χάρη να κινδυνολογήσει σε βάρος του ΣΥΡΙΖΑ και της πιθανότητας πρόωρων εκλογών στην Ελλάδα. Αυτό το βάρος θα πρέπει να το σηκώσει μόνος του ο Σαμαράς (ο Βενιζέλος είναι πια ανύπαρκτο πολιτικό μέγεθος και μάλλον ζημιά κάνει στο κυβερνητικό δίδυμο όταν κινδυνολογεί), αλλά χωρίς στήριξη «απ' έξω» μπορούμε να καταλάβουμε ότι η αποτελεσματικότητά του θα είναι εξαιρετικά μειωμένη σε σχέση με το 2012. Αλλωστε, τότε έπαιζε το σενάριο «ο ΣΥΡΙΖΑ θέλει να μας βγάλει από το ευρώ», ενώ τώρα αυτό το σενάριο πέθανε και αντικαθίσταται από το σενάριο «ο ΣΥΡΙΖΑ θέλει εκλογές στο μέσον μιας κρίσιμης εθνικής διαπραγματεύσεως».

Ο Ντεϊσελμπλουμ φρόντισε ακόμη να καταστήσει σαφές ότι σε κάθε περίπτωση «είναι πρόωρη η συζήτηση, και

θώς προτεραιότητά μας είναι να ολοκληρώσουμε την πέμπτη αξιολόγηση. Δεν έχουμε ακούσει επισήμως από την Ελληνική κυβέρνηση πώς βλέπουν την κατάσταση να εξελίσσεται μετά την 1η Ιανουαρίου. Νοέμβριο και Δεκέμβριο θα συζητήσουμε το μέλλον».

Οι «αγορές» στοιμάζονται

Στο μεταξύ, για να συμπληρωθεί το παζλ των εξελίξεων, πρέπει να σημειωθεί ότι οι «αγορές» από τη Δευτέρα άρχισαν να ξαναεμβαίνουν τα επιτόκια των ελληνικών ομολόγων. Η θεωρία του Χαρδούβελι, ότι η προηγούμενη άνοδος (πριν από δύο εβδομάδες) οφειλόταν στο γεγονός ότι ένας μεγάλος «θεσμικός επενδυτής» ξεφορτώθηκε τα ελληνικά ομόλογα που κατείχε και γ' αυτό το φαινόμενο ήταν καθαρά συγκυριακό, έγινε σκόνη. Γι' αυτό και επιστρατεύθηκε νέα θεωρία: «οι αγορές ανησυχούν από την πολιτική αστάθεια που προκαλεί ο ΣΥΡΙΖΑ απειλώντας με εκλογές». Γελοιότητες, δηλαδή. Οι «αγορές», δηλαδή οι τοκογλύφοι του διεθνούς χρηματιστικού κεφαλαίου, βλέπουν τον Σαμαρά να διακηρύσσει ότι η Ελλάδα δε χρειάζεται και δε θα πάρει τις συμφωνημένες από το ΔΝΤ δόσεις του 2015 και του πρώτου τριμήνου του 2016 και ετοιμάζονται να υποδεχτούν τον «πελάτη», ανεβάζοντας φυσικά τα επιτόκια, όπως θα έκανε κάθε έμπορος που θα αισθανόταν ότι υπάρχει εναγώνια ζήτηση για τα προϊόντα του. Με εκλογές ή χωρίς εκλογές, αυτή θα ήταν η λογική αντίδραση των τοκογλύφων που βλέπουν ένα κράτος να διακηρύσσει εκ των προτέρων ότι θα προσφύγει σ' αυτούς για να δανειστεί τουλάχιστον 20-25 δισ. ευρώ την επόμενη διετία. Τα υπόλοιπα είναι για εσωτερική κατανάλωση.

Τέλος, ο διοικητής των EFSF-ESM Κλάους Ρέγκλινγκ κατέστησε σαφές τη Δευτέρα ότι τα 11 δισ. ευρώ που παραμένουν στο ΤΧΣ, στο βαθμό που δε χρειαστούν για νέα δόση ανακεφαλαιοποίησης των τραπεζών, μετά τα αναμενόμενα stress tests της ΕΚΤ, δεν μπορούν να χρησιμοποιηθούν για άλλους λόγους, παρά μόνο μετά από απόφαση του ΔΣ του EFSF, ενδεχομένως και κάποιων εθνικών κοινοβουλίων. Την ίδια μέρα, «κυβερνητικές πηγές στο Λουξεμβούργο» (λέγε με Γιούνκερ δηλαδή) ανέφεραν ότι για την Ελλάδα θα ήταν προτιμότερο, ό,τι περισέψει από την ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών μετά τα stress tests να μην επιστραφεί στον EFSF (για να μειωθεί ισόποσα το χρέος), αλλά να παραμείνει ως «μαξιλάρι ασφαλείας». Οι ίδιες «πηγές» δεν παρέλειψαν να τονίσουν ότι αυτή τη στιγμή προτεραιότητα για την Ελλάδα είναι η ολοκλήρωση του «προγράμματος» και το κλείσιμο της πέμπτης αξιολόγησης από την τρόικα. «Η Ελλάδα πρέπει να αποδείξει ότι προχωρά μόνη της και ότι οι μεταρρυθμίσεις υλοποιούνται, γιατί οι Έλληνες έχουν κατανοήσει την αξία τους», έλεγαν με νόημα οι εκ Λουξεμβούργου «πηγές».

Προεκλογικό παιχνίδι

Ουδείς στις Βρυξέλλες, το Βερολίνο και την Ουάσινγκτον, όπως φαίνεται καθαρά απ' όσα παραθέσαμε παραπάνω, ασχολείται στα σοβαρά με όσα λέγονται και γράφονται στην Ελλάδα από τα πλέον επίσημα κυβερνητικά χείλη. Τελειώ-

στον καμβά της κινεζοποίησης

στε πρώτα με την τρόικα και μετά συζητάμε για όλα είναι το σταθερό μόντο. Συζητάμε και για το τι θα γίνει με τις δόσεις του ΔΝΤ που απομένουν και για το τι θα γίνει με το χρέος και για το πώς θα ισχύσουν οι δεσμεύσεις για την μετά το «πρόγραμμα» περίοδο, η οποία θα είναι επίσης περιόδος αυστηρής επιτήρησης. Στο ΔΝΤ δεν έχει υποβληθεί επίσημο αίτημα, στο Eurogroup δεν έχει ειπωθεί τίποτα επίσημο, τότε τι στο διάολο γίνεται όλη αυτή η φασαρία; Γιατί ο Σαμαράς βγήκε από το βήμα της Βουλής και δήλωσε ότι «βγαίνουμε από το Μνημόνιο» και «διώχνουμε το ΔΝΤ»; Για προεκλογικούς και μόνο λόγους.

Από το προηγούμενο φύλλο εξηγήσαμε πώς βλέπουμε να εξελίσσεται η προεκλογική τακτική των Σαμαρά και Βενιζέλου, οι οποίοι δεν έχουν καθόλου σίγουρες τις 180 βουλευτικές ψήφους στην προεδρική εκλογή για να πάρουν παράταση ζωής και επομένως είναι αναγκασμένοι να κινούνται σε προεκλογική τροχιά. Στόχος τους είναι να σύρουν τις διαπραγματεύσεις με την τρόικα, να θέτουν συνεχώς το ζήτημα

της αποχώρησης της τρόικας και του ΔΝΤ, να ζητούν από το Eurogroup να ασχοληθεί με τη νέα αναδιάρθρωση του χρέους, όπως έχει δεσμευτεί το Νοέμβριο του 2012, να δραματοποιούν την κατάσταση, να καλλιεργούν την εντύπωση ότι βρισκόμαστε στα πρόθυρα της πιο κρίσιμης διαπραγματεύσεως, ώστε από τη μια να «διευκολύνουν» βουλευτές να ψηφίσουν υπέρ του προσώπου που θα υποδείξουν για πρόεδρο της Δημοκρατίας και από την άλλη να υποδείξουν τον ΣΥΡΙΖΑ ως υπεύθυνο για το «ναυάγιο» της εθνικής διαπραγματεύσεως και να τον φορτώσουν με πολιτικό κόστος (έτσι ελπίζουν).

Ζόρια και για τον ΣΥΡΙΖΑ

Οι εξελίξεις γύρω από την παραπέρα διαχείριση του χρέους και της πολιτικής που απορρέει από τη σκληρή επιτήρηση δεν αφορούν μόνο τη συγκυβέρνηση. Αφορούν εξίσου και τον ΣΥΡΙΖΑ, ο οποίος φιλοδοξεί να τη διαδεχτεί. Η συζήτηση που γίνεται για «προληπτική πιστωτική γραμμή» είναι μια τεχνοκρατική συζήτηση. Στον Μόνιμο Μη-

χανισμό Σταθερότητας (ESM) προβλέπονται «προληπτικές γραμμές πίστωσης». Και οι δυο περιπτώσεις (δεν χρειάζεται να μπορούμε σε αναλυτική τεχνική ανάλυση εδώ) προϋποθέτουν επιτήρηση πέραν αυτής που προβλέπει το Σύμφωνο Σταθερότητας. Θυμίζουμε ακόμη τη δήλωση Ντράγκι από τη Νάπολι, ότι για να μπορέσουν οι ελληνικές τράπεζες να εκμεταλλευτούν τη χορήγηση ρευστότητας από την ΕΚΤ, μέσω αγοράς ομολόγων τους, θα πρέπει η Ελλάδα (το ίδιο και η Κύπρος) να βρίσκεται σε «πρόγραμμα».

Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν έχει πει τίποτα για το τι θα κάνει με τις δόσεις που απομένουν από το ΔΝΤ. Σιωπηρά υπονοεί πως θα τις πάρει, αλλά ανοιχτά δεν τολμά να το πει, γιατί θα κατηγορηθεί ότι θέλει τη συνέχιση της παραμονής του ΔΝΤ, το οποίο ο Σαμαράς παλεύει να διώξει. Με αυτές τις δόσεις ή χωρίς αυτές, υπάρχει «χρηματοδοτικό κενό». Μόνο το ύψος του αλλάζει ανάλογα με το αν επιλεγεί να παρθούν οι δόσεις από το ΔΝΤ ή όχι. Πώς θα καλύψει μια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ αυτό το κενό, δεδομένου ότι διακηρύσσει σε όλους

τους τόνους ότι θα σεβαστεί απόλυτα τις δανειακές συμβάσεις, μέχρι να πετύχει «διεθνή διάσκεψη για το χρέος»; Με δανεισμό από τις «αγορές» προφανώς, οι οποίες δε θα επιφυλάξουν στον ΣΥΡΙΖΑ μεταχείριση διαφορετική απ' αυτή που επιφυλάσσουν ήδη στη σημερινή συγκυβέρνηση. Με επιτόκια κοντά στο 6% για δεκαετή ομολογα (σήμερα είναι πάνω από 6,5%) το δημόσιο χρέος θα γίνει ακόμη πιο επαχθές, ενώ ο ΣΥΡΙΖΑ θα βάλεται ότι υποτάσσεται στους τοκογλύφους. Και βέβαια, με τέτοιο δανεισμό δε θα μπορεί να υλοποιήσει ούτε το φιλανθρωπικό μέρος του προγράμματος που εξήγγειλε.

Αυτή η προοπτική θα οδηγήσει την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ στην αγκαλιά της ΕΕ και της ΕΚΤ. Σε μια διαπραγμάτευση που το αδύναμο μέρος θα είναι η ελληνική κυβέρνηση, ακόμη και αν δούμε το ζήτημα με τεχνικούς όρους. Θα είναι αδύναμη όχι μόνο γιατί οι άλλοι είναι οι δανειστές, αλλά και γιατί θα χρειαστεί βοήθεια για ν' αντιμετωπίσει το «χρηματοδοτικό κενό». Ευνόητο είναι πως αυτός που ζητά δεν επιβάλλει όρους.

Ορους επιβάλλει αυτός που δίνει. Γι' αυτό και τα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ άρχισαν να βλέπουν τα «θετικά» της «επιμήκυνσης». Δεν είναι μόνο οι «δεξιό» σαν τον Σταθάκη που τα λένε αυτά. Ο εκπρόσωπος Τύπου του ΣΥΡΙΖΑ Π. Σκουρλέτης, όταν ρωτήθηκε για την επιμήκυνση (Πορτοσάλτε, ΣΚΑΙ, 14.10.2014), όχι μόνο δεν την απέρριψε μετά βδελυγίας, αλλά απάντησε: «*Οποιοσδήποτε εναλλακτικές προτάσεις για κάποιο ενδιάμεσο διάστημα θα πρέπει να υπηρετούν το στόχο της διαγραφής του μεγαλύτερου μέρους του χρέους!* Δηλαδή, πρώτα θα υπάρξει συμφωνία για «επιμήκυνση» και μετά ο ΣΥΡΙΖΑ θα διεκδικήσει και θα πετύχει και τη διαγραφή του μεγαλύτερου μέρους του χρέους, που διακρατούν ο EFSF, το ΔΝΤ και τα κράτη-μέλη της Ευρωζώνης! Ούτε μικρά παιδιά δεν τα χάβουν κάτι τέτοια.

Αν πρέπει να βγάλουμε ένα συμπέρασμα απ' όλη αυτή την ιστορία είναι πως **όλες** οι διαχειριστικές προτάσεις οδηγούν στο σφίξιμο της θηλιάς του χρέους, στην υποταγή στις ιμπεριαλιστικές κυβερνήσεις και τους μηχανισμούς τους και στην παγίωση της κινεζοποίησης που έχει επιβληθεί στον ελληνικό λαό.

Διαφορική η εξίσωση της προεδρικής εκλογής

Δεν περιλάμβανε εκπλήξεις, όπως αναμενόταν άλλωστε, η τριήμερη συζήτηση για την ψήφο εμπιστοσύνης που ζήτησε η συγκυβέρνηση από τη Βουλή. Δεν μπορεί καν να θεωρηθεί νέο στοιχείο η «απειλή» του Τσίπρα ότι η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ δε θ' αναγνωρίσει τυχόν συμφωνία για το χρέος που θα κάνει η συγκυβέρνηση με τους δανειστές. Κάτι τέτοιοι παλικαρισμοί δεν ανησυχούν κανένα και γίνονται μόνο για εσωτερική κατανάλωση.

Όταν ο ΣΥΡΙΖΑ αποδέχεται πλέον τις δύο δανειακές συμβάσεις και απλά δηλώνει πρόθεση επαναδιαπραγματεύσεώς τους, όταν διακηρύσσει ότι δεν πρόκειται να κάνει καμιά μονομερή ενέργεια, αλλά θα αποπληρώνει κανονικά τα τοκοχρεολύσια, ποιον μπορεί να φοβίζει με την απειλή ότι δε θ' αναγνωρίσει μια νέα συμφωνία; Όταν ο Σταθάκης δηλώνει πως η επιμήκυνση (αυτό θα είναι το περιεχόμενο της νέας αναδιάρθρωσης του χρέους) «είναι θετική αλλά δε φτάνει», όταν ο Σκουρλέτης την αντιμετωπίζει ως «εναλλακτική πρόταση για κάποιο ενδιάμεσο διάστημα», ποιος μπορεί να πάρει στα σοβαρά τον παλικαρισμό; Αλλωστε τέτοιου τύπου παλικαρισμούς έχει εκστομίσει πολλούς ο Τσίπρας και πλέον μόνο θυμηδία προκαλούν. Δε χρειάζεται να θυμηθούμε την προειδοποίηση στον Σαμαρά «να μην δια-

νοηθεί» να διορίσει διοικητή στην ΤτΕ και επίτροπο στην Κομισιόν χωρίς να διαβουλευτεί με τον ΣΥΡΙΖΑ, που κατέληξε σε ευχές προς τον Αβραμόπουλο για καλή θητεία και σε επίσκεψη του οικονομικού επιτελείου του ΣΥΡΙΖΑ στον Στουρνάρα, για να διαμαρτυρηθεί για την απρέπεια του Μπουμπούκου. Χρειάζεται, όμως, να θυμηθούμε μια άλλη, ουσιαστική προειδοποίηση του ΣΥΡΙΖΑ, που πλέον την έχει κάνει γαργάρα. Μιλάμε για την προειδοποίηση για τις συμβάσεις ιδιωτικοποίησης, τις οποίες υποτίθεται ότι θα ακύρωνε ο ΣΥΡΙΖΑ. Λέξη δεν υπάρχει γι' αυτό το ζήτημα στο «Πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης», λέξη δεν ακούστηκε από το στόμα του Τσίπρα ή άλλων στελεχών του ΣΥΡΙΖΑ στο τριήμερο της κοινοβουλευτικής συζήτησης.

Μοιραία, στον απόηχο αυτής της κοινοβουλευτικής διαδικασίας συζητιέται το θέμα της αριθμητικής της προεδρικής εκλογής. Και θα εξακολουθούσε να συζητιέται, αν δεν είχαμε τη μνημειώδη γκάφα του Σκουρλέτη, που έγινε διαφημιστής του Κουρή και πρόσφερε στον Σαμαρά μια ευκαιρία να βγει από τη δύσκολη θέση που έτσι κι αλλιώς βρίσκεται. Η εξασφάλιση των 180 φαίνεται αυτή τη στιγμή ανέφικτη για τη συγκυβέρνηση. Δεν το λέμε κάνοντας τη γελοία εξίσωση των θετικών ψήφων που πή-

ρε το βράδυ της περασμένης Παρασκευής με τις ψήφους που θα πάρει στην προεδρική εκλογή, την οποία έκανε ο Τσίπρας, αλλά μερικές απλές μαθηματικές πράξεις.

Η συγκυβέρνηση έχει 155 και οι ανεξάρτητοι βουλευτές είναι 23. Και όλους να τους πάρει, πάλι θα χρειαστεί άλλους δύο, από τη ΔΗΜΑΡ και/ή τους ΑΝΕΛ (εκτός αν στο λογαριασμό μετράνε και οι «αναήψαντες» χρυσαυγίτες Αλεξόπουλος και Μπούκουρας). Ο λογαριασμός, όμως, δεν μπορεί να γίνει έτσι, γιατί απλούστατα κάποιοι από τους 23 έχουν ανοιχτό νταραβέρι με τον ΣΥΡΙΖΑ (Βουδούρης) και κάποιοι άλλοι θεωρείται σίγουρο ότι θα μεταπηδήσουν σ' αυτόν (Τζάκρη, Παραστατίδης, ενδεχομένως και Μουτσινάς με Μπόλαρη). Επομένως, η συγκυβέρνηση πρέπει να βρει από πέντε μέχρι επτά βουλευτές από ΔΗΜΑΡ και ΑΝΕΛ για να φτάσει στους 180.

Στη ΔΗΜΑΡ ο Κουβέλης έχει πια μόνο τον εαυτό του, άντε και τους Τσούκαλη και Γιαννακάκη. Οι υπόλοιποι (δεν βάζουμε αυτούς που έχουν ανεξαρτητοποιηθεί) κοιτάζουν προς ΣΥΡΙΖΑ. Αλλά για να μετρηθούν στους 180 ο Κουβέλης με τους άλλους δύο, θα πρέπει υποψήφιος πρόεδρος να είναι ο Κουβέλης. Κι αν γίνει αυτό, θα πρέπει να φύγουν και μερικοί ακόμη από τον Καμμένο. Οπως καταλαβαίνετε, τα

πράγματα είναι εξαιρετικά δύσκολα για τη συγκυβέρνηση, έτσι όπως διαγράφονται αυτή τη στιγμή.

Δεν είναι, όμως, και τόσο εύκολα και για την πλευρά του ΣΥΡΙΖΑ. Για να μην ψηφίσει πρόεδρο της Δημοκρατίας οποιοσδήποτε από τους ανεξάρτητους πρώην Πασόκους και τους «φιλο-σύριζα» της ΔΗΜΑΡ, θα πρέπει να εξασφαλίσει θέση στα ψηφοδέλτια του ΣΥΡΙΖΑ, στην εκλογική περιφέρεια που επιθυμεί. Αλλιώς δεν έχει κανένα λόγο να παρατήσει ενάμιση χρόνο θητείας μόνο και μόνο για να δώσει στον ΣΥΡΙΖΑ την ευκαιρία να κερδίσει τις εκλογές. Μιλάμε για καμιά δεκαριά «βαριά ονόματα» στις εκλογικές τους περιφέρειες, η ένταξη των οποίων θα προκάλυψε σίγουρα εσωτερικό καυγά στον ΣΥΡΙΖΑ, γιατί αυτές οι έδρες θα αφαιρεθούν από κάποιους άλλους. Φυσικά, ο καυγάς θα ενδυθεί την υπεράσπιση πολιτικών και ιδεολογικών αρχών, θα αναφέρεται σε ανθρώπους που ψήφισαν τα Μνημόνια και τώρα τους δίνει συγχωροχάρτι ο ΣΥΡΙΖΑ και τα παρόμοια. Ηδη, τα όργανα άρχισαν να βαράνε, με άρθρο στελέχους της πολιτικής γραμματείας του ΣΥΡΙΖΑ, που δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα των Λαφαζανικών Iskra.

Η ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ, πάντως, δείχνει αποφασισμένη να τους επιβάλει έστω και πραξικοπηματικά.

Το υπαινίχτηκε ευθέως ο διευθυντής του πολιτικού γραφείου του Τσίπρα, Ν. Παππάς, που δήλωσε την περασμένη Τρίτη σε ραδιοφωνικό σταθμό: «*Εάν κάποιος δεν θεωρήσει ότι είναι σημαντικό να τερματιστεί αυτή η πολιτική και ψηφίσει για πρόεδρο της Δημοκρατίας, κόβει τις γέφυρες συνεργασίας μαζί μας*». Αυτό είναι κλείσιμο του ματιού προς ανεξάρτητους και ΔΗΜΑΡίτες για να κάνουν το αντίθετο, εισπράττοντας ως αντάλλαγμα τη «συνεργασία» με τον ΣΥΡΙΖΑ. Αν, όμως, ο ΣΥΡΙΖΑ δεν μπορέσει να τους εγγυηθεί την επανεκλογή τους, τότε πρέπει να θεωρούμε σίγουρο ότι όλος αυτός ο συρφετός θ' αναζητήσει άλλο τρόπο για να «πουλήσει» την ψήφο του.

Αν ο Βενιζέλος δεν έχει δυνατότητα να δελεάσει τους πρώην Πασόκους, γιατί ξέρουν ότι με το ΠΑΣΟΚ αποκλείεται να επανεκλεγούν, ο Σαμαράς έχει τη δυνατότητα να δελεάσει τους δεξιούς, είτε προέρχονται από τη ΝΔ και τους ΑΝΕΛ είτε είναι ακόμη στους ΑΝΕΛ. Χωρίς να λογαριάσουμε αυτά που παίζονται «κάτω από το τραπέζι» και η παράταση της βουλευτικής θητείας (είναι κάμποσα τα λεφτά, φανερά και «κρυφά») και μια θέση στα ψηφοδέλτια της ΝΔ αποτελεί δέλεαρ για όλους αυτούς τους τύπους και τις τύπισσες. Ειδικά αν τα γκάλοπ δείχνουν ότι το κόμμα του Καμ-

μένου εξακολουθεί να είναι μεταξύ φθοράς και αφθαρσίας, τα πράγματα θα γίνουν πιο εύκολα για τον Σαμαρά, για να μαζέψει όχι μόνο τους «αδέσποτους» δεξιούς, αλλά και μερικούς μέσα από το κόμμα του Καμμένου. Και πάλι, όμως, θα χρειαστεί το κομπρεμί με τον Κουβέλη, για να πέσουν στο λογαριασμό οι ελάχιστοι Κουβελικοί και να σχηματιστεί το 180, οριακά έστω.

Η εξίσωση, λοιπόν, δεν είναι καθόλου απλή. Τα παζάρια θα συνεχίζονται μέχρι την τελευταία στιγμή και ορισμένοι «παίχτες» θα καθορίσουν τη θέση τους όταν μετρήσουν το πολιτικό κλίμα και τις τάσεις που θα διαμορφωθούν μέχρι τα τέλη του χρόνου. Ο ίδιος ο Κουβέλης έριξε τις πρώτες τροχιοδεικτικές βολές, βάζοντας τον τελευταίο μπιστικό που του έχει μείνει (μέχρι στιγμής, γιατί αύριο κανείς δεν ξέρει) στην κοινοβουλευτική ομάδα, τον Ν. Τσούκαλη, να δηλώσει σε ραδιοσταθμό πως «*αν φύγει η τρόικα, συν επιπλέον μια διευθέτηση του χρέους, συν μια ευτυχής κατάληξη στα θέματα των τραπεζών, είναι κάποιες αλλαγές, κάτι διαφορετικό που θα εξεταστεί*». Αυτό είναι προσφορά με δύο αποδέκτες. Εξαρτάται πώς θα την πάρουν, πώς θα την εκτιμήσουν και τι «τιμή» θα προσφέρουν. Γι' αυτό εμείς δεν βιαζόμαστε να κάνουμε προβλέψεις.

Εξω οι φασίστες απ' τα σχολεία

Ο σκοπός της εκπαίδευσης, σε επίπεδο διακήρυξης τουλάχιστον (στην πράξη τα πράγματα αντιστρέφονται), είναι ενάντια στο ρατσισμό, την ξενοφοβία, το μίσος ανάμεσα στους λαούς, ενάντια στις διακρίσεις με βάση το φύλο και την καταγωγή, υπερασπίζονται τις ανθρώπινες αξίες και προάγουν το πνεύμα φιλίας, συνεργασίας με όλους τους λαούς της γης, προσβλέποντας σ' έναν κόσμο καλύτερο, δίκαιο και ειρηνικό (νόμος 1566/1985).

Τα παραπάνω, που υποτίθεται ότι γνωρίζει πολύ καλά το υπουργείο Παιδείας, δεν απέτρεψαν τους υπηρεσιακούς του παράγοντες να κάνουν αποδεκτό ψηφιδέλιο του νεοαυτοκρατορικού μορφώματος υπό την προκλητική επωνυμία «Εθνικιστικό Μέτωπο Εκπαιδευτικών», που κατατέθηκε στη Διεύθυνση Π.Ε. Δυτικής Θεσσαλονίκης, ενόψει των επικείμενων εκλογών των Υπηρεσιακών Συμβουλίων (ΠΥΣΠΕ). Στο εν λόγω ψηφιδέλιο φιγουράρουν υποψήφιοι που συμμετείχαν σε ψηφιδέλια που στήριζε η Χρυσή Αυγή.

Η πράξη αυτή δείχνει πόσο ρευστά και αδιαχώριστα είναι στην ουσία τα όρια ανάμεσα στην αστική κοινοβουλευτική δημοκρατία και τον ανοιχτό φασισμό, αφού η μήτρα τους είναι κοινή, το καπιταλιστικό σύστημα, πόσο υποκριτικοί είναι οι πολιτικές σκοπιμότητες χαρακτηρισμοί από μω - και όχι του νεοαυτοκρατορικού μορφώματος ως συνόλου ως μελών εγκληματικής οργάνωσης.

Το γεγονός αυτό εξόργισε τους εκπαιδευτικούς που έκαναν παράσταση διαμαρτυρίας στη Διεύθυνση Π.Ε. Δυτικής Θεσσαλονίκης, απαιτώντας την ακύρωση του ψηφιδελλίου με τον τίτλο «Εθνικιστικό Μέτωπο Εκπαιδευτικών» και εξονόκησε και τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΔΟΕ να βγάλει καταγγελία, αναφέροντας μεταξύ άλλων τα εξής:

«Στη Διεύθυνση Π.Ε. Δυτικής Θεσσαλονίκης κατατέθηκε ψηφιδέλιο για τις εκλογές των αιρετών εκπροσώπων των εκπαιδευτικών στο Υπηρεσιακό Συμβούλιο Πρωτοβάθμιας Εκπ/σης (Π.Υ.Σ.Π.Ε.) με τον προκλητικό τίτλο "Εθνικιστικό Μέτωπο Εκπαιδευτικών" και με υποψήφιους οι οποίοι συμμετείχαν σε ψηφιδέλια που στήριζε η Χρυσή Αυγή. Στόχος τους δεν είναι φυσικά να καταγγείλουν την αντικοινωνική-αντιλαϊκή πολιτική ούτε να παλέψουν για την ανατροπή της, αλλά να τη στηρίξουν, να βοηθήσουν την επιβολή της (όπως κάνει η Χρυσή Αυγή σε κάθε εργασιακό χώρο) και να ποτίσουν την εκπαίδευση με το δηλητήριο των ρατσιστικών τους αντιλήψεων.

Ο εθνικισμός, προκάλυμμα των φασιστικών, ξενοφοβικών και ρατσιστικών ιδεών, δεν έχει καμιά θέση στην εκπαίδευση. Αυτοί που προκαλούν διώξεις εκπαιδευτικών επειδή επιτρέπουν στους μαθητές τους να ζωγραφίσουν τη σημαία της πατρίδας τους (όπως τη νηπιαγωγό στη Λευκάδα) ή επειδή κράτησαν ενός λεπτού σιγή τη μέρα της δολοφονίας του Παύλου Φύσσα (όπως πριν λίγες μέρες στην Κεφαλονιά), αυτοί που απειλούν να διώξουν με τη βία τα παιδιά των μεταναστών από τα νηπιαγωγεία και τους παιδικούς σταθμούς, αυτοί που θεωρούν την κοινωνική ανισότητα φυσικό φαινόμενο και δικαιολογούν την ύπαρξη προνομίων των λίγων στη βάση της "αξίας" (συνδεμένης βέβαια με τη φυλετική καταγωγή), αυτοί που ζητούν την απαγόρευση της διακίνησης των ιδεών, της διεκδίκησης των δικαιωμάτων και της συνδικαλιστικής δράσης, δεν μπορούν να εκπροσωπούν τους εκπαιδευτικούς. **Οι απόψεις κι η δράση τους είναι ξένο σώμα στην εκπαίδευση και πρέπει να το αποβάλλουμε!**

Με βάση τα παραπάνω και το γεγονός ότι το ψηφιδέλιο αυτό αντίκειται στους σκοπούς της εκπαίδευσης (Ν. 1566/85 και λοιπό νομοθετικό πλαίσιο) ενώ για την υποβολή του δεν τηρήθηκαν οι τυπικές διαδικασίες ("Υποβολή των υποψηφιοτήτων με τη φροντίδα και ευθύνη των οικείων συνδικαλιστικών οργάνωσεων" - ΑΔΑ: ΒΖ9Υ9-ΘΨΠ/18-9-2014) και δεν υπήρξε η συναίνεση των Συλλόγων Εκπαιδευτικών Π.Ε. της περιοχής, πράγμα το οποίο δεν μπορεί να γίνει άλλωστε, αφού οι φασιστικές ιδέες και δράση δεν επιτρέπονται από τα καταστατικά της Δ.Ο.Ε. και των Εκπαιδευτικών Συλλόγων.

Ζητούμε από:

- την πολιτική ηγεσία του Υ.ΠΑΙ.Θ. να καταδικάσει δημόσια και έμπρακτα την παρουσία των εκπροσώπων του φασισμού στην εκπαίδευση

- τις αρμόδιες υπηρεσίες του την τήρηση των προβλεπόμενων από την ΑΔΑ: ΒΖ9Υ9-ΘΨΠ/18-9-2014 διαδικασιών και να προχωρήσουν στην ακύρωση του συγκεκριμένου ψηφιδελλίου στις εκλογές για το ΠΥΣΠΕ Δυτικής Θεσσαλονίκης.

Ο Λοβέρδος «θ' αλλάξει τα φώτα» και στην Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση

Απ' όπου πέρασε ως υπουργός ειδικών αποστολών (Εργασίας, Υγείας) τα έκανε γυαλιά καρφιά. Τώρα ετοιμάζεται να παρέμβει με «μεταρρυθμιστικό» οίστρο και στην Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση. Ο λόγος, φυσικά, για τον Λοβέρδο, που ανακοίνωσε ότι στρατηγικός του στόχος είναι «η βαθμίδα της εκπαίδευσης, όπου διαμορφώνονται οι νέοι Έλληνες, οι νέοι πολίτες». Εκεί θα γίνει η «δομική αλλαγή».

Ο υπουργός Παιδείας κρατάει, προς το παρόν, κλειστά τα χαρτιά του, αναφέροντας ότι η εισήγηση του υπουργείου θα γίνει καταρχήν στο Εθνικό Συμβούλιο Παιδείας, που θα συγκαληθεί μέσα στον Οκτώβριο. Αμέσως μετά θα συγκαληθεί το Συμβούλιο των πρώην υπουργών Παιδείας, το όργανο που θέσπισε για επικοινωνιακούς λόγους εντυπωσιασμού ο Λοβέρδος, στο οποίο συμμετέχουν όλοι εκείνοι που έβαλαν το χεράκι τους για να υπονομεύσουν και να ξεπατώσουν το δημόσιο σχολείο και Πανεπιστήμιο (αναφέρουμε ενδεικτικά μερικούς: Α. Κακλαμάνης, Γ. Παπανδρέου, Κοντογιαννόπουλος, Σουφλιάς, Σημίτης, Αρσένης, Μ. Γιαννάκου, Στυλιανίδης, Σπηλιωτόπουλος, Διαμαντοπούλου, Αρβανιτόπουλος, κ.α.). Σύμφωνα με το Λοβέρδο «οι έμπειροι αυτοί πολιτικοί» θα καταθέσουν τις σκέψεις τους για να υπάρξει «δημιουργική μετεξέλιξη των πολιτικών». Ο σχετικός «διάλογος» θα καταλήξει σε συμπεράσματα και προτάσεις έως το τέλος του έτους και τον Ιανουάριο θα κατατεθεί στη Βουλή το σχετικό σχέδιο νόμου.

Μιλώντας στη Βουλή και σε συνεντεύξεις στον Τύπο, ο υπουργός Παιδείας έδωσε μόνο ένα ασαφές περίγραμμα των προθέσεων του: «Λιγότερες μεταδιδόμενες πληροφορίες, περισσότερη γνώση και δημιουργική απασχόληση είναι οι στόχοι μας. Θέλουμε τα παιδιά να πάψουν να μισούν το σχολείο, θέλουμε να το αγαπήσουν ως χώρο δικό τους. Λιγότερη ύλη, περισσότερη παιδεία είναι το σύνθημά μας».

«Πολύ λάδι στο τηγάνι κι από τηγανίτα τίποτε», λέει μια λαϊκή παροιμία. Πατώντας πάνω σε υπαρκτά προβλήματα της εκπαίδευσης, που ομολογούνται απ' όλους, ο Λοβέρδος παίζει για μια ακόμη φορά ένα επικοινωνιακό παιχνίδι. Πλην, όμως, η πραγματικότητα τον διαφεύδει οικτρά. Γιατί, πρώτον, αυτά που εξαγγέλλει ως ριζοσπαστικές αλλαγές προβλέπονται και στο «νέο σχολείο» της Διαμαντοπούλου (την πολιτική αυτής θέλει στην ουσία να «μετεξελίξει δημοκρατικά»). Το σχολείο αυτό δεν έχει να κάνει με την ολοκληρωμένη και ολόπλευρη μόρφωση και την πολυεπίπεδη ανάπτυξη της προσωπικότητας του νέου ανθρώπου, μέσα σ' ένα περιβάλλον χαράς, ασφάλειας και δημιουργικότητας. Η προσπάθεια για «λιγότερες μεταδιδόμενες πληροφορίες», «λιγότερη ύλη» και «περισσότερη γνώση» είναι το καμουφλάζ για την επιβολή της πρώιμης εξειδίκευσης, της μετάδοσης απλά και μόνο των απαραίτητων δεξιοτήτων που απαιτεί η αγορά εργασίας (λίγα ελληνικούλια, λίγα αγγλικούλια, στοιχεία από θετικές επιστήμες και χρήση των ΗΥ).

Γιατί, δεύτερον, το σχολικό περιβάλλον χαράς και δημιουργικότητας προϋποθέτει και χαρούμενους εκπαιδευτικούς, πράγμα απίθανο και αφύσικο, αφού η πολιτική της άγριας λιτότητας τους έχει εξουθενώσει οικονομικά, ψυχικά και σωματικά. Προσθέσει και το αίσθημα της γενικευμένης ανασφάλειας και φόβου που διασπείρει η αξιολόγηση, υπέρμαχος της οποίας είναι ο Λοβέρδος, και η αναβίωση του φασιστικού Πειθαρχικού Δημοσιοϋπαλληλικού Κώδικα και του Πειθαρχικού Δικαίου, τις υποχρεωτικές μετατάξεις, μετακινήσεις, τις εργασιακές σχέσεις μεσαιωνικής γαλέρας (αναπληρωτές χωρίς μόνιμο διορισμό, ωρομίσθιοι, εκπαιδευτικοί ΕΣΠΑ), και βγάλτε τα συμπεράσματά σας.

Γιατί, τρίτον, αν πραγματικά ενδιαφέρονταν η κυβέρνηση και το υπουργείο Παιδείας για την Παιδεία, θα φρόντιζαν πάνω

απ' όλα να εξασφαλίσουν μόνιμους δασκάλους για τα σχολεία, σύμφωνα με τις πραγματικές ανάγκες, ολιγομελή τμήματα μαθητών, πλούσια και επαρκή υλικοτεχνική υποδομή και δεν θα οργιάζαν τα χιλιάδες κενά, οι συγχωνεύσεις-καταργήσεις σχολείων και τμημάτων, το στοίβαγμα των μαθητών στις τάξεις, οι υποχρεωτικές μετακινήσεις των εκπαιδευτικών όχι μόνο από σχολείο σε σχολείο, αλλά και απ' άκρου εις άκρον της Ελλάδας, οι ανύπαρκτες λειτουργικές δαπάνες, κ.λπ.

Γιατί τέταρτον, ένα Νηπιαγωγείο και ένα Δημοτικό που δε θα μισούν τα παιδιά, όπως ισχυρίζεται ο υπουργός Παιδείας, δεν μπορεί να το ακολουθεί ένα Γυμνάσιο και ένα Λύκειο του σκληρού ανταγωνισμού και της αποθώωσης του εξεταστικού μαρathonίου και των ταξικών φραγμών και ένα σύστημα εισαγωγής για την τριτοβάθμια εκπαίδευση μαθητοκτόνο και εξοντωτικό. Ο ίδιος, άλλωστε, ο υπουργός Παιδείας δήλωσε ότι δεν πρόκειται να πειράξει ούτε ένα «και» (με εξαίρεση την προσθήκη της Πληροφορικής στο Λύκειο) από τη δευτεροβάθμια εκπαίδευση και το σύστημα εισαγωγής. Τούτο και μόνο φανερώνει ότι το ενδιαφέρον του για την Παιδεία είναι υποκριτικό, αφού αφήνει άθιχτο τον πυλώνα της εκπαίδευσης που έχει άμεση σύνδεση με την αγορά εργασίας.

Γιατί, πέμπτον, τα χαρούμενα παιδιά, προϋποθέτουν και χαρούμενα σπίτια, όμως, η διαχείριση της καπιταλιστικής κρίσης προς όφελος του κεφαλαίου έχει ξεπατώσει τα ελληνικά νοικοκυριά, την εργαζόμενη κοινωνία.

Από αυτά που έχει αφήσει να διαφανούν μέσες άκρες ο Λοβέρδος, το υπουργείο Παιδείας προτίθεται να μειώσει τα γνωστικά αντικείμενα στο Δημοτικό. Τα δημοσιεύματα αναφέρουν επίσης ότι η «μελέτη» για τις τέσσερις πρώτες τάξεις θα μεταφερθεί στη λεγόμενη «πρωινή ζώνη» (7-8 το πρωί). Δηλαδή τα παιδιά θα σηκώνονται αξημέ-

ρωτα για να πάνε στο σχολείο να μελετήσουν γλώσσα και μαθηματικά υπό την επίβλεψη κάποιου, προφανώς, ωρομίσθιου ή με προγράμματα ΕΣΠΑ δασκάλου; Ο Λοβέρδος, πραγματικά θα μας τρελάνει με τις ρηξικέλευθες ιδέες του!

Είναι ν' απορεί κανείς πώς θα γίνουν αυτά, όταν, πέρα απ' όλα τ' άλλα, είναι γνωστό ότι φέτος ακόμη και αυτά τα πολυδιαφημισμένα πάρκινγκ παιδιών, τα Ολοήμερα σχολεία, υπολειπορούν, αφού οι δάσκαλοι μεταφέρθηκαν στην πρωινή λειτουργία του σχολείου, προκειμένου να καλυφθούν τα κενά (απέμεινε μόνο ένας από το μεσήμερι και μετά για να κρατά όλα τα παιδιά), ενώ τα κενά σε ειδικότητες είναι αμέτρητα.

«Δημιουργική απασχόληση», λέει, θα εφαρμοστεί και στην «πρωινή ζώνη» (7-8 το πρωί) του Νηπιαγωγείου. Εδώ τα πράγματα είναι ακόμη πιο σκοτεινά, μιας και το αναλυτικό πρόγραμμα του Νηπιαγωγείου είναι βασισμένο ολόκληρο σ' αυτή τη φιλοσοφία. Δεν ξέρουμε, βεβαίως, πώς θα καταλήξει η ιστορία, όμως από καιρό τώρα απεργάζονται σενάρια για «σχολειοποίηση» του Νηπιαγωγείου, δηλαδή για την μετατροπή του ουσιαστικά σε τάξη Α' Δημοτικού. Η γενίκευση της «πρωινής ζώνης» υποχρεωτικά σε όλα τα Νηπιαγωγεία και για όλα τα παιδιά (σήμερα εφαρμόζεται μόνο όταν τη ζητήσουν πέντε νήπια πρώτης ηλικίας) υποκρύπτει επίσης τον κίνδυνο νέας αύξησης του διδακτικού ωραρίου των νηπιαγωγών.

Ο Λοβέρδος ανακοίνωσε επίσης ότι βρίσκεται σε τακτικό διάλογο και με τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΔΟΕ (τη συναντά, λέει, σε εβδομαδιαία βάση). Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία, όμως, τηρεί αιδήμονα σιγή και μέχρι τώρα, παρά τα συνεχή δημοσιεύματα στον Τύπο και τις δηλώσεις Λοβέρδου, κρατά τους εκπαιδευτικούς στο σκοτάδι και δεν τους προετοιμάζει για τα δεινά που θα ακολουθήσουν.

Λοκ άουτ στους αγωνιζόμενους φοιτητές

Τα νέα ήθη στο πανεπιστήμιο, που έφταναν οι νόμοι Διαμαντοπούλου-Αρβανιτόπουλου, επιβάλλει ο νέος πρύτανης του ΕΚΠΑ Φορτσάκης, αποδεικνύοντας ότι η επιλογή του ως πρύτανη ήταν απόλυτα ταιριαστή με το νέο αυταρχικό και αντικοινωνικό νομοθετικό πλαίσιο (θυμίζουμε ότι η εκλογή του πρύτανη γίνεται με «σικέ» διαδικασίες, αφού τα κακόφημα Συμβούλια διοίκησης εγκρίνουν και υποδεικνύουν τους τρεις υποψήφιους, από τους οποίους εκλέγεται ο πρύτανης).

Την προηγούμενη Δευτέρα μάταια προσπάθησαν ομάδες φοιτητών να προσεγγί-

σουν το κτίριο της πρυτανείας στα προπύλαια, διαμαρτυρόμενοι γι' αυτούς τους αντικοινωνικούς νόμους, για την κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου, τη διαγραφή των λεγόμενων «αιώνιων» φοιτητών και την εγκατάσταση σεκιουριτάδων στα δημόσια πανεπιστημιακά ιδρύματα. Ο Φορτσάκης έκανε λοκ άουτ στο πανεπιστήμιο, κλειδωσε το κτίριο της πρυτανείας και κάλεσε τα μαντρόσκυλα των ΜΑΤ να εμποδίσουν την κινητοποίηση.

Τα ΜΑΤ έκλεισαν όλες τις διόδους προς το πανεπιστήμιο και δεν επέτρεψαν στους φοιτητές να προσεγγίσουν, αλλά ούτε ακό-

μη και να μπουν στο μετρό, όπως κατήγγειλαν οι ίδιοι οι φοιτητές.

Ο Φορτσάκης μπορεί και δίνει τώρα εξετάσεις νομιμοφροσύνης με επιτυχία και γίνεται βασιλικότερος του βασιλέως επειδή του το επιτρέπουν οι συσχετισμοί (αδύναμο φοιτητικό κίνημα).

Τα πράγματα, όμως, δεν θα είναι τόσο εύκολα γι' αυτόν και τα αφεντικά του στο μέλλον. Το πρόσωπο των νόμων Διαμαντοπούλου-Αρβανιτόπουλου είναι τόσο σκληρό και εξοντωτικό για το δημόσιο πανεπιστήμιο, που θα πυροδοτήσει αντιδράσεις πολύ πιο μαζικές και αποφασιστικές.

Δείγματα γραφής

Τα γεγονότα είναι γνωστά. Οι εργαζόμενοι στο ραδιοσταθμό του ΣΥΡΙΖΑ ήταν απλήρωτοι, οι τεχνικοί εξήγγειλαν απεργία, ο σταθμός αναγκάστηκε να τους πληρώσει και ο διευθυντής του χαρακτήρισε την απεργία εκβιασμό! Ξέσπασε σάλλος, φυσικά, και το συγκεκριμένο παχύδερμο ζήτησε υποτίθεται συγνώμη. Οχι γιατί θεωρεί ότι έσφαλε, αλλά γιατί έτσι του είπαν από το κόμμα.

Κάθε απεργία είναι εκβιασμός, είτε για να δικαιολογηθεί! Και θέλει να λέγεται μορφωμένος άνθρωπος... Με τη λογική του, αφεντικά και εργάτες μονίμως... αλληλοεκβιάζονται! Αμα ο εργάτης ζήτησε το μισθό που συμφώνησε και στην ώρα του, γιατί πρέπει να θρέψει την οικογένειά του, εκβιάζει το κακόμοιρο το αφεντικό που ζορίζεται! Ενώ το αφεντικό, που καθορίζει το μεροκάματο όσο γίνεται πιο χαμηλά δεν εκβιάζει. Ούτε άμα καθυστερεί να πληρώσει εκβιάζει. Εκβιασμός είναι μόνο όταν ο εργάτης απεργεί και αναγκάζει το αφεντικό να σεβαστεί τη συμφωνία τους!

Το πήγε και παραπέρα ο Αρβανίτης. Πληρώθηκαν οι εκβιαστές, είπε, και έμειναν απλήρωτοι όλοι οι άλλοι, στους οποίους συμπεριέλαβε και τον εαυτό του. Θα έπρεπε, όμως, για να γίνει πιστευτός, να μας πει πόσα παίρνει ο ίδιος και πόσα παίρνει ένας ηχολήπτης. Ετσι για να έχουμε ένα μέτρο σύγκρισης. Από την άλλη, η λογική του ίδιου και των αφεντικών του, του ΣΥΡΙΖΑ δηλαδή, είναι ανατριχιαστική: πληρώσαμε τους τεχνικούς, που μπορούσαν να κατεβάσουν τους διακόπτες, και αφήσαμε απλήρωτους εκείνους που δεν μπορούσαν να μας κάνουν ζημιά απεργιώντας.

Σαφές δείγμα γραφής από ένα κόμμα που ετοιμάζεται να κυβερνήσει. Σαφέστατο.

ΥΓ: Ο Περισσός βρήκε την ευκαιρία να ταχθεί... αλληλέγγυος στις συριζαϊκές αντεργατικές ασχήμιες, θυμίζοντας με παράπονο πως όταν αυτός έκανε τα ίδια οι συριζαίοι μιλούσαν με χαίρεκακία!

Το ΣτΕ ευλογεί το πετσόκομμα των συντάξεων

Συναγματικές έκρινε τις περικοπές στις κύριες συντάξεις που χορηγούνται από τα ασφαλιστικά ταμεία η αυξημένη (7μελής) σύνθεση του Α' Τμήματος του Συμβουλίου της Επικρατείας, αλλά λόγω μειζονος σπουδαιότητας το ζήτημα παραπέμφθηκε στην Ολομέλεια του ανώτατου ακυρωτικού δικαστηρίου.

Η απόφαση ήταν κατά πλειοψηφία. Η πλειοψηφία έκρινε ότι οι περικοπές των κύριων συντάξεων δεν είναι αντίθετες στις επιταγές του άρθρου 22 του Συντάγματος. Ο νομοθέτης (η Βουλή) έχει δικαίωμα να πετσοκόβει τις συντάξεις όταν υπάρχουν «εξαιρετικά δυσχερείς οικονομικές συνθήκες», οι οποίες μπορεί «να έχουν ως αποτέλεσμα ακόμη και τη μείωση του ύψους απονεμηθεισών παροχών, όταν το ύψος της κρατικής χρηματοδότησεως του ασφαλιστικού συστήματος, το οποίο καθορίζεται, κατ' αρχήν, από τις πολιτικές επιλογές για τη διάθεση των κρατικών πόρων προς εκπλήρωση των ποικίλων αποστολών του κράτους, δεν επαρκεί για τη βιωσιμότητα των ασφαλιστικών οργανισμών».

Μην κόβετε το μέλλον μας!

Με μαζικές διαδηλώσεις υποδέχτηκαν οι φοιτητές και οι μαθητές στην Ιταλία τη μεταρρύθμιση Ρέντσι στην Παιδεία. Πάνω από ογδόντα χιλιάδες ήταν οι διαδηλωτές που κατέβηκαν στους δρόμους πολλών ιταλικών πόλεων, μεταξύ των οποίων η Ρώμη, η Πάδοβα και η Μπολόνια (με το όνομα σύμβολο της αντιεκπαιδευτικής πολιτικής). Τα συνθήματα που κυριαρχούσαν ήταν: «Μην κόβετε το μέλλον μας», «Το καλό σχολείο σας δεν είναι το μέλλον μας», «Είμαστε ενάντια στο σχολείο σας για μια ταξική κοινωνία», «Το σχολείο θα έπρεπε να προάγει τη συνεργασία, όχι τον ανταγωνισμό», «Η εκπαίδευση είναι καλή μόνο όταν δι-

δάσκει», «Ενάντια στη φασιστική και θρησκευτική κατήχηση».

Οι διαδηλωτές κατηγορούν τον Ρέντσι ότι θέλει να μετα-

■ 40 πανεπιστημιακοί ενάντια στις φυλακές τύπου Γ

Κόλαφος για τον Αθανασίου και το φασιστονόμο του

Σαράντα πανεπιστημιακοί, με ειδικότητα την Εγκληματολογία και το Ποινικό Δίκαιο, υπογράφουν επιστολή προς τον πρόεδρο και τις αντιπροέδρους της Βουλής, τον πρόεδρο και τα μέλη της Ειδικής Μόνιμης Επιτροπής Σωφρονιστικού Συστήματος και λοιπών Δομών Εγκλεισμού Κρατουμένων και τον πρόεδρο και τα μέλη της Διαρκούς Επιτροπής Δημόσιας Διοίκησης, Δημόσιας Τάξης και Δικαιοσύνης, ζητώντας επί της ουσίας την κατάργηση του φασιστονόμου 4274/2014, με τον οποίο η συγκυβέρνηση –με εισηγητή τον υπουργό Δικαιοσύνης Χ. Αθανασίου– θέσπισε τις φυλακές Γ' τύπου για τους πολιτικούς κρατούμενους και τους «απειθαρχούς» ποινικούς κρατούμενους.

Αξίζει να αναφέρουμε ότι ανάμεσα στους υπογράφοντες διακρίναμε τουλάχιστον δύο από τους δικηγόρους που κάθονταν στα έδρανα της πολιτικής αγωγής στη δίκη της 17N. Τον αναπληρωτή καθηγητή της Νομικής Σχολής του ΕΚΠΑ Ηλία Αναγνωστόπουλο και την επίκουρη καθηγήτρια του Παντείου Ολγα Τσόλκα. Ειδικά ο πρώτος υπήρξε ο στυλοβάτης της πολιτικής αγωγής, καθώς εκπροσωπούσε στη δίκη την αμερικάνικη πρεσβεία (τυπικά εκπροσωπούσε τις οικογένειες των Αμερικανών που είχε εκτελέσει η 17N) και δεν έλειψε από τη δίκη, στον πρώτο και το δεύτερο βαθμό, ούτε μια μέρα.

Οι πανεπιστημιακοί μιλούν

με αυστηρά νομική γλώσσα, χωρίς καμιά πολιτική αιχμή και από την αρχή ακόμη αποφαίνονται ότι «προκύπτουν σοβαρά ζητήματα συνταγματικότητας» και «δημιουργείται ανασφάλεια δικαίου». Οπως σημειώνουν, «με το νέο νομοθετικό πλαίσιο ανατρέπονται αδικαιολόγητα, είτε επιλεκτικά με βάση το είδος του εγκλήματος που τελέστηκε είτε με βάση αόριστα και απολύτως υποκειμενικά αξιολογικά στοιχεία –επί το δυσμενέστερο– το καθεστώς κράτησης και οι συνθήκες διαβίωσης της συντριπτικής πλειονότητας των κρατουμένων στα ελληνικά καταστήματα κράτησης».

Χαρακτηρίζουν το πλαίσιο υπαγωγής των κρατούμενων στο καθεστώς των φυλακών Γ' τύπου «εξαιρετικά ευρύ» και «επισφαλές», με αποτέλεσμα να «αφήνει περιθώρια ακραίας δυσαναλογίας της ποινικής μεταχείρισης». Αυτό το συμπέρασμα το στηρίζουν με εμπειριστωμένη επιχειρηματολογία, αναλύοντας τις βασικότερες διατάξεις του φασιστονόμου.

Το κείμενό τους καταλήγει ως εξής: «Εναντι της "δημόσιας δήλωσης" κατά της χώρας μας για τις απάνθρωπες συνθήκες διαβίωσης στα σωφρονιστικά μας καταστήματα, στην οποία προχώρησε πρόσφατα η Επιτροπή Πρόληψης κατά των Βασανιστηρίων, ως σωφρονιστική προτεραιότητα για την χώρα μας δεν επιτέλεσε η βελτίωση των απάνθρωπων αυτών συνθηκών, αλλά η δημιουργία

"φυλακών ασφαλείας". Η θέση αυτή δημιουργεί την πεποίθηση ότι η συζήτηση για το σωφρονιστικό ζήτημα "ανοίγει" και πάλι, με νέο ωστόσο, προσανατολισμό που δημιουργεί ρήγματα στις αρχές του Κράτους Δικαίου. Οφείλουμε στην συζήτηση αυτή να είμαστε παρόντες!».

Η παρέμβαση είναι, αναμφισβήτητα, αξιοσημείωτη, αν

και θα περιμέναμε ένα ακόμη βήμα, όπως π.χ. η κατάθεση μιας προσφυγής στο ΣτΕ, την οποία θα στήριζε η συντριπτική πλειοψηφία του νομικού κόσμου και οπωσδήποτε θα δημιουργούσε προβλήματα στο σύστημα, καθώς η απόρριψή της από το ΣτΕ θα ήταν δύσκολη υπόθεση. Κάποια πράγματα σίγουρα θα άλλαζαν.

■ Μεξικό

Συνεχίζονται οι έρευνες για τους 43 φοιτητές

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 5 στούν ακόμη τρεις βδομάδες για τα τελικά αποτελέσματα. Γεγονός που προκαλεί ερωτηματικά για τη σπουδή και την πολιτική σκοπιμότητα της εισαγγελικής ανακοίνωσης.

Υπενθυμίζουμε ότι οι αγνοούμενοι φοιτητές σπουδάζαν στην αγροτική παιδαγωγική σχολή της Αγιοτζινάπα και συνελήφθησαν στις 26 Σεπτεμβρίου όταν η αστυνομία άνοιξε πυρ σε πούλμαν που επέβαιναν μετά από διαδήλωση που πραγματοποιήσαν στην Ιγκουάλα ενάντια στην αύξηση των διδάκτρων στα πανεπιστήμια και τις κυβερνητικές εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις. Από τα πυρά της αστυνομίας έχασαν επίσης τη ζωή τους τρεις φοιτητές και τρεις πολίτες.

Βίντεο, αυτόπτες μάρτυρες και ομολογίες συλληφθέντων αστυνομικών δεν άφησαν εξαρχής καμιά αμφιβολία ότι οι 43 φοιτητές απήχθησαν από την αστυνομία και «εξαφανίστηκαν» με τη συνεργασία της τοπικής συμμορίας «Ενωμένοι Πολεμιστές». Αλλωστε, είναι πασιγνωστή η συνεργασία όχι μόνο της αστυνομίας αλλά και κρατικών αξιωματούχων σε όλα τα κέντρα εξουσίας με τα καρτέλ των ναρκωτικών και τις κάθε είδους συμμορίες στο Μεξικό.

Στις 14 Οκτώβρη, ο επικεφαλής της Υπηρεσίας Εγκλη-

ματικών Ερευνών της χώρας, Τόμας Ζερρόν, ανακοίνωσε ότι συνελήφθησαν 22 ακόμη αστυνομικοί αυτή τη φορά από τη γειτονική με την Ιγκουάλα πόλη Κοκούλα, που ομολόγησαν ότι παρέδωσαν τους 43 φοιτητές στη συμμορία των «Ενωμένων Πολεμιστών», ανεβάζοντας τον αριθμό των συλληφθέντων μέχρι στιγμής στους 50, ενώ συνεχίζουν να διαφεύγουν τη σύλληψη ο δήμαρχος της Ιγκουάλα, η σύζυγός του και ο διοικητής της τοπικής αστυνομίας, που καταζητούνται για συνεργασία με την εγκληματική συμμορία.

Στο μεταξύ, συνεχίζονται οι διαδηλώσεις, στις οποίες πήραν μέρος δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές σε όλη τη χώρα, με αίτημα να φέρουν πίσω οι αρχές ζωντανούς τους αγνοούμενους φοιτητές. Μάλιστα, στις 13 Οκτώβρη, εκατοντάδες οργανωμένοι δάσκαλοι και φοιτητές εισέβαλαν στο κυβερνείο του Γκερέρο στην πρωτεύουσα Τσιλπασίνγκο και, αφού άφησαν τους εργαζόμενους να φύγουν, έσπασαν τα τζάμια και έβαλαν φωτιά στο κτίριο, απαιτώντας την παραίτηση του κυβερνήτη Ανγκελ Αγκουίρε. Νωρίτερα, είχαν επιχειρήσει να εισβάλουν στο τοπικό κογκρέσο, αλλά απωθήθηκαν αφού συγκρούστηκαν με ισχυρή αστυνομική δύναμη περιφρούρησης.

ΑΝΤΙΚΥΝΩΝΙΚΑ

Δύο χιλιάδες δεκατέσσερα.
Ορθιοί! Όχι πια στα τέσσερα.

Ιστορική μέρα η σημερινή, ισημερινή για κάθε παραπολιτική στήλη και όχι μόνον και ω χειμώνων! Μια τέτοια μέρα ενός πολύ μακρινού Οκτώβρη (του 1918 συγκεκριμένα, μόλις ένα χρόνο μετά την Οκτωβριανή Επανάσταση του Νοέμβρη), γεννήθηκε στα Χανιά ο Κωνσταντίνος Μητσοτάκης. Για να έχουμε ένα μέτρο της μακρινής καταγωγής ορισμένων ειδών (μετερχόμαστε τον δαρβινισμό για να προσδώσουμε το απαραίτητο επιστημονικό κύρος στην αναφορά μας), ο επίμομος γεννήθηκε μόλις μερικές ημέρες πριν από την ένωση της Τερζέστης με την Ιταλία, την παραίτηση του τελευταίου γερμανού αυτοκράτορα και την ίδρυση του ΚΚΕ (ως ΣΕΚΕ). Υπήρξε συνομήλικος των Νάσερ, Τσαουσέσκου, Μπέργκμαν, Μαντέλα, Χέιγουςορν, Μποστ και Μαρίκας Νίνου (φευγάτοι όλοι φυσικά, αφού κύλησε σχεδόν ένας αιώνας από τότε...).

Με τον σιβυλλικό τίτλο «πολιτική, αιώνια πωλητική», η λαϊκή μούσα γράφει μεταξύ άλλων στη στήλη της στην εφημερίδα των «Συν» τακτών (την επιφυλλίδα αναδημοσίευσε ολόκληρη η «Ημερησία»):

Καβάλησε τα εκατό ο Παπακός και πάει
κι ο επίμομος –ντέρμπι! Oh god! – γερά τον κυνηγάει.

Συμπληρώνονται σήμερα και 33 χρόνια από τότε που το ΠαΣοΚ έφερε την πολυπόθητη αλλαγή στον τόπο (τι γελάτε ρε;), κάτι που δεν λείπει να αλλάξει ως σήμερα...

Για τα 522 χρόνια από την ανακάλυψη της Αμερικής που γιορτάστηκαν στις 12 του Οκτώβρη: «Το 1492 οι ατόχθονες ανακάλυψαν ότι ήταν Ινδιάνοι, ανακάλυψαν ότι ζούσαν στην Αμερική, ανακάλυψαν ότι ήταν γυμνοί, ανακάλυψαν ότι υπήρχε αμαρτία, ανακάλυψαν ότι όφειλαν υπακοή σε ένα βασιλιά και μια βασίλισσα ενός άλλου κόσμου και σε έναν θεό ενός άλλου ουρανού κι ότι εκείνος ο θεός είχε επινοήσει την ενοχή και τα ρούχα και διέταξε να καεί ζωντανός όποιος λάτρευε τον ήλιο, το φεγγάρι, τη γη και τη βροχή που την ποτίζει» (Eduardo Galeano).

Ο Σωτήρης Κούβελας (τι θα πει «πού τον θυμήθηκες ρε;») ήταν κάποτε η «μεγάλη δύναμη» της συμβασιλεύουσας, μια ακόμη παρουσία στη χορεία των σημαντικών προσώπων της (Πανίκας, Ανθιμος, Παπαγεωργόπουλος κ.ά.). Ήταν ο άνθρωπος που καυχόταν ότι δεν έχει πει ποτέ coca cola ή ουίσκι και θεωρούσε «λαπάδες» τους ποιητές. Μία άλλη της φυλής εκείνων που αρέσκονται να διατηρούν λευκό τσουλούφι στη μούστρα τους (ηρόκπειται για είδος υπό εξαφάνιση), είναι η Άννα Παναγιωταρέα. «Μεγάλη δύναμη» κι αυτή. Οι δυο τους έχουν κι άλλα κοινά. Αλλά δεν σκοπεύουμε να γεμίσουμε τη στήλη μ' αίμα lucky S.

Αλλωστε, ξαφνικά παρεμβάλλεται η λαϊκή (με χίλια like, εξ ου και λαϊκή) μούσα και αποτυπώνει τη διασκεδαστική και γεμάτη σαμπόν επικοινωνία σ' ένα σύντομο διάλογο:

- Νίκο μου πρόσεχε τι λες δήθεν ανταριασμένος γιατί πηγαίνεις για μαλλί και θα βγεις κουρεμένος.
- Τι λες Γκόλφω; Παλάβωσες; Ποιος Νίκος; Έχεις άλλον;
- Όχι Τάσο. Με την τιβί μιλάω. Δεν είδες μάλλον τον κύρη τον μελαγχρό που με δηλώσεις τέρπει τους πιθανούς «πελάτες» του, μα έφερε την Ευτέρπη!
- Μίλα στα ίσα, 'ξήγα μου γιατί θα με τρελάνεις.
- Κάτσε βρε Τάσο, ανάμνε και σίγουρα δεν χάνεις...

«Όλοι εκλέγονται τη βοήθεια της δωροδοκίας. Απάνθρωπος τοκογλύφος, όσας και να αγοράση ψήφους, ποτέ δεν θα εκλεγεί. Πριν κατέλθει εις τον αγώνα θα υποδυθή την φιλανθρωπίαν ως προσωπίον, θα φορέση την δημοτικότητα ως κόδορον. Θα φροντίση να αποδώσει μέρος των όσων ήρπασεν εις τους εκλογείς. Και μεταξύ δύο αντιπάλων μετερχόμενων την αυτήν διαφθοράν, θα επιτύχη εκείνος όστις ευπρεπέστερον φορεί το προσωπίον κ' επιδειξιώτερον τον κόδορον» (Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης).

Προσεκτικός ρεπόρτερ κατέγραψε ότι ο αυριανός πρωθυπουργός Αλέξης Τσίπρας άγγιξε, πείραξε και «διόρθωσε» τα μικρόφωνα του βήματος της βουλής περίπου 180 φορές στη διάρκεια της ομιλίας του στη συζήτηση της ψήφου εμπιστοσύνης προς την κυβέρνηση! «Καθώς φαίνεται, η συνήθεια του κ. Τσίπρα καλά κρατεί, καθώς τον έχουμε δει και στο παρελθόν να "παίζει" με τα μικρόφωνα στο βήμα της βουλής όταν βρίσκεται σε αυτό, αλλά αυτή τη φορά πρέπει να ξεπέρασε κάθε προηγούμενο ρεκόρ», λέει το ρεπορτάζ. Αμηνά; Αγχος; Άγχος; Κάτι άλλο; Τον λόγο έχουν οι πιο ειδικό από τη στήλη...

«Όταν η μοναδική επιλογή είναι ανάμεσα στη δειλία και στη βία, θα προτιμήσω τη βία. Προτιμώ να χρησιμοποιήσω όπλα για να υπερασπιστώ την τιμή μου από το να παραμείνω απαθής θεατής της ατιμίας» (Mahatma Gandhi).

Κοκκινοσκουφίτσα

Καταδίκασαν σε αργό θάνατο τον Σάββα Ξηρό

Σε αργό θάνατο καταδίκασε στον Σάββα Ξηρό το Τριμελές Εφετείο Κακουρηγμάτων του Πειραιά, απορρίπτοντας την αίτησή του για κατ' οίκον νοσηλεία και στέλνοντάς τον πίσω στη φυλακή. Ήταν μια απόφαση πολιτική, που υπηρέτησε πλήρως το κλίμα τρομοκρατίας. Η σκοπιμότητά της φάνηκε και από τη μεθόδευσή που ακολούθησε.

Στις 17 του περασμένου Ιούλη, το ίδιο δικαστήριο (με άλλη σύνθεση) χρειάστηκε να «διασκεφθεί» επί εννιά ημέρες για να εκδώσει την απόφασή του. Με τα δεδομένα που είχε δεν μπορούσε να εκδώσει απορριπτική απόφαση, όπως είχε προτείνει ο εισαγγελέας της έδρας Παπαδιάς. Σ' αυτές τις εννιά μέρες κατάφερε να μηχανευτεί έναν άλλο τρόπο για να φτάσει με... ασφάλεια δικαίου στην απόφαση. Αγνόησε όλες τις χρόνιες παθήσεις του Σ. Ξηρού, που έχουν ανεβάσει την αναπηρία του στο 93%, και περιορίστηκε μόνο στη σκλήρυνση κατά πλάκας, αποφασίζοντας να εξετάσουν τον πολιτικό κρατούμενο τρεις νευρολόγοι, ως εμπειρογνώμονες διορισμένοι από το δικαστήριο, προκειμένου να αποφανθούν αν αυτός πάσχει από σκλήρυνση κατά πλάκας και αν η παραμονή του στη φυλακή δημιουργεί δυσμενή αποτελέσματα στην έκβαση της υγείας του. Με δυο ad hoc γνωματεύσεις ενταγμένες στο πνεύμα της τρομοκρατίας αλλά καλυμμένες με το μανδύα της επιστημονικής, θα μπορούσαν να οδηγηθούν στην απόρριψη του αιτήματός.

Αυτός ήταν ο τελικός σκοπός. Η μεθόδευσή ακορούσε την επίτευξή του. Η σύνθεση του Τριμελούς Εφετείου Κακουρηγμάτων της 14ης Οκτώβρη τα βρήκε όλα έτοιμα, έτσι που η εισαγγελέας Μ. Τρουπή να κάνει πρόταση απόρριψης του αιτήματός και το δικαστήριο να τη δεχτεί, αυτοαναγορευόμενο σε τρομοδικείο που δικάζει επί τη βάση πολιτικών σκοπιμοτήτων. Αντιμέτωπος τον Σάββα Ξηρό ως πολιτικό αντίπαλο του καπιταλιστικού συστήματος και όχι ως ένα φυλακισμένο που αργοπεθαίνει κάθε μέρα, χωρίς να έχει τη στοιχειώδη ιατρική φροντίδα που κάθε άρρωστος δικαιούται. Όταν πρόκειται για πολιτικούς αντιπάλους, ο άνθρωπος, για τον οποίο τόσο καμαρώνει η αστική κοινωνία, πετιέται στα σκουπίδια. Το εσφαλμένο της απόφασης της 17ης Ιούλη, διότι περιόριζε το ζήτημα στην εξέταση μόνο της σκλήρυνσης κατά πλάκας, υπογράμμισε στην αρχική της τοποθέτησή και η συνήγορος υπεράσπισης Άννη Παπαρρούσου.

Για να καταλάβουμε καλύτερα τη μεθόδευσή και τη βαρβαρότητα αυτής της απόφασης, πρέπει να ανατρέξουμε στα δε-

δομένα της υπόθεσης. Μετά τον τραυματισμό του, ο Σ. Ξηρός είχε αναπηρία 68%. Πλέον, η αναπηρία του φτάνει το 93%, όπως πιστοποιείται από γνωμάτευση επιτροπής αναπηρίας του ΙΚΑ. Το συνολικό αυτό ποσοστό αναπηρίας προκύπτει από τις παθήσεις και στα δύο μάτια (ποσοστό αναπηρίας 85%), από τον ακρωτηριασμό δακτύλων (ποσοστό αναπηρίας 35%), από τη βαρηκοΐα (ποσοστό αναπηρίας 25%), από τη μυελοπάθεια και από βρογχικό άσθμα, υπό συνεχή αγωγή με βρογχοδιασταλτικά (δεν προσδιορίζει ποσοστό). Πέρα από τη γνωμάτευση του ΙΚΑ, που δεν επιδέχεται αμφισβήτηση από κανένα, υπάρχει πρόβλημα με οξεία που βρέθηκαν στους πνεύμονες. Όμως, με τις ωμές επεμβάσεις της Αντιτρομοκρατικής στους διευθυντές των κρατικών νοσοκομείων της Θεσσαλονίκης και της Λάρισας, δεν κατέστη δυνατόν να διαγνωστεί αν υπάρχει κακοήθεια. Σημειώτέον ότι ο Σ. Ξηρός έχει κάνει και αιμοπτυσίες.

Η γνωμάτευση του ΙΚΑ δεν ήταν το μοναδικό στοιχείο που εισέφεραν στις 17 Ιούλη οι συνήγοροι υπεράσπισης του Σ. Ξηρού, Α. Παπαρρούσου και Σπύρος Φυτράκης. Στη δίκη εκείνη κατέθεσαν ως μάρτυρες:

– Δύο ιατροδικαστές της Ιατροδικαστικής Υπηρεσίας Πειραιά, οι Ηλ. Μπογιώκας και Δ. Τσαγκρή (ο πρώτος είναι ο προϊστάμενος), οι οποίοι έχουν εξετάσει κατ' επανάληψη τον Σ. Ξηρό και γνωρίζουν τον ιατρικό του φάκελο. Και οι δύο περιέγραψαν το σύνολο των ασθενειών που τον ταλαιπωρούν και τόνισαν με κατηγορηματικό τρόπο ότι αυτές δεν μπορούν ν' αντιμετωπιστούν στο κατ' ευφημισμόν Νοσοκομείο Κρατούμενων, αλλά χρειάζεται ένα οργανωμένο νοσοκομείο για να αντιμετωπίσει τα πολλαπλά προβλήματα ενός τέτοιου πολλασθενούς.

– Δύο ιδιώτες ιατροδικαστές, οι Σ. Τσαντήρης και Ε. Καλλίτης, που παρακολούθησαν τον Σ. Ξηρό και κλήθηκαν από την υπεράσπιση. Υπήρξαν αναλυτικοί στα τοποθετήσεις τους και απάντησαν σε όλες τις ερωτήσεις της έδρας με πειστικό τρόπο και επιστημονικά επιχειρήματα. Αναφέρθηκαν στις δύο μεταγωγές του Σ. Ξηρού στο ΑΧΕΠΑ της Θεσσαλονίκης και στο Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο της Λάρισας και υποστήριξαν ότι με τον τρόπο που έγιναν ήταν σκέτη κοροϊδία. Επεσήμαναν ότι δεν μπορεί να γίνει πραγματική νοσηλεία και να αντιμετωπιστούν τα πολλαπλά προβλήματα υγείας του συγκεκριμένου ασθενούς, γιατί κανένα νοσοκομείο δε διαθέτει όλες τις εξειδικευμένες κλινικές. Αναφέρθηκαν στον κίνδυνο λοιμώξεων που υπάρχει στα νοσοκο-

μεία, τόνισαν ότι η σκλήρυνση κατά πλάκας είναι νόσος που χρειάζεται ψυχική ηρεμία και κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι η κατ' οίκον νοσηλεία είναι μονόδρομος.

– Η παθολόγος Δ. Καραμήτσου (είχε μεσολαβήσει για να γίνει ο Σ. Ξηρός δεκτός από το Πανεπιστημιακό της Λάρισας), ο βουλευτής του ΣΥΡΙΖΑ και καθηγητής στην Ιατρική Σχολή του ΑΠΘ Τ. Κουράκης και η συνάδελφός του Β. Κατριβάνου.

Το δικαστήριο, όμως, έψαχνε να βρει τρόπο να ξεπεράσει τις καταθέσεις τόνων γιατρών (με βαρύνουσες, ασφαλώς, αυτές των δύο κρατικών ιατροδικαστών) και μετά από «εγκυμοσύνη» εννιά ημερών «γέννησε» το κόλπο του περιορισμού της υπόθεσης μόνο σε μια νόσο και του ορισμού πραγματογνωμόνων. Ο ένας πραγματογνωμόνας επιλέχτηκε από τον κατάλογο και οι άλλοι δύο εκτός καταλόγου. Μπορεί κανείς να ειπεί πολλά για τα κριτήρια της επιλογής, όμως εμείς θα μείνουμε στο τι έκαναν. Είδαν τον Σάββα μια φορά, είδαν και τον ιατρικό φάκελο (κατά δήλωσή τους) και απεφάνθησαν με τον τρόπο που ήθελε το δικαστήριο. Το πόσο συνεπείς είναι αυτό με τον όρκo του Ιπποκράτη, την ιατρική δεοντολογία και τη βιοηθική το αφήνουμε στην κρίση του αναγνώστη.

Ο νευρολόγος Ι. Μάρκου ορκίστηκε στις 24 Ιούλη, εξέτασε τον Σ. Ξηρό στο κατ' ευφημισμόν Νοσοκομείο Κρατούμενων στις 5 Αυγούστου και παρέδωσε την τηλεγραφική γνωμάτευσή του στις 29 Σεπτεμβρίου. Αποδέχεται μεν ότι ο Σ. Ξηρός πάσχει από σκλήρυνση κατά πλάκας, αλλά η λύση που προτείνει είναι η φαρμακευτική αγωγή (που μπορεί να γίνει και στη φυλακή) και οι τακτικοί αιματολογικοί έλεγχοι. Αποφαινεται και για την «επίπτωση του άγχους στην εξέλιξη της νόσου». Υπάρχουν, λέει, «πολλές μελέτες που αποδεικνύουν ότι μπορεί να επηρεάσει αρνητικά την εξέλιξη της», όμως «πρέπει να σημειωθεί ότι το άγχος δεν δύναται να ποσοτικοποιηθεί και αποτελεί καθαρά υποκειμενική αντίληψη για κάθε ασθενή», γι' αυτό και «κατά την άποψή του» «είναι αδύνατον να συσχετισθεί αιτιολογικά το stress που πιθανώς βιώνει ο ασθενής στη φυλακή με συγκεκριμένη πιθανότητα υποτροπής της νόσου»!!!

Ο γιατρός αυτός έρτασε στο σημείο να εμφανιστεί στο δικαστήριο και να ζητήσει από την προεδρεύουσα Ι. Βρεττού, την ώρα που αυτή διάβαζε την έκθεσή του, να καταθέσει ως μάρτυρας! Στην αρχή το δικαστήριο επιφυλάχτηκε και στη συνέχεια αποφάσισε να τον εξετάσει. Επιβεβαίωσε την έκθεσή του και προσέθεσε, απαντώντας σε ερώτηση της ει-

σαγγελέα σχετική με την εξέλιξη τη νόσου, ότι «μιλάμε για ήπια εξέλιξη», ενώ στην γνωμάτευσή του αναφέρει ότι «οι πιθανότητες εξέλιξης της νόσου, υπό αγωγή, σε βαριά κλινικά εικόνα είναι σημαντικά μειωμένες». Με την απάντησή του για «ήπια εξέλιξη» ήρθε να βοηθήσει τόσο την εισαγγελέα όσο και το τρομοδικείο στην απόρριψη της αίτησης του Σ. Ξηρού. Η άποψη που εξέφραζε στη γνωμάτευση, ότι υπάρχουν και πιθανότητες για βαριά κλινική εξέλιξη, δημιουργούσε προβλήματα. Μπορεί, λοιπόν, ο καθένας να κρίνει τι ήταν αυτό που οδήγησε έναν πραγματογνωμόνα-γιατρό ν' αφήσει τη δουλειά του και να προσέλθει... αυτοβούλως να καταθέσει σ' ένα δικαστήριο που δεν τον είχε καλέσει ως μάρτυρα.

Κατά τη διάρκεια της κατάθεσης του συγκεκριμένου μάρτυρα, ο Σ. Ξηρός ανέβασε τα μπατζάκια του παντελονιού του, του έδειξε την άθλια κατάσταση των ποδιών του από τη μόλυνση που υπέστη και του ζήτησε τη γνώμη του. Είμαι νευρολόγος και δεν μπορώ να εκφέρω γνώμη, ήταν η απάντησή του!

Οι άλλοι δύο νευρολόγοι ήταν οι Ελ. Σταμπουλής και Κ. Κυλινηρέας, καθηγητής και αναπληρωτής καθηγητής Νευρολογίας Πανεπιστημίου Αθηνών, αντίστοιχα, οι οποίοι δεν εμφανίστηκαν, φυσικά, στο δικαστήριο. Ορκίστηκαν στις 31 Ιούλη, αναφέρουν ότι εξέτασαν τον Σ. Ξηρό (χωρίς να αναφέρουν ημερομηνία) και ότι «μελέτησαν λεπτομερώς τον ιατρικό του φάκελο» και παρέδωσαν την κοινή γνωμάτευσή τους, έκτασης μίας σελίδας με μεγάλα γράμματα (!) στις 12 Οκτώβρη! Αυτοί, σε αντίθεση με τον Ι. Μάρκου, αποφαίνονται ότι ο Σ. Ξηρός δεν πάσχει από σκλήρυνση κατά πλάκας, αλλά από «μυελοπάθεια αγνώστου αιτιολογίας»! Για να υπάρχει και κάλυψη, προσέθεσαν: «Το ενδεχόμενο της σκλήρυνσης κατά πλάκας λόγω της φύσεως της ασθένειας και των απεικονιστικών ευρημάτων δεν δύναται να αποκλεισθεί, όπως και η πιθανότητα άλλου ανοσολογικού νοσήματος»! Στο «διά ταύτα» κατέληξαν ότι... δεν τρέχει τίποτα: «Δεν υφίστανται στοιχεία ενεργότητας της νόσου ούτε αντικειμενικά ευρήματα απαιτούντα άμεση θεραπεία. Η μόνη μας σύσταση είναι η ιατρική παρακολούθηση και επανεξέταση με νέο απεικονιστικό έλεγχο σε 6 μήνες»!

Σε όσα παρατέθηκαν παραπάνω μπορεί οποιοσδήποτε καλόπιστος άνθρωπος να δει ξεκάθαρα τη μεθόδευσή του δικαστικού συστήματος. Πρώτα περιορίσαν τις παθήσεις του Σ. Ξηρού στη σκλήρυνση κατά πλάκας και στη συνέχεια αναζήτησαν τις κατάλληλες γνω-

ματεύσεις για να καταλήξουν στην εκ των προτέρων ληφθείσα απόφαση τους. Δε δίστασαν να ακυρώσουν όχι μόνο τους ιδιώτες ιατροδικαστές, όχι μόνο τους γιατρούς Τάσο Κουράκη και Νίκο Μανιό (κατέθεσαν πάλι ως μάρτυρες), αλλά και τους δύο ιατροδικαστές της Ιατροδικαστικής Υπηρεσίας Πειραιά, των οποίων οι εκθέσεις πραγματογνωμοσύνης, μετά από αίτημα της συνηγόρου Α. Παπαρρούσου, θεωρήθηκαν ως αναγνωστέα έγγραφα και διαβάστηκαν. Η συνηγόρος ζήτησε ακόμη να διαβαστεί απόσπασμα από τη γνωμάτευση του προϊστάμενου της Ιατροδικαστικής Υπηρεσίας Πειραιά, που μεταξύ άλλων δήλωνε ότι είναι απαράδεκτο που δεν έμεινε στο νοσοκομείο ο Σ. Ξηρός.

Η διαδικασία ξεκίνησε αργά και τον Σ. Ξηρό φρουρούσαν βαριά οπλισμένοι αστυνομικοί, μη τυχόν και δεν επικρατήσει και μέσα στη δικαστική αίθουσα το κλίμα τρομοουστερίας. Αρχισε με τους συνηγόρους υπεράσπισης να παρουσιάζουν εν συντομία το ιστορικό των προσπαθειών τους να νοσηλευθεί ο Σ. Ξηρός σε κρατικά νοσοκομεία, οι οποίες δεν καρποφόρησαν και έτσι προέκυψε ως μονόδρομος η ανάγκη της κατ' οίκον νοσηλείας του. Μετά την ανάγνωση των εγγράφων, εξετάστηκαν ως μάρτυρες οι ιατροδικαστές Σ. Τσαντήρης και Ε. Καλλίτης, ο καθηγητής Ιατρικής και βουλευτής Τ. Κουράκης και ο οφθαλμίατρος Ν. Μανιός, οι οποίοι αναφέρθηκαν με πληρότητα σε όλες τις παθήσεις του Σ. Ξηρού και τόνισαν ότι η λύση της κατ' οίκον νοσηλείας είναι μονόδρομος. Σ' αυτό το συμπέρασμα κατέβαιναν και οι αγορεύσεις των συνηγόρων υπεράσπισης Α. Παπαρρούσου και Σπ. Φυτράκη, οι οποίοι δεν παρέλειψαν να ξαναθυμίσουν ότι η Ελλάδα έχει καταδικαστεί από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου για βασανιστήρια στον Σ. Ξηρό.

Εισαγγελέας και τρομοδικείο, όμως, αγνόησαν τα πάντα, απέρριψαν το αίτημα του Σ. Ξηρού για κατ' οίκον νοσηλεία και τον έστειλαν πίσω στη φυλακή για να βαδίσει στο Γολγοθά του αργού θανάτου. Τον αντιμετώπισαν ακόμη μια φορά ως πολιτικό αντίπαλο του μισητού καπιταλιστικού συστήματος. Ο Σάββας δεν είναι ένας κοινός ποινικός κρατούμενος, ούτε χουντικός, στους οποίους έδιναν (στον Παττακό ακόμα δίνουν!) απανωτές εξάμηνες «κατ' οίκον νοσηλείας» επί σειρά ετών.

Περιττεύει να πούμε ότι αγώνας για την ικανοποίηση του αιτήματος του Σ. Ξηρού πρέπει να συνεχιστεί μέχρι την τελική του δικαίωση.

ΥΓ: Εντύπωση προκάλεσε το γεγονός ότι στην εισαγγελική έδρα κάθισε η αντεισαγγελέας Εφετών Μ. Τρουπή, η οποία την περίοδο που ο Χριστόδουλος Ξηρός είχε πάρει άδειες (μέχρι και την τελευταία άδεια) ήταν επίτροπος στις φυλακές Κορυδαλλού. Για την υπόθεση αυτή πέρασε πειθαρχικό και απαλλάχθηκε, όμως για την πολιτική ηγεσία του υπουργείου Δικαιοσύνης και την ηγεσία του δικαστικού συστήματος τέτοιες παραπομπές αποτελούν ψεγάδι που βαραινεί στην εξέλιξη ενός δικαστικού. Εύλογα σκέπτεται κάποιος, ότι η συγκεκριμένη εισαγγελέας θεώρησε την επιλογή της για την έδρα της συγκεκριμένης υπόθεσης, αν η επιλογή ήταν τυχαία, ως ευκαιρία για να σβήσει το «ψεγάδι».

Ο αφόρητος επαρχιωτισμός του ελληνικού εθνικισμού

Κανονικά, ο Τασούλας θα έπρεπε να ονομάζεται υπουργός Αρχαιολογικής Σκαπάνης. Με την Αμφίπολη να έχει δρομολογηθεί και την εκεί αρχαιολογική ανασκαφή να κατευθύνεται σοφά από την καθηγήτρια Παναγιωταρέα («πρέπει να μου βρείτε κάτι αυτή την εβδομάδα, γιατί δε θα έχω να γράψω τίποτα»), έμεινε στον υπουργό χρόνος να δεχτεί στο γραφείο του την ομάδα των αρχαιολόγων της ερευνητικής ομάδας του Ναυαγίου των Αντικυθήρων, «την οποία συνεχάρη για την επιτυχή ολοκλήρωση της φετινής αποστολής», ενώ είχε την ευκαιρία να εξάρει «την επιστημονική σημασία της αποστολής καθώς και την άριστη συνεργασία δημόσιου και ιδιωτικού τομέα που χρηματοδότησε το πρόγραμμα, την οποία χαρακτήρισε υποδειγματική, ευχαριστώντας τους χορηγούς».

Η ανακοίνωση ήταν μακροσκελέστατη, όπως συνηθίζεται στο ΥΠΠΟ επί Τασούλα, αλλά ανεδίκε κι ένα άρωμα πίκρας. Ενώ η Αμφίπολη είναι εύκολα προσβάσιμη και προσφέρεται για φωτογράφιση, δε συμβαίνει το ίδιο με τα Αντικυθήρα. Δυστυχώς, ούτε ο Τασούλας ούτε ο Σαμαράς ούτε η Παναγιωταρέα είναι σε θέση να φορέσουν καταδυτικό εξοπλισμό και να βουτήξουν στα 50+ μέτρα!

Μετά, έγινε το μεγάλο μπαμ. Την ώρα που η Παναγιωταρέα ανακοίνωνε την εύρεση της ψηφιδωτής παράστασης (τουλάχιστον μια εβδομάδα γνώριζαν για την ύπαρξή της, αλλά την κράτησαν ως επτασφράγιστο μυστικό για να ανακοινωθεί την κατάλληλη ώρα), ο υπουργός έβαζε τις τελευταίες πινελιές στο πρόγρα-

μα υποδοχής της μεγαλοδικηγόρου Αμάλ Αλαμουντίν. Ηρθε, βέβαια, χωρίς το διάσημο σύζυγό της, όμως όλα τα ελληνικά ΜΜΕ επέμεναν να τη χαρακτηρίζουν «κυρία Κλουνέι». Πέρασαν δε εντελώς απαρατήρητοι οι συνοδοί της, οι (ακόμη πιο) μεγαλοδικηγόροι Πάλμερ και Ρόμπερτσον, στελέχη της βρετανικής φίρμας Doughty Street Chambers.

Ο επαρχιωτισμός της ελληνικής αστικής τάξης αναδείχτηκε για μια ακόμη φορά σε όλη του την αποκρουστικότητα. Μάθαμε τα πάντα για την Αλαμουντίν: τι φορούσε, τι έφαγε, τι ήπιε, ποια είναι η αδελφή της... Μέχρι και απευθείας συνδέσεις με την είσοδο του πολυτελούς ξενοδοχείου όπου διέμενε είχαν τα κανάλια, στη διάρκεια των οποίων εκστασιασμένες ρεπόρτερ ανακοίνωναν στο κοινό τους ότι «αυτή την ώρα η κυρία Κλουνέι αναπαύεται!» Σκέτη αγδία. Περιττεύει να πούμε ότι εκτός από τον Τασούλα, η κυρία Αλαμουντίν έγινε δεκτή και από τον πρωθυπουργό! Ούτε αρχηγός κράτους να ήταν...

Στα σοβαρά τώρα. Η βρετανική δικηγορική φίρμα, χρησιμοποιώντας ως πολιορκητικό κριό την Αλαμουντίν, η οποία πλέον έχει την προσοχή των μίντια λόγω του Κλουνέι, θελει να στήσει μια μεγάλη μπίζνα. Να πείσει την ελληνική κυβέρνηση να κινηθεί δικαστικά κατά της Βρετανίας με αίτημα την επιστροφή των γλυπτών του Παρθενώνα. Μια τέτοια προσφυγή, βέβαια, δεν έχει καμιά τύχη. Αυτό το ξέρει και η ελληνική κυβέρνηση, γι' αυτό ακόμη και ο Τασούλας δήλωσε ότι «προσωπικά δεν έχει πειστεί, ότι πρέπει να ακολουθήσουμε τη δικαστική οδό, αλλά ότι

πρέπει να εξαντλήσουμε τις δυνατότητες που έχουμε μέσω της UNESCO». Τότε γιατί πληρώθηκαν ένας σκασιμός λεφτά για τη φιλοξενία της Αλαμουντίν και των προϊσταμένων της; Για να επιδειχτεί ο επαρχιωτισμός της ελληνικής αστικής τάξης και να γίνει μια καλή ένεση εθνικισμού στον ελληνικό λαό. Βλαχογκλαμουριά και εθνικιστική πανούκλα σ' έναν αφόρητο συνδυασμό.

Και η βρετανική φίρμα γιατί ήρθε με όλο το βαρύ πυροβολικό της; Όχι για να φάει αχινοσαλάτα στο εστιατόριο του Λαζάρου, αλλά γιατί δεν έχει να χάσει τίποτα παρά μόνο να κερδίσει. Έκανε μια πρώτης τάξης διαφήμιση με τα έξοδα πληρωμένα από το ελληνικό κράτος.

Για να καταλάβουμε το βρόμικο παιχνίδι που παίζουν ο Σαμαράς με τους ανθρώπους του, αρκεί ένα απόσπασμα από την ομιλία του Τασούλα στη Βουλή, την Παρασκευή 10 Οκτώβρη: «*Η σύνοψη αυτής της αισιοδοξίας από τα έργα πολιτισμού, όπως πηγάδι από την εκπληκτική ανακάλυψη της Αμφίπολης ή από τις εικόνες που σήμερα είδατε όλοι από την ενάλια ανασκαφή των Αντικυθήρων, η οποία περιγράφεται και από τις εκατοντάδες ανασκαφές και τις εκατοντάδες ανακαλύψεις που άξιζι αρχαιολόγοι κάνουν σε όλη την Ελλάδα, δίνει και το στήγμα μίας αυτοπεποίθησης και μίας υπερηφάνειας που ο ελληνικός λαός αντλεί από το παρελθόν του όχι ως προγονοπληξία, αλλά ως αίτηση μίας βάσης πάνω στην οποία στηρίζεται και από την οποία θα εκκινήσει για να ξεπεράσει τα σημερινά προβλήματα*».

Συζητούν να χαρίσουν το νοσοκομείο της Σαντορίνης

Δεκατέσσερα εκατομμύρια ευρώ δαπάνησε το ελληνικό κράτος για να κατασκευάσει και να εξοπλίσει πλήρως το νοσοκομείο της Σαντορίνης, το οποίο όμως ποτέ δε λειτούργησε, γιατί δεν προσλήφθηκε το απαραίτητο προσωπικό. Και τώρα, η κυβέρνηση παζαρεύει να το πουλήσει σε ιδιώτες, για να αναπτύξουν μπίζνα ιατρικού τουρισμού!

Ο Βορίδης, απαντώντας σε ερώτηση του βουλευτή του ΣΥΡΙΖΑ Συρμαλένιου, παραδέχτηκε ότι υπάρχει σχετική πρόταση, την οποία το υπουργείο μελετά. Αν η πρόταση προχωρήσει, θα επιτρέψει «και το ελληνικό δημόσιο να μην απολέσει την τοποθέτηση χρημάτων που έχει κάνει εκεί, αλλά και οι πολίτες της Θήρας να έχουν πρόσβαση στις υπηρεσίες υγείας, που τελικώς αυτό είναι το βα-

σικό ζητούμενό τους».

Απλά και... τσεκουράτα πράγματα. Για μας δεν έχει σημασία η πρόταση των φορέων, με την οποία είχε συμφωνήσει ο Μπουμπουκός και τώρα την πετάει στα σκουπίδια ο Βορίδης. Μια διαχειριστική πρόταση ήταν, που έγινε επειδή ασκούνταν και τότε ο γνωστός εκβιασμός: εμείς δεν πρόκειται να δώσουμε λεφτά για προσλήψεις, βρείτε εσείς άλλη λύση. Για μας σημασία έχει ότι δόθηκαν τόσα λεφτά, κατασκευάστηκε νοσοκομείο σε ένα νησί που μπορεί να εξυπηρετήσει και άλλα νησιά και σκόπιμα άφησαν το νοσοκομείο να απαξιώνεται, για να το προσφέρουν θυσία στα κοράκια της ιδιωτικής υγείας που καρδοκούν να βγάλουν υπερκέρδη. Σαντορίνη είναι αυτή, όχι Κακοσάλεσι...

ΟΥΚΡΑΝΙΑ
Αντιφασιστική εξέγερση ή
ενδοϊμπεριαλιστικός πόλεμος;

Παρασκευή 24/10
στις 20.00

Αγαθουπόλεως 65 & Αχαρνών
www.eksegersi.gr

KONTIPA

Μια συζήτηση επί της ουσίας

Τα ζητήματα έχουν τεθεί και συζητιούνται, όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά διεθνώς. Ποιος είναι ο χαρακτήρας του πολέμου που διεξάγεται στην Ανατολική Ουκρανία; Είναι ένας αντιφασιστικός πόλεμος ή ένας ιμπεριαλιστικός πόλεμος; Για ν' απαντήσεις σ' αυτό το ερώτημα χρειάζεται να έχεις μια θεωρία για τον πόλεμο (ένα σύνολο κριτηρίων δηλαδή) και ταυτόχρονα μια ανάλυση για την πραγματική κατάσταση, τις πραγματικές θέσεις και απόψεις των εμπόλεμων, μακριά από ιδεοληψίες και εξιδανικεύσεις.

Πάνω σ' αυτή τη βάση θέλουμε να συζητήσουμε την ερχόμενη Παρασκευή, στην πρώτη μετά το καλοκαίρι συζήτηση, με την οποία εγκαινιάζεται ο νέος κύκλος συζητήσεων στα γραφεία της «Κόντρας».

Αυτοδιαχείριση

**Εργατική
απελευθέρωση
ή τυρί στη φάκα
του καπιταλισμού;**

KONTIPA

ΑΤΙΝΩΗΣ 2013

Επανακυκλοφόρησε η μπροσούρα για τις θεωρίες περί αυτοδιαχείρισης. Μπορείτε να την προμηθευτείτε από τα γραφεία μας.

«Εμείς χωρίς αυτούς τα πάντα, αυτοί χωρίς εμάς το τίποτα»

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ

γισμα του «Λουκάνικου» στην κεφαλή της πορείας.

Πολλές φορές έχουμε τονίσει στην «Κ», ότι η επικοινωνιακή ομάδα του Μελισσανίδη είναι για τα πανηγύρια. Οι δήθεν δημοσιογράφοι στα κιτρινόμαυρα site όχι μόνο δεν μπορούν να προβάλουν τα επιχειρήματα του Γατούλη για να παραμυθιάσουν τους κιτρινόμαυρους οπαδούς, αλλά αντίθετα ενισχύουν τη θέση και την απήχηση των δικών μας θέσεων και των αγωνιζόμενων κατόικων. Ο Μελισσανίδης έχει αρχίσει να συνειδητοποιεί την επικοινωνιακή του αδυναμία και προσπαθεί να βρει στηρίγματα σε ορισμένες πρόθυμες αθλητικές εφημερίδες. Την περασμένη Πέμπτη, σε αθλητική εφημερίδα, τα κιτρινόμαυρα παπαγαλάκια στο ρεπορτάζ για την ΑΕΚ μιλούσαν για «περιέργες» κινήσεις του δημάρχου Φιλαδέλφειας-Χαλκηδόνος και της περιφερειάρχη Αττικής. Το δημοσίευμα κατηγορεί τον Βασιλόπουλο ότι δε λέει τα ονόματα αυτών που προσπαθούν να αφανίσουν και να καταστρέψουν το Άλσος, και τη Δούρου γιατί δεν ξεκαθαρίζει τη στάση της στο θέμα της χρηματοδότησης του γηπέδου.

Επειδή, όμως, αυτά τα δεδομένα είναι στενάχωρα για τους οπαδούς της ΑΕΚ, που βλέπουν το όνειρο του γηπέδου στη Νέα Φιλαδέλφεια συνεχώς να απομακρύνεται, φροντίζουν να κάνουν αβάβη στον Γατούλη. Υποβαθμίζουν τις διεργασίες που σχετίζονται με τον ΣΥΡΙΖΑ, το

δήμο και την περιφέρεια και στέλνουν το «αισιόδοξο» μήνυμα ότι ο Γατούλης και οι συνεργάτες του έχουν επικεντρωθεί στην απόκτηση της οικοδομικής άδειας, ώστε να ξεκινήσουν άμεσα οι εργασίες και να πιάσουν δουλειά οι μπουλντόζες.

Καλό το παραμύθι σας, μάγκες, αλλά δεν έχει δράκο. Όσο για την οικοδομική άδεια, οι πιθανότητες να βγει είναι όσες και οι πιθανότητες του Βενιζέλου να παραμείνει αρχηγός στο ΠΑΣΟΚ μετά τις εκλογές...

Όποιος διάβασε τη συνέντευξη Ανδριόπουλου στην «Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία» της περασμένης βδομάδας, έχει βγάλει τα συμπεράσματά του. Ο άνθρωπος που «τρέχει» το project του Γατούλη δε διστάζει να αδειάσει εν ψυχρώ και τα παπαγαλάκια και τον «παλαιοκομματικό» Ν. Στράτο, που διαβεβαίωναν ότι «τέλη Οκτώβρη πιάσουν δουλειά οι μπουλντόζες». Ασε που επειδή ξέρει, αφήνει ανοιχτή την πιθανότητα καθυστέρησης χρόνων, μετά από προσφυγή στο ΣΤΕ. Για τα δε λεφτά της Περιφέρειας, λέει ότι μπορεί να τα μπλοκάρει το Ελεγκτικό Συνέδριο, όπως έκανε με τον Παναθηναϊκό, ενώ τα παπαγαλάκια διαβεβαίωναν ότι «εμάς δεν μας αφορά». Λέει, βέβαια, κι αυτός την ψευδαίσθηση. Οτι κατέθεσε φάκελο κι ότι η ΔΟΚΚ τον μελετά, ενώ η ΔΟΚΚ δεν έχει ανοίξει καν το φάκελο με τη μια σελίδα περιεχόμενο.

Διο αγνώστους είχαμε τις προηγούμενες μέρες. Ο θρυλικός Μητσάρας και ο Λουκάνικος, ο σκύλος σύμβολο στις πορείες, ξεκίνησαν για το τελευταίο τους ταξίδι. Οι πορείες θα είναι πλέον πιο φτωχές χωρίς το συντροφικό γαύγισμα του «Λουκάνικου», ενώ μάταια θα αναζητούμε τη χαρακτηριστική φρούρα του Μητσάρα με τα αυτοσχέδια χαρτόνια του και τα ευρηματικά μηνύματά του. Εκτός από την παρουσία του στο κίνημα, ο αγαπημένος μας Μητσάρας είχε σταθερή παρουσία και συμμετοχή στα αθλητικά δρώμενα. Οπαδός του Παναγιώτη και θαμώνας της «Πλατείας», αλλά ταυτόχρονα και φίλος των οπαδών όλων των ομάδων (μόνο οι ακροδεξιοί και οι νεοναζί του δημιουργούσαν προβλήματα, όμως με την παρέμβαση των υπόλοιπων οπαδών κατάφεραν να γυρίσει ανενόχλητος στις εξέδρες και να στέλνει το αγωνιστικό του μήνυμα με τα χαρτόνια του).

Αν και οι περισσότεροι θεωρούσαν ότι τα «έχει χαμένα», εξαιτίας της εμφάνισής και της αντισυμβατικής συμπεριφοράς του, όσοι των γνώριζαν καλύτερα ξέρουν ότι το μυαλό του δούλευε ρολόι και ο αντισυμβατικός τρόπος ζωής ήταν επιλογή του. Ένας σύγχρονος στωικός φιλόσοφος που είχε αντικαταστήσει το φανάρι (του Διογένη) με το πλακάτ, με βαθιά κοινωνική ευαισθησία, συμπαραστάτης σε κάθε διωκόμενο. Τον θυμόμαστε την πρώτη μέρα της πρώτης δίκης της 17Ν έξω από το τρομοδικείο στις φυλακές Κορυδαλλού, να φωνάζει μόνος του το σύνθημα «αλήτες-ρουφιάνοι-δημοσιογράφοι» για να κατακρίνει το κλίμα τρομοκρατίας που προσπαθούσαν να καλλιεργήσουν οι δημοσιοϋφιάνοι. Όταν η πλειοψηφία των «επαναστατών» έδινε όρκους πίστης στην αστική νομιμότητα και κρατούσε αποστάσεις από τους αγωνιστές της 17Ν, ο Μητσάρας δεν πήγε με το ρεύμα, αλλά είχε την κρίση να ταχθεί με το σωστό.

Στους δύσκολους καιρούς, που η εργατική τάξη βιώνει καθημερινά την επίθεση ενάντια στις κατακτήσεις και τα δικαιώματά της, η γνήσια λαϊκή μορφή του Μητσάρα θα μας λείψει, όπως και το γαύ-

■ ΓΙΑΝ ΝΤΕΜΑΝΖ '71

Ο αλγερινός καταγωγής γάλλος πρωτοεμφανιζόμενος σκηνοθέτης Γιαν Ντεμάνζ μας παρουσιάζει την πρώτη μεγάλου μήκους ταινία του. Ο τίτλος της («'71») αποτελεί αναφορά στο έτος 1971, το οποίο για τις ιρλανδοβρετανικές σχέσεις υπήρξε σημαντικό. Ο πρωταγωνιστής της ταινίας είναι ένας νεαρός βρετανός στρατιώτης, ο οποίος καλείται να υπηρετήσει στο Μπέλφαστ της Ιρλανδίας. Στην πρώτη του αποστολή, σε μια στρατιωτική έρευνα στο σπίτι ενός Ιρλανδού, ο νεαρός στρατιώτης βρίσκεται εν μέσω ταραχών και πυρών και από τις δυο πλευρές και τελικά, μαζί με έναν άλλο στρατιώτη, αποκόβεται από τη διμοιρία του και τραυματισμένος προσπαθεί να επιβιώσει σε μια περιοχή που ελέγχεται από τους μαχητές του IRA.

Η κινηματογράφηση της ταινίας θυμίζει Χόλιγουντ. Συνεχείς διώξεις, ανατροπές, γρήγορος ρυθμός και τρομερή ένταση είναι μερικά από τα χαρακτηριστικά της. Το μεγαλύτερο μέρος είναι γυρισμένο στο σκοτάδι, ενώ η αγωνία επιβίωσης του ασθμαίνοντα πρωταγωνιστή είναι το κυρίαρχο συναίσθημα που περνά στους θεατές. Με αυτά τα χαρακτηριστικά θα μπορούσε να περιγράψει κανείς μια οποιαδήποτε ταινία δράσης, είτε ανάμεσα σε αντάρτες και στρατιώτες, είτε ανάμεσα σε κλέφτες κι αστυνομικούς. Σε αυτά τα γνωρίσματα προσπαθεί να εγκλωβίσει ο σκηνοθέτης, ο οποίος περιορίζει τα πολιτικά του σχόλια μόνο γύρω από αναφορές στη θρησκευτική διάσταση του θέματος, καθώς και στη «διπλή πολιτική» τόσο του στρατού όσο και κάποιων ανταρτών.

■ ΤΑΙΝΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Εβδομάδα Τουρκικού Κινηματογράφου

Με αφορμή την επέτειο για τα 100 χρόνια του τουρκικού κινηματογράφου, το Παγκόσμιο Ίδρυμα Μαζικής Επικοινωνίας και Ερευνών με την υποστήριξη της Γενικής Διεύθυνσης Κινηματογράφου του υπουργείου Πολιτισμού και Τουρισμού της Τουρκίας, υπό την αιγίδα της πρεσβείας και του Γενικού Προξενείου Αθηνών-Πειραιώς της Τουρκίας, διοργανώνουν στην Ταινιοθήκη της Ελλάδος Εβδομάδα Τουρκικού Κινηματογράφου από την Πέμπτη 23/10 έως και την Τετάρτη 29/10. Το αθηναϊκό κοινό θα έχει την ευκαιρία να παρακολουθήσει 14 μεγάλου μήκους ταινίες. Σε αυτές συμπεριλαμβάνονται ταινίες τόσο σύγχρονες (οι περισσότερες) όσο και παλαιότερες, που είτε αποτελούν σημεία αναφοράς στον τουρκικό κινηματογράφο, με διεθνή πορεία σε φεστιβάλ και πολυαγαπημένες από το κοινό, είτε υπόσχονται ένα «φρέσκο αέρα» στην τουρκική παράδοση. Ταυτόχρονα με τις προβολές, οργανώνονται παράλληλες εκδηλώσεις (καθώς κάποιοι από τους πρωτα-

της π@@@ας γίνεται στην εθνική ομάδα ποδοσφαίρου. Στους τρεις αγώνες με προπονητή τον Ρανιέρι η ομάδα έχει δυο εντός έδρας ήττες και μια ισοπαλία εκτός και με βάση τη μέχρι στιγμής αγωνιστική της εικόνα ο επόμενος αγώνας με τα Νησιά Φερόε φαντάζει ντέρμπι. Μέχρι στιγμής ο ιταλός προπονητής της Εθνικής ψάχνει να βρει το αγωνιστικό σύστημα και τους παίχτες που θα υλοποιήσουν τα πλάνα του στο γήπεδο, χωρίς όμως να τα έχει καταφέρει. Πετυχαίνει το αντίθετο, αφού οι αγωνιστικές «αναζητήσεις» του έχουν μπερδέψει τους πάντες.

Είναι ξεκάθαρο σε όλους, ότι ο στόχος της συμμετοχής της Εθνικής στο EURO της Γαλλίας, είναι μάλλον απίθανο να επιτευχθεί και με δεδομένο ότι άπαντες στην ΕΠΟ είχαν συνδέσει την παρουσία του Ρανιέρι στον πάγκο της ομάδας με αυτό το στόχο, η λογική λέει ότι πολύ σύντομα ο Σαρρής και η παρέα του θα ψάχνουν για νέο προπονητή. Βέβαια, επειδή είμαστε στην Ελλάδα και όλα αυτά είναι ψιλά γράμματα, η διοίκηση της ΕΠΟ, αντί να προσπαθήσει να ριζέει τους τόνους στην κριτική των δημοσιογράφων για την εικόνα της Εθνικής, επέλεξε την ευθεία αντιπαράθεση μαζί τους και με ανακοίνωσή της επί της ουσίας τους κατηγορεί ότι με την κριτική τους κάνουν κακό στην ομάδα και ευθύνονται για τα άσχημα αποτελέσματα.

Απαξίωση είναι η λέξη που ταιριάζει στο ελληνικό επαγγελματικό ποδόσφαιρο και δε νομίζουμε ότι χρειάζεται να επιχειρηματολογήσουμε περισσότερο γι' αυτό. Το μόνο που μένει είναι να ξυπνήσουν οι κάθε λογής ελληναράδες και να αρχίσουν να ζητούν ελληνα προπονητή στον πάγκο της Εθνικής. Εμπρός για την επιστροφή στην εποχή του κυρίου κυρ-Κώστα και του κυρίου κυρ-Χρήστου.

Κος Πάπιας
papias@eksegersi.gr

ΥΓ. Ο τίτλος της στήλης ήταν σύνθημα σε ένα από τα ευρηματικά πλακάτ του Μητσάρα.

DIXI ET SALVAVI ANIMAM MEAM

You (make sure) you bite the hand that feeds (on) you

Ορθιος. Με την καρδιά μου σβήνω κλέφτες και κιοτήδες./ Στ' άλλο μου χέρι σπαθίζω τ' όνειρο, που κάποτ' είδες./ Πού 'ναι η υπόσχεση των δρόμων, οι νεκροί στα σκαλοπάτια; / Στην κοιλιά των αστυνόμων ή στον προδοτών τα μάτια;/ Κι αν τα κρύψεις όλα τούτα, θα σε σβήσω, θα τα βρω./ Κι αν η φλέβα λάθος τρέξει, απ' τη ρίζα την κρατώ./ Θα δικάσω τους ποιητές./ γιατί νόθεψαν τα ποτάμια τους./ Θα δικάσω τους επαναστάτες./ γιατί πολύ τσακίστηκαν και μείναμε στα τρίστρατα. (Φώντας Λάδης: «Μικρές Σημαίες», Αθήνα 1974. Σημείωση Φ.Λ.: «Οι Μικρές Σημαίες γράφτηκαν στο διάστημα από το καλοκαίρι του 1966 μέχρι το Φλεβάρη του 1967»)

Τώρα ζητώ να πάψω τα τραγουδάκια./ Μα εγώ δεν είμαι πια ποιητής./ Εγώ τραγουδάω/ όπως περπατάει ένα ποτάμι/ όπως πνάζεται στον αέρα ένα βουνό./ Τραγουδάω όπως γεννιέται κανείς/ όπως πεινάει/ όπως κρουώνει. (Τάσος Λειβαδίτης: από τον «Άνθρωπο με το ταμπούρλο» που γράφτηκε όταν κατασχέθηκε το βιβλίο «Φυσάει στα σταυροδρόμια του κόσμου»)

♦ Και, ιδού η καμένη γη. «Καμένη γη ή αναγέννηση της χώρας;» (δάνειο αλλότριων καιρών) - avgi.gr, 12-10-2014. Ενα ενδιαφέρον στο κείμενο: Η διέξοδος από την οικονομική προϋποθέτει διέξοδο από την πολιτική κρίση. Αυτό γίνεται ευρύτατα αποδεκτό ακόμα και μέσα στα κυβερνητικά κόμματα. Η διαμόρφωση της αναγκαίας συναίνεσης για την αντιμετώπιση των μεγάλων προβλημάτων προϋποθέτει πολιτική αλλαγή. Μια Βουλή, όπου θα αποτυπωθούν οι νέοι συσχετισμοί. Οι παλιοί συσχετισμοί υπονομεύουν... την εσωτερική ενότητα και συναίνεση. Στους νέους συσχετισμούς έχουν πολλοί χώρο. Μιας και το ζητούμενο είναι η «εσωτερική ενότητα» και η «συναίνεση». Για ησυχία, τάξη και ασφάλεια. Όσο για τα εχέγγυα της «διέξοδος από την πολιτική κρίση» (που έχει ανάγκη ο καπιταλισμός στην Ελλάδα) ο Σύριζα έχει ήδη κάνει τόσες κωλοτούμπες και έχει δώσει πάμπολλες διαβεβαιώσεις στους καπιταλιστές (ο Τηρούλης είναι ένα απτό παράδειγμα...) ώστε να διεκδικεί τη θέση του «πουλέν» τους. «Εσωτερική ενότητα», «συναίνεση» λέει ο Σύριζα. Και «συνεννόηση». Αυτό το επιζητά η ΚΑ-ΘΗΜΕΡΙΝΗ (δυο μόλις μέρες πριν την ΑΥΓΗ, 10-10-2014), η οποία προσθέτει: «αν... οι βασικοί πρωταγωνιστές καθίσουν σε ένα τραπέζι για να συζητήσουν σοβαρά και ψύχραιμα το χρέος,

την επόμενη ημέρα μετά τα Μνημόνια, το σχέδιο ανάπτυξης» (κύριο άρθρο). Κοινώς, την προοπτική της αέναης (!) πορείας της κινεζοποίησης.

♦ Το γατάκι του Τηρούλη (Δ. Ανδριόπουλος) μας πληροφορεί ότι «τρία» μείνανε για τις μπουλντόζες (συνέντευξη στην «Ελευθεροτυπία», enet.gr, 12/10/2014). Μάλιστα, ανερυθρίαστα δηλώνει: «Δεν έχω διαβάσει και δεν έχει κυκλοφορήσει απόφαση του Ελεγκτικού για να δούμε τι λέει για τον Παναθηναϊκό». Ψευτούρικο γατάκι: και η πράξη 381/2014, Ε' Κλιμακίου (ΣΤ' Διακοπών) του Ελεγκτικού Συνεδρίου τι είναι, Mr. νιάου; Μπαρμπούτσαλα; (Ξέρουμε βέβαια ότι το γαρ πολύ -πάρα πολύ- της θλίψεως γεννά παραφροσύνη). Όσο για τις αποφάσεις σωμάτων όπως το Ελ. Συνέδριο ΔΕΝ «κυκλοφορούν», Неп άσχετε. Δεν είναι εβδομαδιαία έντυπα με προσφορές CD, DVD, μακαρόνια, φανελάκια και άλλα... χρήσιμα είδη. Ως εκ της θέσεώς σας θα έπρεπε -ναρρρ!- να κατέχετε τη σχετική ορολογία (τουλάχιστον). Αλλά... τσούζει!!!

♦ Εκ των προσφάτων ανεκδότων: «λαϊκές δημοκρατίες» στην ουκρανική περιφέρεια. Γιατί... έτσι μας αρέσει. (Καιρός είναι να βγάλουν κάποιος και καμιά «αυτοδιαχείριση» κείθε πέρα στην Ουκρανία...).

♦ Αυτοδιαχειρίζομαι/ το τυρί στη ένα τραπέζι για να συζητήσουν σοβαρά και ψύχραιμα το χρέος,

♦ Όταν (προ εικοσαετίας) πλημ-

μύρισαν τα γραφεία του Περιεσού, υπήρξε και «πλημμύρα εσόδων» ως βοήθεια για την αποκατάσταση του αρχείου. Αυτό που δεν είδαμε έκτοτε είναι μια γενναία «πλημμύρα» διάθεσης αρχείων...

♦ «Κόμμα παντός καιρού» ο Περισσός; Και εξωκοινοβουλευτικής μπουλάτσας;

♦ Δεν είχε προλάβει να τελειώσει καλά-καλά το φεστιβάλ της «Κ»ΝΕ κι ο Περισσός έριξε το (μόνιμο πια) σύνθημά του για «ισχυρό ΚΚΕ» (από Ριζοσπάστη): 12/10/2014, 1η σελίδα, στον κεντρικό τίτλο, 9/10/2014, 1η σελίδα, μέσα στο κείμενο, 5/10/2014, 1η σελίδα, κεντρικός τίτλος, 3/10/2014 (1η σελίδα, στο κείμενο της στήλης «η άποψή μας»), 23/9/2014 μέσα στον πηχυαίο τίτλο. Εκλογές και πάσης Ελλάδος, άμα λάχει, ναούμ.

♦ Μα και η πολιτική εξόρμηση της ΚΟ Αττικής του Περιεσού έχει motto το «ισχυρό ΚΚΕ παντού».

♦ Στις «πολύμορφες, αγωνιστικές δράσεις» του ΠΑΜΕ ΔΕΝ προβλέπεται ΑΠΕΡΠΙΑ ή κάποια ΣΤΑΣΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ. Και η συγκέντρωσή του, όπως πάντα, με «συνέπεια», Σάββατο. [Μέχρι στιγμής ΔΕΝ μας έχουν ανακοινώσει Π θα πράξουν την Κυριακή 2 Νοέμβρη 2014, οπότε θα είναι (;) ανοιχτά τα μαγαζιά...].

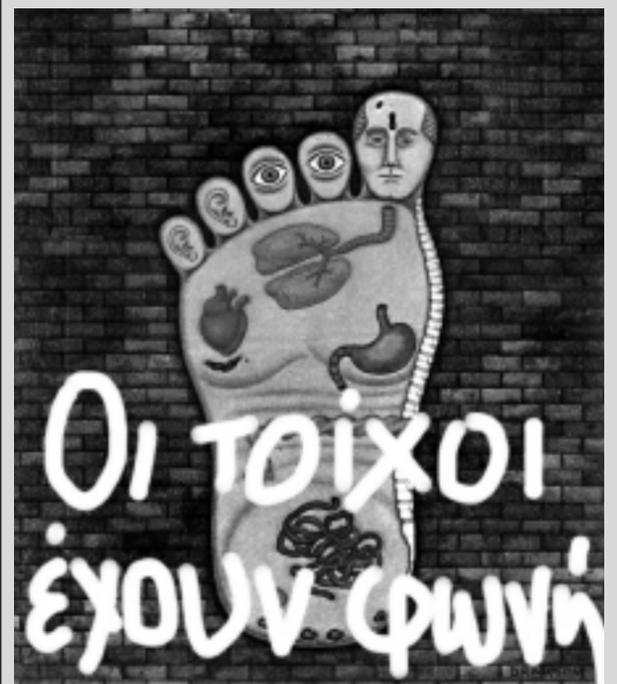
♦ ΔΗΜΟΣΙΟΝΟΜΙΚΗ ΧΑΛΑΡΩΣΗ ΜΕ ΜΑΣΑΖ ΚΙΝΕΖΟ-ΠΟΙΗΣΗΣ.

♦ Για ιδές/ πόσο αμέριμνο/ το φεγγάρι/ μερεμετίζει και τα πιο μικρά/ όνειρά μας.

♦ «Μέσα από τις παραδόσεις των φιλόλογων και ποιητών των ύστερων εποχών μπορούμε να διαμορφώσουμε κάποια άποψη όχι μόνο για τα αποσπάσματα των ποιημάτων της εποχής, αλλά και για τη θεωριοποίηση που από πολύ καιρό οι ίδιοι οι Άραβες επέβαλαν στην ιστορία των γραμμάτων τους. Βάσει αυτής της θεωριοποίησης αξιολόγησαν τη λογοτεχνική παραγωγή τους... Η αραβική λογοτεχνία είναι αντικείμενο ανέλγιο. Η δημιουργία μιας "θεωρίας" περί κασίντα ήταν δέσμευση της ίδιας της λογοτεχνίας: από την πρώτη λογοτεχνία επιλέχθηκαν για απομνημόνευση κυρίως τα αποσπάσματα που ανταποκρίνονταν σ' αυτό που η θεωρία έκρινε καλό να προβάλλει και στους μεταγενέστερους ποιητές. Έτσι οι ποιητές που ακολούθησαν, δεσμεύονταν από σεβασμό στους παλαιότερους να διατηρούν και

να επαυξάνουν το θεωρητικό σχήμα μέσα από το οποίο οι φιλόλογοι τους επέτρεπαν να αναγνωρίζουν τις αξίες της λογοτεχνίας των προγόνων τους. Ευτυχώς που οι ποιητές είχαν πολλές φορές τάσεις απελευθέρωσης, τις οποίες εξέφραζαν, είτε σατιρίζοντας την παράδοση είτε δρώντας, "ποιώντας", με ελευθερία. Τα αποσπάσματα της εποχής δείχνουν ότι η ποιητική έκφραση, εφόσον ήταν τόσο διαδεδομένη, είχε ποικίλες μορφές, ποικίλα μέτρα και εκφράσεις. Η χαρακτηριστική μορφή της ποίησης εκείνης της εποχής, την οποία ανέπτυξαν οι φιλόλογοι ως το κατ' εξοχήν υψηλό ποιητικό είδος, είναι η κασίντα (ο κασιντές) που καλλιεργείται και σήμερα. Σε ελεύθερη απόδοση θα μπορούσαμε να μιλήσουμε για μπαλάντα ή ωδή, εφόσον μάλιστα και αρχαίες ελληνικές πηγές αναφέρουν τους Άραβες ως δημιουργούς "ωδών". Η κασίντα περιλάμβανε έναν αρκετά μεγάλο αραβικό αριθμό στίχων (αρκετές δεκάδες στίχων, και με την πάροδο των αιώνων οι δεκάδες έγιναν εκατοντάδες) με μία και μοναδική ομοιοκαταληξία, η οποία άρχιζε από το πρώτο ημιστίχιο και επαναλαμβάνονταν στο τέλος κάθε στίχου. Η λέξη "κασίντα" προέρχεται από τη ρίζα /κ-σ-δ/, που σημαίνει "τείνω προς", "κατευθύνω προς". Από τη λέξη αυτή προέρχεται και η λέξη "ικπιόαντ" που σημαίνει "οικονομία", δηλαδή κατά κάποιο τρόπο η λέξη είναι ίδια με την ελληνική: "καταστρώνω σχέδιο για να φτάσω σε κάποιο σκοπό". Η κασίντα λοιπόν είναι ο σκοπός αλλά και το μέσο, ο πνευματικός δρόμος για να συναντήσουμε το λαό της ερήμου. Μέσω της κασίντα τα ιδανικά της ερήμου έγιναν αργότερα γνωστά και στους Άραβες των πόλεων των κατακτημένων περιοχών μετά την ισλαμική κατάσταση, οι οποίοι είχαν πλέον χάσει αυτόν τον τρόπο ζωής και προσπαθούσαν να καταγράψουν και να σχολιάσουν τα κείμενα αυτά μέχρις ότου η παραμικρή λεπτομέρεια τους γίνει "φιλολογικός γνώμονας" αλλά και γνώμονας αραβισμού. Έτσι, ό,τι γνωρίζουμε για τις κασίντες εκείνης της εποχής είναι οι θεωρητικοποιήσεις του κλασικού πολιτισμού των Αββασιδών». (Ελένη Κονδύλη-Μπασούκου: «Εισαγωγή στη λογοτεχνία των Αράβων»).

Βασίλης

♦ Όταν οι στόχοι είναι εφοπλιστές και βιομήχανοι η λίστα είναι τρομοκρατική, όταν είναι μισθωτοί και συνταξιούχοι είναι προσπαιτούμενα! - Α (σύνθημα με μαύρο σπρέι στη Λεωφόρο Παπάγου)

Ταμάμ που λέμε. Εξαιρετική συμπύκνωση νοήματος.

♦ Αντιρωσικό μέτωπο τώρα - ΟΑΚΚΕ (σύνθημα γραμμένο με χρυσαφί σπρέι στη Βασ. Ολγας στη Θεσσαλονίκη)

Είδηση δεν είναι η εμμονή του «προέδρου» (αυτή είναι από την εποχή που ανακαλύφθηκαν οι λάσπες), αλλά το γεγονός ότι γράφτηκε σύνθημα και στη Θεσσαλονίκη. Το χρυσαφί χρώμα μας μπερδεύει λίγο, αλλά σύντροφος από την ΠΑΟΚούπολη μας έλυσε την απορία: παραπέμπει στους βασιλικούς τάφους της Βεργίνας, οι οποίοι επιβεβαιώνουν την ελληνικότητα της Μακεδονίας! Πάντα συνεπής ο πρόεδρος...

♦ Φεστιβάλ Αλληλέγγυας & Συνεργατικής Οικονομίας - 10-12 Οκτωβρίου 2014 στο Πολιτιστικό Κέντρο Ελληνικού - Ένας Άλλος Κόσμος Είναι Υπαρκτός (αφίσα)

Μπήκαμε στο σοσιαλισμό και δεν το καταλάβαμε! Βέβαια, φταίνε και οι αλληλεγγυοσυνεργατικοί που δεν μας το είπαν με σαφήνεια. Μιλούν για «άλλο κόσμο» και λίγο έλειψε να νομίσουμε πως πρόκειται για διαφήμιση γραφείου κηδεϊών. Η ανακοίνωση, πάντως, που ψάξαμε και βρήκαμε, αρχίζει ποιητικά: «Ενώ γύρω μας γκρεμίζονται τα θεμέλια του παρελθόντος, εμείς ποτίζουμε τα λουλούδια που φυτρώνουν στα συντρίμμια». Ούτε ο λογογράφος του Τσίπρα να το είχε γράψει. Ο ΣΥΡΙΖΑ, πάντως, δεν παραλείπει να αγκαλιάζει αυτά τα εγχειρήματα και να τα εντάσσει στην εκλογική του στρατηγική. Γιατί να μην το κάνει; Ψηφολάκια μπορεί να φέρον και μετεκλογικές απαιτήσεις δεν υπάρχουν περίπτωση να έχουν. Το νομικό πλαίσιο που θέλουν σε σημαντικό βαθμό υπάρχει και μπορεί να βελτιωθεί. Το συστήνει θερμά και η ΕΕ. Ναι, ναι, ο «παλιός κόσμος» συστήνει ανεπιφύλακτα τη στήριξη του «νέου κόσμου». Διότι είναι άλλο πράγμα να έχεις τους άνεργους εργάτες οργανωμένους, απαιτητικούς, μαχητικούς, να απειλούν πως θα τα κάνουν όλα «γης Μαδιάμ», και άλλο να τους πετάς το «τυράκι» της Αλληλέγγυας και Συνεργατικής Οικονομίας και να τους λες να το ταιμπήσουν. Οι «αργίως» νεοφιλελεύθεροι το έλεγαν διαφορετικά: «εγώ δε θα σου χαρίσω ψάρια για να φας, αλλά θα σου δώσω το καλάμι και θα σε μάθω να ψαρεύεις». Ο Γιωργάκης, με την αμερικανική κουλτούρα, εισήγαγε τον όρο «start ups», που σημαίνει «νέοι με πρωτοπόρες ιδέες, που στήνουν τις δικές τους επιχειρήσεις». Ε, να μην έχει και η πάλαι ποτέ «ανανεωτική αριστερά», που μεταβαφτίστηκε σε «ριζοσπαστική αριστερά», το δικό της ιδεολόγημα, μέσω του οποίου σπρώχνει μια μερίδα νέων ανέργων στην αναζήτηση κάποιων ουτοπικών μη-καπιταλιστικών νησίδων, οι οποίες θ' αλλάξουν τάχα τον κόσμο; «Έχουμε το βλέμμα στραμμένο στην ενίσχυση της αυτοοργάνωσης, της αυτάρκειας και της πραγματικής ευημερίας ανεξάρτητα από τα αποτελέσματα των οικονομικών δεικτών» γράφουν οι αλληλεγγυοσυνεργατικοί. Το πιθανότερο είναι ότι δεν καταλαβαίνουν πως λειτουργούν ως μια βαλβίδα ασφάλειας του καπιταλισμού, ως ένα είδος κοινωνικού αναισθητικού. Σημασία, όμως, δεν έχει τι καταλαβαίνουν αυτοί. Ο δρόμος για την κόλαση εξακολουθεί να είναι στρωμένος με τις καλύτερες προθέσεις.

γωνιστές θα είναι παρόντες) και έκθεση με σαράντα ακίσεις από το τουρκικό σινεμά.

Αναλυτικά το πρόγραμμα υπάρχει στο διαδίκτυο στη σελίδα της ΤτΕ. Θα αναφερθούμε μόνο στην ταινία «Δρόμος» του σπουδαίου και τόσο πρόωρα χαμένου Γιλμάζ Γκιουνέι, που όποιος δεν έχει δει ας τη θέσει προτεραιότητα.

Ελένη Π.

οικονομική εξόρμηση για τη στήριξη της «Κ»

Οκτώβρης 2014-Φλεβάρης 2015

Αριθμός λογαριασμού ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

100/87804638

ΒΑΘΥ
ΚΟΚΚΙΝΟ

Κυνισμός

Ο απόλυτος κυνισμός διά στόματος Σαμαρά, στην ομιλία του για την ψήφο εμπιστοσύνης προς τη συγκυβέρνηση: «Ρωτάτε τους ανέργους αν θα ήθελαν να βρουν εργασία έστω με το σημερινό κατώτατο μισθό; Θέλετε να τον ανεβάσουμε; Θέλετε να τη βυθίσετε πάλι τη χώρα; Τους νέους ανέργους που θα προκύψουν δεν τους σκέπτεστε; Ή μήπως, τελικά, πολιτικά αυτό θέλετε;». Για την ανεργία φταίει τα... υψηλά μεροκάματα! Πώς γίνεται, όμως, και η ανεργία συνέχισε να ανεβαίνει και μετά την καταβάρθρωση του κατώτατου μεροκάματος; Γι' αυτό μιλάμε για κυνισμό. Δημιουργήσαμε κοντά στο 1,5 εκατομμύριο ανέργους και αυτοί, μες στην απελπισία τους, είναι έτοιμοι να δουλέψουν ακόμη και με μεροκάματο 20 ευρώ. Γιατί να ανεβάσουμε τα μεροκάματα;

Ο άνθρωπος δεν μίλησε σαν πρωθυπουργός, που υποτίθεται ότι ενδιαφέρεται για το γενικό κοινωνικό καλό, που υποτίθεται ότι προσπαθεί να συμβιβάσει τα αντιτιθέμενα συμφέροντα εργατών και «εργοδοτών». Μίλησε σαν τσιράκι των καπιταλιστών. Ούτε οι πιο χυδαίοι νεοφιλελεύθεροι δεν μιλούν έτσι, όταν απευθύνονται δημόσια στην κοινωνία.

Ενα λεπτό αργότερα, ο Σαμαράς έριξε στην αρένα το επόμενο επιχείρημα (απευθυνόμενος πάντα στον ΣΥΡΙΖΑ): «Ξεχνάτε πως αν ακυρώσετε τις μεταρρυθμίσεις της ανταγωνιστικότητας, τα λεφτά που μοιράζετε δεν θα πάνε στην ελληνική οικονομία, αλλά θα πάνε κατευθείαν σε εισαγωγές. Δεν θα επιστρέψουν ως φόροι στην ελληνική οικονομία, αλλά θα επιστρέψουν ως ελλείμματα και ως χρέη του δημοσίου».

Αυτό δεν πρέπει να το προσπεράσουμε κατηγορώντας τον απλώς για κυνισμό. Διότι περιέχει και ψήγματα αλήθειας, τα οποία αποκαλύπτουν τον κυνισμό της ΕΕ, αλλά και την υποκρισία του ΣΥΡΙΖΑ.

Αυτό που είπε ο Σαμαράς το έχουν πει παλαιότερα και άλλοι πρωθυπουργοί (θυμόμαστε τον Α. Παπανδρέου) και είναι απλό στη βάση του. Αν αυξήσουμε τους μισθούς, θα αυξησουμε την εσωτερική ζήτηση, αλλά οι έλληνες καπιταλιστές δε θα στραφούν στην παραγωγή, αλλά στις εισαγωγές από χώρες του λεγόμενου « τρίτου κόσμου », όπου τα μεροκάματα είναι εξαιρετικά. Αρα, σύμφωνα μ' αυτή την κυνική λογική, τα μεροκάματα θα πρέπει να είναι κινεζοποιημένα στο διπνεκές, γιατί μόνον έτσι υπάρχει ελπίδα ανάκαμψης. Πώς θα υπάρξει ανάκαμψη, όμως, όταν η εσωτερική ζήτηση παραμένει καθηλωμένη, λόγω των κινεζοποιημένων μεροκάματων; Μπορεί να υπάρξει μέσω εξαγωγών, στο βαθμό που μονοπωλιακοί καπιταλιστικοί όμιλοι κερδοποιήσουν την Ελλάδα σαν μια «Κίνα στην καρδιά της Ευρώπης», μεταφέροντας εδώ τμήμα των παραγωγικών τους δραστηριοτήτων, με εξαγωγικό προσανατολισμό και όχι για να ικανοποιήσουν την ισχνή εγχώρια ζήτηση.

Αυτό είναι το καθεστώς που επικρατεί στην ιμπεριαλιστική ΕΕ. Οι χώρες του μονοπωλιακού καπιταλισμού ελέγχουν την παραγωγή στον « τρίτο κόσμο » και αυτή η παραγωγή, που γίνεται με τα πλέον εξαιρετικά μεροκάματα, εισάγεται ελεύθερα στο έδαφος της Ευρώλης. Το ίδιο έκαναν και στον αγροτικό τομέα, οδηγώντας σε παρακμή και εγκατάλειψη μεγάλο μέρος της αγροτικής παραγωγής, ιδιαίτερα στον ευρωπαϊκό «Νότο».

Κι εδώ αρχίζει η αισχρή υποκρισία του ΣΥΡΙΖΑ. Μολονότι γνωρίζει αυτό το καθεστώς, επιμένει ότι με μια οιοσδήποτε κενισιανή πολιτική θα πετύχει θεαματική καπιταλιστική ανάπτυξη, στηριγμένη στην άνοδο της εσωτερικής ζήτησης, χωρίς κανέναν εμπορικό προστατευτισμό, χωρίς καμιά διασάλευση του στάτους της ΕΕ. Δε νομίζουμε ότι οι οικονομολόγοι του είναι τόσο άσχετοι για να μην αντιλαμβάνονται ότι ένταξη στην ΕΕ και κενισιανισμός δε συμβιβάζονται. Πρόκειται απλά για προεκλογική δημαγωγία.

Π.Γ.

■ Ελάχιστο Εγγυημένο Εισόδημα

Φιλανθρωπικός φερετζές για μια βάρβαρη πολιτική

«Να σε κάψω Γιάννη, να αλείψω λάδι να γειάνει». Τη λαϊκή παροιμία θυμίζει το περιβόητο «ελάχιστο εγγυημένο εισόδημα», την πιλοτική εφαρμογή του οποίου σε 13 Δήμους της χώρας ανήγγειλαν με μια αηδιαστική φιέστα στο Ζάππειο οι Σαμαράς-Βενιζέλος.

Παρουσίασαν την επιλεκτική χορήγηση ενός φιλανθρωπικού βοηθήματος σαν τη «μεγαλύτερη κοινωνική μεταρρύθμιση». Γέμισαν τον τόπο ανέργους, φτωχούς, εξαθλιωμένους και έρχονται με επιδεικτικό τρόπο να προσφέρουν 13,15 ευρώ τη μέρα σε ελάχιστους απ' αυτούς, επιδεικνύοντάς το με τρόπο που θυμίζει τους κοτζαμπάσηδες που πετούσαν μερικές πεντάρες στους ζητιάνους έξω από τις εκκλησίες, για να ακούσουν οι χωρικοί το «σπολλάτη αφέντη» από τα χείλη των αθλίων.

Εν προκειμένω δεν πρόκειται καν για φιλανθρωπία, αλλά για φιέστα φιλανθρωπίας. Με τη γνωστή ξεδιαντροπία που χαρακτηρίζει τους αστούς πολιτικούς, ο Σαμαράς δήλωσε ότι «με τα πλεονάσματα τα οποία βγάζει πλέον η χώρα μας, μπορεί να αντιμετωπίσει και τα προβλήματα με τους δικούς της πόρους. Οχι πια με δανεικά». Η αλήθεια, όμως, είναι πως ακόμη και γι' αυτό το άθλιο φιλανθρωπικό βοήθημα δε θα βγει δεκάρα τσακιστή από τον κρατικό προϋπολογισμό ή από το περιβόητο «πρωτογενές πλεόνασμα». Απλά, ανακατανέμουν ένα κομμάτι

των (ήδη πετσοκομμένων) κοινωνικών δαπανών. Το αναφέρει φαρδιά-πλατιά το Προσχέδιο Κρατικού Προϋπολογισμού: «Για την καθολική εφαρμογή του προγράμματος σε εθνικό επίπεδο, οι πιστώσεις αναμένεται να καλυφθούν από πόρους που θα προέλθουν αποκλειστικά από τη συνολική αναμόρφωση του συστήματος Κοινωνικής Πρόνοιας στη χώρα».

Μόνο για φέτος έκοψαν 114 εκατ. ευρώ από το ΕΚΑΣ (το κατήγγειλαν για συνταξιούχους μεταξύ 60 και 64 ετών), 86 εκατ. από τα οικογενειακά επιδόματα, 82 εκατ. από τα οδοιπορικά των αναπήρων, 30 εκατ. από τα ειδικά επιδόματα ανεργίας. Και έπεται συνέχεια. Ενα τμήμα απ' αυτές τις περικοπές θα διατεθεί για το «ελάχιστο εγγυημένο εισόδημα», το οποίο είναι μια ευρωενωστική κατεύθυνση για την αντιμετώπιση της «ακραίας φτώχειας». Ποια, όμως, είναι η «ακραία φτώχεια»; Κριτήριό της δεν είναι η στοιχειώδης ικανοποίηση των αναγκών μιας οικογένειας, αλλά ένας δείκτης ίσος με το 60% του διάμεσου συνολικού εισοδήματος των νοικοκυριών. Και για να μιλήσουμε με συγκεκριμένους αριθμούς, δικαιούχοι είναι για παράδειγμα τα ζευγάρια με δύο ανήλικα παιδιά, όταν έχουν ετήσιο εισόδημα κάτω από 4.800 ευρώ! Το κράτος αναλαμβάνει να συμπληρώσει το εισόδημά τους μέχρι αυτό το ποσό. Αν το εισόδημά τους είναι μηδενικό, θα τους δίνει ένα επίδομα 4.800 ευρώ το χρόνο. Αν

όμως το εισόδημά τους είναι 2.000 ευρώ το χρόνο, θα τους δίνει επίδομα 2.800 ευρώ. Δηλαδή, ο Σαμαράς με τον Βενιζέλο θεωρούν ότι μια τετραμελής οικογένεια με δύο ανήλικα παιδιά μπορεί να ζήσει με 400 ευρώ το μήνα ή με 13,15 ευρώ την ημέρα!

Μη φανταστείτε, όμως, ότι αυτό το άθλιο εισόδημα θα το παίρνουν όλοι. Αν το ζευγάρι με τα δύο ανήλικα παιδιά έχει ακίνητη περιουσία 125.000 ευρώ, ένα σπίτι δηλαδή, δεν δικαιούται το επίδομα, ακόμη και αν έχει μηδενικό εισόδημα. Επιπλέον, η χορήγηση του «ελάχιστου εγγυημένου εισοδήματος» συνδέεται με την προώθηση των δουλεμπωρικών σχέσεων εργασίας. Αν ο δικαιούχος αρνηθεί να ενταχθεί π.χ. σ' ένα πρόγραμμα «επαγγελματικής κατάρτισης» (κανονική δουλειά), που θα του προτείνει ο αρμόδιος φορέας, χάνει το επίδομα. Ο λόγος είναι απλός. Θέλουν να πετυχαίνουν μια συνεχή ανακύκλωση των πιο εξαθλιωμένων τμημάτων του λαού, που είναι οι άνεργοι, ώστε να περνούν από τα προγράμματα «κατάρτισης» στο «ελάχιστο εγγυημένο εισόδημα» και πάλι από την αρχή.

«Αλλάζουμε σελίδα. Οργανώνουμε την Ελλάδα μετά την κρίση, μετά το μνημόνιο, την Ελλάδα χωρίς τρούφα (...). Ο πιο σημαντικός είναι ο πυλώνας της κοινωνικής ευαισθησίας. Η προστασία των ευαίσθητων κοινωνικών ομάδων, των πιο αδύνατων μελών της κοινωνίας», είπε με το γνωστό του ύφος ο Βενι-

ζέλος. Αυτό είναι το πρότυπό τους: να είναι ευχαριστημένη μια εργατική οικογένεια με 13,15 ευρώ την ημέρα. Να περάσουν στην εργατική τάξη τη λογική της εξαθλίωσης και της μιζέριας, της πιο χαμηλής απαιτητικότητας, έτσι που αυτοί που είναι άνεργοι να ασκούν πίεση σ' αυτούς που εργάζονται και οι μισθοί και τα μεροκάματα να πέφτουν ολοένα και πιο χαμηλά, να μην υπάρχουν ειδικότητες και επαγγέλματα που κάποτε πληρώνονταν με κλαδικές συλλογικές συμβάσεις εργασίας, αλλά να λειτουργεί για όλους, ειδικευμένους και ανειδίκευτους, με ή χωρίς προϋπηρεσία, παντρεμένους και ανύπαντρους, ο κοινός παρονομαστής του άθλιου κατώτατου μεροκάματος της ΕΓΣΣΕ.

Σημειώνουμε την αμήχανη (και γι' αυτό αποκαλυπτική προθέσεων) αντίδραση του ΣΥΡΙΖΑ, που όχι μόνο δεν κατήγγειλε αυτό το αίσχος, αλλά μέσω του Π. Κουρουπλή απηύθυνε στην κυβέρνηση οχτώ ερωτήματα, les και ασκούσε ένα συνηθισμένο κοινοβουλευτικό έλεγχο. Ερωτήσεις του τύπου: γιατί αναθέσατε τη μελέτη του προγράμματος στην Παγκόσμια Τράπεζα και όχι σε κάποιο ελληνικό πανεπιστήμιο ή ερευνητικό ίδρυμα; μεριμνήσατε για τυχόν αρνητικές συνέπειες για τους λήπτες του επιδόματος (π.χ. κοινωνικό στίγμα); Τι θα γίνει μετά τον Μάρτιο, που λήγει το πιλοτικό πρόγραμμα; Είναι προφανές ότι τα ίδια σκοπεύει να κάνει και ο ΣΥΡΙΖΑ.

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ISSN 2241-6021

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΑ: ΑΓΑΘΟΥΠΟΛΕΩΣ 65. ΤΚ 112 52, ΤΗΛ. 8675243, FAX 8663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΜΗΡΑΚΑΤΣΕΛΟΥ 1 και ΕΓΝΑΤΙΑ, ΤΗΛ-FAX 221898

http://www.eksegersi.gr, e-mail: kontra@eksegersi.gr

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Διοκίτης-Εκδότης-Διευθυντής: ΠΕΤΡΟΣ ΠΩΤΗΣ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: ΧΕΛΙΟΣ ΠΡΕΣ ΑΒΕΕ: Ιερα Οδού 81 - ΑΘΗΝΑ

Γραφτείτε
συνδρομητές
στην «Κόντρα»

Συνδρομές

Ετήσια 85 ευρώ

Εξάμηνη 45 ευρώ

Λογαριασμός ΕΤΕ: 10087804638

